

Giới thiệu Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!

Thể loại: Tổng tài, Hắc bang, sủng, sắc, H+

Nhân vật chính trong câu chuyện gồm có:

Nam chính: Kính Thiên Minh là tổng giám đốc Kính gia kiêm lão đại Thiên gia.

Nữ chính: Diệp Hàm Huyền là con út chủ bài, hoa vương của Cục tình báo quốc gia.

Mọi người hay nói rằng trong các cuộc hôn nhân thương mại thì thường nữ chính sẽ lấy được chồng đẹp trai tài giỏi, nhưng riêng Diệp Hàm Huyền lấy phải chồng ngốc...

"Vợ ơi, chồng muốn uống sữa."

"Không vợ ơi, chồng muốn uống sữa tinh khiết cơ."

Diệp Hàm Huyền lẩm bẩm: "Tên ngốc này đòi hỏi lắm thế!"

Kính Thiên Minh lắc đầu ủy khuất: "Không vợ ơi..."

Gân xanh trên trán cô nẩy lên. Tay Kính Thiên Minh sờ vào chỗ nào đấy không nên sờ, cười đến vô hại:

"Sữa ở đây mới tinh khiết."

.....

Nửa đêm canh ba sấm sét ùng ùng.

Kính Thiên Minh mặc đồ pikachu màu vàng, trông đáng yêu vô cùng, chạy sang phòng ngủ Diệp Hàm Huyền.

"Vợ ơi, huhu chồng sợ sấm sét."

Diệp Hàm Huyền đang mơ màng ngủ, tên chồng ngốc của cô dụi dụi đầu, cái răng nanh nhỏ nhe ra, đẹp trai chết người!!!! Làm Diệp Hàm Huyền không nở xua đuổi.

"Anh nằm ở đây đi, một hôm thôi đấy nhé!"

Chợt Kính Thiên Minh cởi áo ra, cơ bụng săn chắc cứ như hiện ra. Diệp Hàm Huyền chỉ biết trố mắt lên nhìn thôi.

"Anh là cái quái gì vậy?"

Kính Thiên Minh gỡ đầu, bình thản nói:

"Trên sách viết vợ chồng ngủ với nhau thì cởi áo cởi trần mà. Chồng làm theo thôi!"

Kính Thiên Minh nhân cơ hội nghìn năm có một, sâu trong đáy mắt ẩn chứa tia cười giảo hoạt, ông đây già ngốc lâu như thế chả lẽ không ăn được em?

"Cái này không miêu tả thành lời được, phải thực hành."

Mong mọi người để lại ý kiến đóng góp cho mình nha

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Truy sát

Màn đêm huyền ảo như nhung buông xuống cùng với đó là cơn mưa lớn...

Thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp chạy như bay trên con đường dài. Đôi chân cô gái nhanh thoăn thoắt như lướt trên nước.

"Păng..Păng.." Tiếng mưa rơi dù lớn cũng không át nổi tiếng sấm.

"Đứng lại, ngoan ngoãn khoanh tay chịu trời đi." Có tiếng người hét phía sau.

"Con khốn này, phía trên dạn dò bằng mọi giá phải bắt được cô ta."

Diệp Hàm Huyền không kịp nghĩ nhiều, bằng mọi giá cô phải sống và mang cái USB này giao cho chính phủ, bao sinh mệnh đang nằm trong tay cô.

Bà vai truyền đến cảm giác đau nhức, nước mưa xối xả rơi trên người cô.

Đau!

Buốt!

Xót!

Diệp Hàm Huyền cắn răng, cô phải ráng chịu đựng. Cô cứ lao đầu trong bóng đêm chạy mãi thôi...

Mãi đến khi nghe thấy âm thanh huyền ảo từ phía trước, đôi mắt cô sáng bừng lên, Diệp Hàm Huyền vội vàng chạy vào quán bar lớn phía trước.

Mưa tầm tã gội rửa máu tanh...

Đám người áo đen truy sát đằng sau dừng lại, tên thủ lĩnh lên tiếng:

"Chết tiệt, con khốn kia trốn đâu mất rồi."

"Đại ca, phía trước là quán bar lớn nhất Hải thành, tiện cho việc ẩn nấp."

Tên thủ lĩnh nghĩ ngợi điều gì đó, ra lệnh:

"Chúng mày chia làm hai, một nửa tiếp tục tiến về phía trước, một nửa theo tao vào tìm con khốn kia. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Một tên đàn em do dự:

"Nhưng mà đại ca à, đây là địa bàn do Thiên gia quản lý, chúng ta..."

Tên thủ lĩnh thẳng tay tát cho hắn một cái, quát:

"Ở đây tao là chủ, chúng mày phải nghe lời tao hiểu chưa? Thiên gia là cái rắm gì? Vào cho tao!"

Tuy nhiên đáy mắt y vẫn có chút sợ hãi, Thiên gia- một trong bốn tổ chức Hắc đạo lớn nhất thế giới, nổi tiếng tàn bạo khét tiếng, người người khiếp sợ.

Giới hắc đạo lưu truyền: "Có thể động đến Mạc lão đại chứ tuyệt đối đừng động đến Thiên lão đại. Mạc lão đại kia một khi ngửa mặt ai sẽ thẳng tay cướp đi sinh mệnh của kẻ đó- còn Thiên lão đại sẽ giày vò kẻ đó từ từ từng chút một, sống không bằng chết!"

.....

Bước ra từ nhà vệ sinh nữ, Diệp Hàm Huyền như thay da đổi thịt. Bộ đồ da màu đen bó sát khi nãy đã được thay bằng chiếc đầm màu đỏ hở một bên vai.

Diệp Hàm Huyền tặc lưỡi, cũng may chiếc đầm cướp được từ một "gái làng chơi" ban nãy chỉ hở một vai, vừa vặn che đi vết thương trên vai cô.

Thân hình cô gái thon thả, vòng eo nhỏ như kiến, bộ ngực quyến rũ ẩn hiện dưới lớp áo mỏng tanh- thật mê hồn.

Diệp Hàm Huyền thẳng lưng, uốn ngực mà đi, cô đã diễn thì nhất định phải diễn tròn vai. Khi nãy Diệp Hàm Huyền đã cố tình lấy thỏi son đỏ chót tô đậm lên môi, má đánh một chút hồng, lọn tóc xoăn bồng bênh theo từng bước chân cô.

Những cô gái làng chơi khác khi thấy Diệp Hàm Huyền thì đáy mắt lộ rõ vẻ ghen tị, xì xào bàn tán nhau.

"Hồ ly tinh..."

"Phải đấy, mọi người xem kia, được mỗi khuôn mặt."

Người khác bĩu môi nói:

"Theo tôi thấy khuôn mặt này cũng là hàng giả thôi, phẫu thuật thẩm mỹ chứ gì nữa."

Một người khác phụ họa: "Còn bom ngực nữa kia."

Diệp Hàm Huyền đang đi, chợt quay đầu lại, khoé môi nhếch lên:

" Cô nói ai phẫu thuật thẩm mỹ, ai bom ngực?"

Cô gái đó thấy ánh mắt loé ra tia sát ý của Diệp Hàm Huyền thì khẽ run người, theo bản năng lùi về phía sau. Chợt cô ta nhận thức tại sao mình phải sợ con ả kia? Cô ta cũng chỉ là gái làng chơi như mình, cô ta lấy hết dũng khí bước lên:

" Tôi nói cô bom ngực đấy thì sao?"

Diệp Hàm Huyền khẽ lướt sang phía bên kia, có người của bọn áo đen đang quan sát cô. Theo logic của người bình thường, đã bị truy sát thì phải trốn kĩ một xó, chứ không quang minh chính đại đi như cô- càng không cố ý gây sự với người khác. Vì thế Diệp Hàm Huyền càng phải làm lớn vụ này.

Cô từ từ lấy con dao gọt hoa quả phía bàn, tiến lại gần phía cô gái kia, về mặt hết sức gọi đòn vênh vào nói:

" Sao nào, cô không đi bom được như tôi nên ghen tị hả? "

Diệp Hàm Huyền nghịch nghịch con dao gọt hoa quả, khẽ cười nói:

" Để tôi bom lại ngực cho cô nhé? Cô chẳng phải bom ngực hồng đó sao? Yên tâm, tôi không tính phí!"

Cô gái kia sợ hãi lùi về phía sau, miệng lắp bắp:

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Kịch tình (H)

Âm thanh náo nhiệt của quán bar át đi tiếng nói của cô ta. Diệp Hàm Huyền từ từ bước đến, cau mày hỏi:

"Cô nói gì cơ? Tôi không nghe rõ."

Cô gái kia vội xua tay: "Đừng lại đây, cô đừng làm bừa. Cô..."

Diệp Hàm Huyền hất cằm, ra bộ dáng lưu manh hỏi: "Tôi làm sao, nói to lên xem nào."

Cô gái thấy khoảng cách giữa họ càng thu hẹp lại, vội hét ầm lên:

"Cô đừng quên ở đây có nhiều người như thế, giết người đền mạng."

Diệp Hàm Huyền tiến sát gần phía cô ta, nhắc cằm cô ta lên, tặc lưỡi:

"Ái chà, xem cằm này của cô tiềm bao nhiêu silicon mà còn dám nói tôi hử?"

Nói đoạn cô chỉ tay vào ngực cô ta:

"À quên mất, còn cái này nữa."

Cô ta khó chịu muốn đẩy Diệp Hàm Huyền ra nhưng dùng hết sức cũng không thoát được.

"Cô buông tôi ra."

Diệp Hàm Huyền cầm con dao từ từ rạch một khoảng áo của cô ta ra, cô bật cười. Cô nói bừa ai ngờ đúng. Cô ta bom ngực hồng, vì thế nên phải độn thêm một bên ngực cho cân.

"A...." Cô ta hét lên, vùng vẫy hết sức thoát ra chạy vào hướng trong kia.

Ánh đèn bầy màu nhấp nháy chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Diệp Hàm Huyền phất tay, vứt dao xuống đất: "Nhìn gì mà nhìn, mau làm việc của các người đi."

Diệp Hàm Huyền tìm một góc thừa người ngồi xuống. Chết tiệt, ban nãy chạy khát nước quá, cô cầm vội ly nước hoa quả lên uống. Dòng nước mát lạnh từ từ trôi xuống cổ họng làm cô thấy dễ chịu.

Âm thanh sập sinh ngoài kia thật khiến người ta nhức óc.

"Honey, tôi có thể ngồi cùng em không?" Một anh chàng ngoại quốc đẹp trai tiến lại làm quen cô.

Diệp Hàm Huyền không tiện từ chối, dù sao bây giờ cô đang là cá trong lưới, cần lợi dụng tên này mau chóng thoát khỏi đây mới được. Cô giờ ly rượu hướng người đàn ông gật đầu.

" Xin chào."

Hắn thấy mỹ nhân "mời chào" thì trong bụng mở cò, vội vàng ngồi sát Diệp Hàm Huyền, hỏi:

" Em tên là gì?"

"Tên?" Diệp Hàm Huyền giọng điệu bốn cột hỏi.

Người đàn ông phớt hợp gật đầu.

"Tôi...không...nhớ. Haha tên tôi là gì? Anh là ai?"

Người đàn ông thấy cô đã say, đặc biệt thấy đôi mắt sáng ngời như ngọc lưu ly, thân hình nóng bỏng kia thì trong lòng ngứa ngáy, tiểu huynh đệ của hắn đã giương cao. Tay người đàn ông lần mò muốn sờ đùi Diệp Hàm Huyền chợt cảm giác đau rất truyền đến.

Diệp Hàm Huyền quát: "Ừc...anh làm trò gì đấy?"

Người đàn ông không chịu nổi lửa nóng dưới bụng nữa, vội vàng tiến đến diu cô dậy:

" Ngoan, em say rồi, tôi dẫn em đi nghỉ ngơi."

Diệp Hàm Huyền nhìn như say, kì thực đáy mắt của cô trong suốt, còn lướt qua tia sáng giễu cợt, tên đầu bò này, muốn chơi bà đây hả? Còn chưa có cửa!

"Ừm, nhanh lên."

.....

Phòng 154.

"Em cởi đồ ra ngủ cho mát đi cưng."

Người đàn ông chạm vào bàn tay làm Diệp Hàm Huyền khó chịu vô cùng. Trong thân thể cô tựa như bị hàng ngàn con kiến châm đốt, nóng quá! Xem tình hình này, cô đã bị bỏ thuốc rồi! Ly nước hoa quả ban đầu cô uống...

Ờ cờ mờ, Diệp Hàm Huyền chửi thề trong lòng, số cô chó gặm vậy? Uống bữa một ly nước mà cũng trúng thuốc kích thích.

" Xem bộ dáng của em là bị bỏ thuốc rồi đúng không? Ngoan ngoan nghe lời- tôi sẽ cho em sung sướng."

Nói đoạn người đàn ông như mãnh thú bị bỏ đói lâu ngày nhào đến

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Dụ hoặc (H)

Stop! Anh làm cái quái gì vậy hả?"

Người đàn ông cười tươi, không ngại ngừng mà thần nhiên nói:

"Làm tình."

Diệp Hàm Huyền lúc này mới quan sát kĩ hắn ta. Thân hình cao, gầy, da trắng, tóc màu bạch kim càng làm cho anh ta toả sáng- giống như vị thần mặt trời Apollo vậy. Đặc biệt đôi mắt màu xanh lam sâu thẳm như bầu trời mùa thu- tuy nhiên lúc này đục ngầu nhuộm màu tình dục.

"Anh cũng bị bỏ thuốc?"

Người đàn ông gật đầu: "Phải. Cô cũng thế, cho nên chúng ta giúp đỡ nhau giải quyết nhu cầu sinh lí."

Gân xanh trên trán Diệp Hàm Huyền nảy thành từng vạch.

Tên này sao có thể suy nghĩ bằng nửa thân dưới như thế? Đàn ông đúng là khuôn mặt càng thiên thần thì bản chất càng cầm thú.

Người đàn ông thấy Diệp Hàm Huyền không tập trung, nhanh chóng đề cô xuống giường. Bàn tay không an phận sờ eo cô, vuốt ve khiêu khích.

Lửa nóng dưới thân khó khăn lắm Diệp Hàm Huyền mới hạ đi được một chút thì người đàn ông lại khơi gợi lên. Thấy thân thể Diệp Hàm Huyền có chút phản ứng người đàn ông lại càng ham muốn mãnh liệt muốn chiếm cứ cô, đem cô ở dưới thân hành hạ.

Diệp Hàm Huyền muốn vùng vẫy thoát ra, lúc này cô mới chợt nhận ra sức người đàn ông quá lớn- tựa như tảng đá lớn đè trên người cô.

Người đàn ông thô lỗ xé vạt áo sau lưng cô, cảm giác lạnh lẽo khiến Diệp Hàm Huyền khẽ rùng mình. Bàn tay to lớn của hắn từ từ vuốt ve lưng cô, gợi lên ham muốn nguyên thủy của con người.

Đầu Diệp Hàm Huyền như muốn nổ tung, lí trí của cô dần tan rã...

"Buông ra..."

"Cô cần gì phải ráng chống cự chính bản thân mình? Ngoan nào cưng." Thanh âm mê hoặc vang bên tai Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền cố tích tụ tia lí trí còn sót lại, đập mạnh vào ngực người đàn ông.

"A...."

Trước hành động bất ngờ của cô, hắn không kịp né tránh.

Người đàn ông tựa hồ không hài lòng với hành động phản kháng của cô, khuôn mặt hắn tức giận, đôi mắt hiện ra tia sát ý.

Cảm giác nhức nhối truyền đến bả vai Diệp Hàm Huyền. Thằng điên này cư nhiên bóp đúng chỗ đau của cô.

Máu tươi chậm rãi rỉ ra, nhuộm thắm bàn tay người đàn ông. Hắn bất ngờ:

"Cô..."

Diệp Hàm Huyền nhân cơ hội y thất thần, nhanh như chớp dùng sức đập vào gáy hắn ta. Cũng may cảm giác đau đớn này khiến cho cô thanh tỉnh đầu óc một chút...

Ra đến cửa, Diệp Hàm Huyền gặp một cô gái tuy trẻ nhưng đầy vẻ phong trần. Chú ý lướt nhanh qua đầu cô, Diệp Hàm Huyền vẫy tay, ráng kiềm chế bản thân nói với cô gái.

"Phòng 154 có một vị khách, sau khi tôi bồi xong đã ngủ thiếp đi. Anh ta dặn dò tôi đổi người."

Cô gái kia thấy bộ dáng chật vật của Diệp Hàm Huyền thì đoán ra được phần nào, vui vẻ đồng ý.

"À, quên mất, cô nhớ xem lư hương đốt lên nhé! Người đàn ông này có sở thích như vậy."

Diệp Hàm Huyền cười trong lòng, tên kia suýt chút nữa cướp đi con gái của cô, bà đây không chơi lại hắn ta, bà đây đi đầu xuống đất. Sử dụng thêm lư hương có mê dược, thách anh ta chống cự được. Tình một đêm với gái làng chơi à? Anh ta có mắc bệnh lậu hay gì thì không nằm trong phạm vi quan tâm của cô.

"Cô có phòng nào không?"

Cô gái kia đang vui sướng vì vợ được khách, hưng phấn nói:

"Phòng 611 a..."

"Chờ chút, phòng 611 vị khách này rất khó chiều đấy, đã mấy người bị đuổi ra rồi!"

Cô gái quay sang thì Diệp Hàm Huyền đã đi từ lúc nào...

Diệp Hàm Huyền vội vàng chạy lên tầng 6.

Đến phòng 611 cô không kịp suy nghĩ nhiều đập cửa xông vào. Bây giờ thứ duy nhất cô cần chính là nước lạnh để dập tắt ngọn lửa chết tiệt này. Cũng may cửa phòng không khoá, cả căn phòng tối om như mực, yên tĩnh đến lạ thường- thậm chí có thể nghe thấy tiếng mưa rơi ào ào ngoài kia.

Diệp Hàm Huyền không kịp bật đèn, lao thẳng vào phòng tắm. Cô sờ sờ được bồn tắm. Nước lạnh thật dễ chịu...

Cô ngồi xuống- chợt cảm giác lạ, hình như cô đang ngồi trên da thịt mềm mại... Tay cô còn sờ phải thứ gì đó cứng cứng.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Dây dưa ngày mưa, gái trên trai dưới

Diệp Hàm Huyền chưa kịp phản ứng thì nụ hôn bá đạo chiếm cứ lấy khoang miệng cô. Thân hình người đàn ông cao lớn đè xuống cơ thể nhỏ bé của cô.

Cô cảm giác được dị vật nóng rực cứng rắn của anh ta đang chống đỡ ở bụng dưới của mình. Trong lòng cô hoảng loạn, há miệng muốn cắn lưỡi anh ta thì chiếc lưỡi kia như con rắn, khuấy đảo khoang miệng cô.

Nước dãi lạnh cũng không khiến cô tỉnh táo hơn chút nào. Đôi tay không an phận của anh ta nhào nặn trong ngực cô. Bàn tay như có điện đem đến cho cô từng trận tê dại, thân thể không nhịn được run rẩy dù cách một lớp vải.

"Ủm..." Diệp Hàm Huyền không kìm được rên nhẹ.

Ngoài trời từng giọt mưa nặng nề rơi xuống đất..

"Tách..."

Thần trí Diệp Hàm Huyền như quay cuồng cùng đất trời ngoài kia.

Xa lạ thủy triều tình dục ồ ạt lấn chiếm lí trí cô...

Thân thể Diệp Hàm Huyền mềm nhũn nằm dưới thân anh ta.

"Xẹt..."

Người đàn ông thô lỗ xé nát chiếc đầm đồ đang ôm sát cơ thể cô. Trời quá tối, người đàn ông chỉ có thể mơ hồ thấy từng đường cong đang ẩn hiện qua tia sáng hắt ngoài cửa.

Anh ta tiếp tục nhào nặn ngực cô, giày vò cô.

Bất chợt anh ta bế cơ thể của cô, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng tắm, tiến về phía chiếc giường Kingsize, mạnh mẽ ném cô xuống giường.

Lưng truyền đến cảm giác đau nhức khiến Diệp Hàm Huyền tỉnh táo một chút. Cô như con cá trên thớt để mặc người ta dày xéo.

Giường ga màu trắng tinh không những không lấn át màu da của cô, trái lại còn tôn lên làn da trắng sứ ngọc ngà.

Bụng dưới của Diệp Hàm Huyền sục sôi lửa nóng. Thuốc kích tình đang phát huy tác dụng đến cao trào, thân thể cô vận vẹo khó chịu- tựa như mời gọi người đàn ông.

Anh ta dùng răng ngậm chặt nụ hoa của cô, day day, dày vò- như muốn cắn đứt nó vậy.

Hai má Diệp Hàm Huyền đỏ ửng, hai mắt nhu mì, môi đỏ ướt át, trên tóc còn vương vẩn vài giọt nước khi nãy. Cô biết mình không chống cự được nữa, tên nam nhân chết tiệt này, cố tình đùa cô sao? Làm thì làm nhanh đi, giải quyết dứt điểm đi.

Dần dần trên ngực cô lấm tấm dấu hôn đỏ như hoa đào, càng quyến rũ mê người.

"A...Nóng quá...Tôi khó chịu, nhanh..." Thanh âm trong veo của Diệp Hàm Huyền vang lên, lúc này do tác dụng của thuốc kích tình lại thêm vài phần kiều mị.

Dù trong bóng tối nhưng Diệp Hàm Huyền có thể thấy được đôi mắt sâu thẳm, lạnh lùng của người này.

Thanh âm khàn khàn không cảm xúc vang lên:

" Cầu xin tôi."

Diệp Hàm Huyền cắn chặt khoe môi, máu tươi rỉ ra, cô quật cường không mở miệng, dù cô chết trong dục hoả cũng tuyệt đối không hạ mình trước người khác.

Người đàn ông tựa hồ không hài lòng với phản ứng của Diệp Hàm Huyền, anh ta nhíu mày lại khi ngửi thấy mùi tanh nồng, giọng điệu trào phúng vang lên:

"Ngu suẩn."

Diệp Hàm Huyền quả thực muốn điên rồi, được thôi, không muốn chủ động chứ gì? Bà đây chủ động! Đừng tưởng bà đây không biết anh cũng bị trúng mị được, chỉ là đang kiểm chế thôi.

Diệp Hàm Huyền xoay người, đề người đàn ông xuống, vênh mặt khiêu khích:

"Thế nào, không muốn ở trên? Vậy được, tôi ở trên! Gái trên trai dưới."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Dây dưa ngày mưa, tình một đêm (H++)

Cảnh báo: Chương này H nặng, phù hợp với độ tuổi 18+

Ai không thích thì bỏ qua chương này nha ^^

Diệp Hàm Huyền đề anh ta xuống, bàn tay nhỏ loạn xạ cào cào trong ngực anh ta, vụng về dùng răng cạy miệng người đàn ông. Hương thơm nam tính sộc vào mũi cô, mũi chạm mũi, môi chạm môi- cơ thể hai người tựa như hoà vào làm một.

Người đàn ông này khá bất ngờ trước hành động táo bạo, quyết liệt của cô gái, anh cư nhiên bị một cô gái yếu đuối đè dưới thân? Có mắt mặt không cơ chứ?

Ngực cô phập phồng trên cơ thể anh, anh cảm giác được tiểu huynh đệ của mình vì nóng mà sắp hồng tới nơi rồi! Con nhỏ này hôn thật kém cỏi, vụng về.

Nhưng không hiểu sao đây là lần đầu tiên anh hứng thú với con gái, mỗi hành động của cô đều gọi lên ham muốn mãnh liệt trong anh.

"Xẹt..." Chiếc áo trắng tinh của anh bị xé đôi cùng với đó là thanh âm cấu kính của cô gái.

"Mẹ kiếp, vương vius quá, bà đây xé."

Dù trong bóng tối Diệp Hàm Huyền cũng thấy được thân thể cường tráng của người đàn ông dưới ánh sáng mờ mờ từ cửa sổ rọi vào. Cơ bụng sáu múi, thất lung hẹp mà hữu lực. Quần của hắn đã được cởi ra từ lúc nào, lúc này đây hắn loã thể nằm đó, vật kia ngẩng cao đầu.

"Sao muốn đè chết ta thì đè đi."

Diệp Hàm Huyền có thể cảm nhận được người đàn ông này đang cong môi cười, tiếng cười đầy tà khí khiến cô run rẩy.

Sau đó bàn tay thon dài nắm lấy cằm cô, mân mê đôi môi đỏ mọng kiều diễm của cô. Giọng nói khàn khàn vang lên.

"Cô quá chậm, cô không đè chết ta được vậy ta đành phải tự mình ra tay."

Vừa dứt lời, người đàn ông lật lại thân, đem cô áp xuống, hung hăng hôn lên môi Diệp Hàm Huyền.

"Đừng!"

Tiếng kinh hô của Diệp Hàm Huyền bị ép nuốt vào trong cổ, đầu lưỡi anh thừa cơ tách hàm răng ra, chui vào trong miệng nhỏ của cô.

Chợt máu tanh sộc trong khoang miệng. Đầu lưỡi của anh đau rát, bị cô cắn rách đến rỉ máu.

Anh ngồi thẳng người dậy, muốn đi rửa sạch vết máu, quá bẩn. Nhìn cô gái dưới thân sắp ăn đến miệng lại không cam lòng.

Anh bỗng dưng cười lớn.

Tiếng cười vang vọng khắp con phòng, hoà cùng tiếng mưa- tựa như âm thanh quỷ dữ đòi mạng.

Nụ cười trên mặt anh nguy hiểm tới cực điểm, anh nhú mồm, một tay giữ chặt cổ tay Diệp Hàm Huyền, một tay khác đem hai chân đang khép chặt của cô mở lớn.

Anh nghĩ phản ứng của cô gái này run rẩy, thiếu kinh nghiệm, chắc hẳn là lần đầu. Vì thế muốn dịu dàng với cô một chút, cho cô khúc dạo đầu nhẹ nhàng- ai ngờ lại bùng bình đến thế!

Được! Anh chiều, không giày vò cô dưới thân, anh mang họ mẹ!

"A..."

Diệp Hàm Huyền cảm giác một trận đau nhức như muốn xé rách da thịt từ hạ thân truyền đến. Người đàn ông căn bản không cho cô khúc dạo đầu, trực tiếp đi vào thân thể cô. Dòng máu trinh nữ đỏ tươi chảy ra dưới đuôi...

Môi Diệp Hàm Huyền mấp máy:

"Đặt, cứu em..."

.....

Cùng lúc đó.

Cục tình báo Quốc gia.

"Vũ cục trưởng, Tàn thượng tướng, người chúng ta cử đi thăm dò, thậm chí huy động lực lượng cảnh sát vẫn chưa tìm thấy Diệp tiểu thư." Người nọ cung kính đáp.

"Chết tiệt..."

Tàn Cảnh Dật xiết chặt bàn tay, tiểu Huyền Nhi của anh nhất định không được xảy ra chuyện gì. Anh mới đáp máy bay xuống nước thì nghe tin dữ chạy ngay đến đây.

Bên kia Vũ Minh Hạo cũng không khá hơn bao nhiêu, ánh mắt anh cũng tràn ngập tơ máu, nhiệm vụ lần này quá nguy hiểm, anh đã cố tình phân công cho người khác, ai ngờ cô quá cố chấp, quá mạnh mẽ, tiếp nhận nhiệm vụ cấp S này. Đến khi anh phát hiện ra thì đã là nửa tiếng trước.

Hai ngày rồi không có lấy một tin tức gì của cô.

"Bằng mọi giá phải tìm ra Huyền Nhi cho tôi." Giọng nói bá đạo vang lên, tràn đầy sự uy hiếp chí mạng.

Người kia lắp bắp run rẩy:

"Dạ. Tôi đi làm ngay."

Y chạy ngay khỏi căn phòng, sát khí quá nặng nề, ở đây sẽ chết sớm mất.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, hai người đàn ông, cùng một tâm sự, cùng lo lắng cho một cô gái...

Ngoài trời mưa mỗi lúc một nặng hạt....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tao, Diệp Hàm Huyền đã trở về!

Năm năm sau...

Biệt thự Tàn gia.

Hành lang dài tĩnh mịch, ánh sáng đèn pha lê nhạt nhoà chiếu xuống, đem hành lang dài bao phủ càng thêm thần bí, cổ kính.

Tàn gia là gia tộc có lịch sử lâu dài bậc nhất ở Trung Hoa, nghe đồn là hậu duệ Tàn Thủy Hoàng.

"Chát...!!!"

Diệp Hàm Huyền vừa mới xoay người thì má liền bóng rớt, cảm giác đau đớn lan truyền đến tứ chi cô. Cô không hề bất ngờ, bởi lẽ dù có không để ý, với thân thù của cô thì cát tạt kia của Tần Gia Dung cũng chẳng thể nào chạm được vào da thịt cô.

Diệp Hàm Huyền chính là cố tình để cô ta đánh.

"Con khốn, đến ngay cả người đàn ông của chị mày, mày cũng dám ve vãn? À, mày cũng không xứng làm em gái tao, bởi vì mẹ mày chỉ là con tiểu tam bản thủ, dùng thủ đoạn ti bỉ với cha tao." Giọng nói cay nghiệt của Tần Gia Dung vang lên thật chói tai.

Chân mày Diệp Hàm Huyền càng nhíu chặt hơn, đáy mắt cô hiện lên vài tia sáng lạnh lẽo thấu tim. Cô dùng lưỡi liếm đi vết máu đang rỉ trên môi.

Sau đó động tác của Diệp Hàm Huyền nhanh như cắt, một tay chế trụ Tần Gia Dung, ép cô ta vào góc tường.

Tiếng "Chát...chát...chát..." vang lên liên hồi, như một bản nhạc vô cùng êm tai.

"Có giới mày nhắc lại cho tao xem nào?"

"Tao nói mẹ mày là..."

Tần Gia Dung chưa kịp nói hết, tiếng nói của cô ta đã bị ngắt quãng bởi tiếng chát giòn tan. Diệp Hàm Huyền trầm giọng đe dọa:

"Mày nói thêm một câu nữa xem, tao đảm bảo cái miệng nhỏ của mày không dùng được nữa."

Đáy mắt Tần Gia Dung rõ ràng là kinh sợ, trong trí nhớ của cô ta, trước đây Diệp Hàm Huyền luôn cam chịu cô ta, nhìn thấy cô ta đều đi đường vòng. Vì cái gì mà năm năm không gặp con khốn này lại thay da đổi thịt đến vậy?

Tần Gia Dung uất ức cắn môi, cô ta không cam tâm, cô ta lấy hết can đảm hét to:

"Diệp Hàm Huyền, dựa vào đâu Dật là từ nhỏ luôn yêu thương chiều chuộng mày, rõ ràng tao mới là em gái cùng cha cùng mẹ với anh ấy, tại sao?"

"Trong nhà này chỉ cần có sự xuất hiện của mẹ con mày đều không yên. Chẳng phải mày biến mất sáu năm rồi sao? Mày quay lại làm gì?"

Tần Gia Dung cười điên cuồng nói:

"Phải rồi, mày quay lại để cướp Minh ca ca của tao. Tại sao số mày may mắn đến thế? Minh ca ca chỉ bốc thăm thôi mà lại chọn trúng mày. Tại sao? Tao mới là người yêu thương anh ấy sâu đậm, tao mới là đại tiểu của Tần gia, tao là phượng hoàng chân chính."

Cô ta bắt chập chỉ tay vào Diệp Hàm Huyền nói:

"Mày chỉ là con gà rừng, không học vấn. Tao so với mày từ nhan sắc, học vấn đều hơn? Mày theo họ con mẹ mày, họ Diệp, không phải họ Tần danh giá của tao. Tại sao Minh ca ca lại chọn mày, tao không cam tâm."

Diệp Hàm Huyền đứng bên kia sắc mặt bình thản, tựa như người trong câu chuyện chỉ là người qua đường, không phải là cô. Cô đã quá quen với những lời lẽ chua ngoa, bản thủ này của Tần Gia Dung.

Trước đây cô nghĩ Tần Gia Dung trẻ tuổi không muốn chấp vật với cô ta, hơn nữa phu nhân và Dật đối xử với cô rất tốt, Tần Gia Dung dù gì cũng là máu mủ ruột thịt của họ, Diệp Hàm Huyền không thể vong ơn bội nghĩa.

"Mày nói tao, tao có thể nhịn, nhưng tuyệt đối không được động vào mẹ tao biết chưa? Mày nên cảm ơn phu nhân với Dật ca, nếu không tao không tha cho mày dễ dàng vậy đâu!"

Diệp Hàm Huyền buông tay ra, thân thể ngã xuống đất, tóc tai rối bù, khuôn mặt thanh tú sưng vù như mặt heo, chặt vật vô cùng. Còn đầu đáng vẻ đại tiểu thư cao cao tại thượng khi này.

Ánh đèn mờ ảo chiếu trên bờ vai gầy của Diệp Hàm Huyền, cô khoanh tay đứng trên cao nhìn xuống, như vị nữ vương điện hạ cao cao tại thượng.

"Tao đứng ở đây muốn thông báo với mày, tao Diệp Hàm Huyền đã trở lại. Những thứ mày đã cướp của tao, tao sẽ từ từ đòi từng thứ một."

Diệp Hàm Huyền nói xong quay người đi thẳng, bóng lưng của cô kiên cường mà thẳng tắp.

Mãi một lúc sau Tần Gia Dung mới sực tỉnh, nhớ lại ánh mắt lạnh thấu băng của Diệp Hàm Huyền khi này, trong lòng cô ta run lên mãnh liệt. Cô ta lắp bắp:

"Không, Diệp Hàm Huyền, tao mới là đại tiểu thư của Tần gia, tao mới là vợ của Kính Thiên Minh, những thứ gì của tao, mày đừng hòng cướp đoạt."

Nói xong ánh mắt Tần Gia Dung lộ lên tia ác độc, tơ máu thù hận đọng đầy trong mắt. Còn đầu đáng vẻ dịu dàng, ngoan ngoãn thường ngày khi đứng trước mọi người.

Mọi người nhớ ủng hộ cho ta đó nha ^^

Đừng quên vote cho ta có động lực đó ><

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Âm mưu

Diệp Hàm Huyền đi xuống phòng khách lại khẽ ngán người.

Biệt thự Tần gia không theo phong cách châu Âu mà giới quý tộc hay dùng mà là phong cách Trung Hoa cổ đại. Dù đã sống ở đây nhiều năm nhưng Diệp Hàm Huyền vẫn phải thích phục sự hoa lệ của nó.

"Vừa mới về nhà mà đã tính trốn đi đâu rồi?" Thanh âm quen thuộc vang lên- quen thuộc đến nỗi thỉnh thoảng lại xuất hiện trong giấc mơ của cô.

"Nhà" sao? Thì ra cô cũng có nhà...

Bỗng dưng lại muốn nhào vào lòng anh ấy khóc một trận.

Diệp Hàm Huyền quay đầu lại thì thấy Tần Cảnh Dật yêu nghiệt đứng đó. Khuôn mặt anh đúng chất người Trung. Khuôn mặt anh đẹp đến nỗi dù dùng bất cứ từ ngữ nào cũng là một sự xúc phạm tới anh, đặc biệt là đôi mắt phượng hẹp dài thâm thúy làm người ta cảm giác thế giới này cũng chẳng lớn hơn đôi mắt của anh.

Tần Cảnh Dật chậm rãi tiến về phía Diệp Hàm Huyền.

Cô không nhận được mà bước lùi về sau một bước, đôi môi khẽ mím lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Tiểu Huyền Nhi, đã lâu không gặp."

Khuôn mặt đẹp đẽ của Tần Cảnh Dật được phóng đại trước mắt cô, Diệp Hàm Huyền thốt ra:

"Dật ca, đã lâu không gặp."

Trong phút chốc cơ thể Diệp Hàm Huyền nằm trọn trong vòng tay ấm áp của Tần Cảnh Dật. Lúc này Diệp Hàm Huyền quan sát kỹ thì thấy trên trán anh lấm tấm vài giọt mồ hôi, trên người anh còn mặc quân phục, trên vai đeo huy hiệu chồng chất, có bốn ngôi sao- là thiếu tướng.

Từ trước đến giờ, vị trí chủ chốt trong quân đội đều do người Tần gia nắm giữ. Đến thế hệ của Tần lão gia- cũng là cha Diệp Hàm Huyền, do mẹ của cô nhân lúc ông say rượu quan hệ với ông. Chuyện này vô tình Tần phu nhân- mẹ của Tần Gia Dung biết được, hai người bất hoà, Diệp lão gia chán nản không để ý tới công việc, dù vẫn nắm quyền quản lý quân đội nhưng danh tiếng không cao.

Người người đồn đại một gia tộc huy hoàng như Tần gia đến đây là kết thúc, ai ngờ...

Ai ngờ người ta lại sinh được một đứa con trai tốt. Tần Cảnh Dật tuyệt đối là hậu bối ưu tú nhất của Tần gia, được mệnh danh là thiên tài của thiên tài. Nụ cười trên mặt anh luôn ấm áp như gió xuân sưởi ấm lòng người.

"Đã quá lâu rồi, còn quên đường về nhà luôn." Giọng điệu hờn dỗi vang lên bên tai.

Diệp Hàm Huyền không biết nói gì, chỉ có thể nghẹn ngào nói.

"Em xin lỗi, em..."

Trước mặt anh ấy, cô đều yếu đuối vô dụng như vậy. Dù mẹ của cô là người gây lên bao đau khổ, bất hạnh cho gia đình anh nhưng anh vẫn luôn tươi cười ngọt ngào, vẫn luôn che chở bảo vệ cô.

"Không sao, nếu có gì đau khổ uất ức bấy lâu nay thì cứ khóc ra đi. Có anh ở đây rồi! Chuyện cũ nếu không muốn nhắc thì đừng nhắc."

Diệp Hàm Huyền không kìm chế được khóc nức nở trong lòng anh. Bờ vai rắn chắc này luôn tạo cho cô cảm giác an toàn.

Từ nhỏ Diệp Hàm Huyền đã tự lập từ sớm. Tần lão gia rất ghét cô, vì cô chính là minh chứng rõ ràng cho sự phản bội của ông- dù ông không cố tình

gây lên. Cô cũng coi như không có cha đi. Còn mẹ cô thì rất lạnh nhạt, ít quan tâm tới cô nhưng kì thực trong lòng bà rất yêu thương cô. Chỉ tiếc năm năm trước bà đã đột ngột qua đời...

"Con bé này, xem em đã gây tới mức nào rồi!"

Chợt Tần Cảnh Dật thả Diệp Hàm Huyền ra, kéo tay cô về phía cửa:

"Nếu không thích ở đây thì anh dẫn em đi, chúng ta đến trung tâm mua sắm, rồi anh đưa em đến một nơi ăn tối, khung cảnh rất tuyệt, đảm bảo em thích."

Diệp Hàm Huyền chưa kịp nói gì thì cánh tay đã bị anh lôi đi. Anh ân cần mở cửa xe cho cô, thắt dây an toàn cho cô rồi mới ngồi vào vị trí lái.

Chiếc lamborghini màu bạc từ từ rời khỏi Tần gia. Diệp Hàm Huyền quay đầu nhìn xích đu mà hồi nhỏ cô thường lên chạy đến ngồì khóc, cả khu vườn xanh rì kia nữa...Biệt thự Tần gia nhỏ dần rồi khuất dạng.

Ở cửa chính Tần gia, Tần Gia Dung đã đứng đó từ bao giờ. Cô ta khi nãy đứng trên hành lang quan sát sự dịu dàng ảm áp của người anh trai mình, anh ấy luôn lạnh nhạt với cô.

"Diệp Hàm Huyền, Dật ca là anh trai ruột thịt cùng cha cùng mẹ với tao, mày chỉ là đứa con hoang, tại sao anh ấy luôn bảo vệ mày?"

Khuôn mặt cô ta càng lúc càng cay nghiệt, từ từ lấy điện thoại gọi vào một số. Bên kia nhanh chóng nhấc máy.

"Alo, tôi phải làm gì bây giờ, con khốn Diệp Hàm Huyền đã trở lại còn khó đối phó hơn một năm trước."

Tiếng gõ bàn "lách cách" từ đầu bên kia điện thoại vang lên. Một lúc sau người bên kia lạnh lùng nói:

"Đêm dài lắm mộng vậy thì giết cô ta đi."

Diệp Hàm Huyền siết chặt điện thoại, khuôn mặt độc ác vằn vẹo vì sung sướng:

"Được, tôi muốn xin chút người từ ngài."

"Cô biết thất bại thì địa ngục đang mở cửa đợi cô đấy! Cô đừng quên thân phận mình, chẳng qua là quân cờ trong tay tôi, cũng đừng quên thân phận mình. Tôi có thể khiến cho cô thành phượng hoàng Tần gia, cũng có thể khiến cho cô mất đi tất cả."

Sắc mặt Tần Gia Dung trong nháy mắt trở lại tái nhợt, cô ta cắn môi nói:

"Tôi biết rồi..."

Tất máy Tần Gia Dung ném tan chiếc điện thoại, đôi mắt đỏ ngầu vì thù hận:

"Diệp Hàm Huyền, đừng trách tao, nếu mày ngoan ngoãn sống nốt cuộc đời còn lại ở ngoài kia thì đã không có việc gì. Tao sẽ giết mày như con mẹ mày vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cảm giác bất an

Siêu thị nằm ở phía trung tâm thành phố, cách biệt thự Tần gia không xa, tầm mười năm phút chạy xe.

Tần Cảnh Dật mỉm cười ưu nhã, mở cửa xe, hơi cúi người bày ra tư thế:

"Nữ vương điện hạ, mời người xuống xe."

Diệp Hàm Huyền bật cười. Đã lâu lắm rồi cô không cười vui vẻ đến vậy. Cô nắm lấy bàn tay của Tần Cảnh Dật, từ từ bước xuống.

Hôm nay Diệp Hàm Huyền một thân váy trắng như tuyết. Nếu người bình thường mặc sẽ bị màu trắng đè mấy tông da. Diệp Hàm Huyền không những không bị ảnh hưởng, trái lại màu trắng càng tôn lên khí chất cao quý, trong trẻo của cô.

Tần Cảnh Dật y phục quân đội màu đen, Diệp Hàm Huyền màu trắng, tưởng chừng đối lập mà lại hoà hợp đến lạ thường. Hai người đi đến đâu đều thu hút mọi ánh nhìn.

Đoạn đường ngoài bãi gửi xe...

Kính Thiên Minh thần thờ trước hình ảnh người con gái mặt váy trắng đẹp đẽ tựa thiên thần. Đặc biệt là đôi mắt, linh động, long lánh như phản chiếu cả một bầu trời sao lấp lánh.

Tóc cô gái đen như nhung, dài tới tận hông, tung bung trong gió và nắng.

Mãi đến khi thân ảnh cô biến mất anh mới kịp hoàn hồn.

"Này, anh sao thế?"

Bạch Thiên Ân đóng cửa ô tô lại, cô mới ở trong xe tìm chiếc khăn tai đánh rơi, vừa bước ra thì thấy Kính Thiên Minh ngây người. Bước chân không nặng cũng không nhẹ, người có thính giác tốt như anh không thể không nghe thấy, vậy mà...

Kính Thiên Minh lắc đầu, khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt thường ngày. Anh tiến về phía chiếc Ferrari đời mới nhất, nói:

"Thiên Ân đi thôi!"

"Ai da, chẳng phải anh vừa ra ngoài hóng gió sao, để em hóng gió một chút không được sao?"

Bạch Thiên Ân đang định kì kèo thêm thì bất gặp ánh mắt sắc bén của Kính Thiên Minh, cô lập tức im miệng, ngoan ngoãn mở cửa xe, ngồi ngay ngắn.

Chiếc Ferrari màu đỏ lao như tên bắn, chẳng mất chốc biến mất ở giao lộ...

....

Trong siêu thị.

Sau hai tiếng đồng hồ, Tần Cảnh Dật và Diệp Hàm Huyền gần như càn quét cả cái siêu thị này, nhìn số tiền trong thẻ Tần Cảnh Dật ít đi, một trận ảo não nổi lên trong lòng cô.

"Dật, anh định mua đồ cả đời cho em dùng hả?" Diệp Hàm Huyền ai oán lên tiếng.

Tần Cảnh Dật thông dong đáp:

"Em bớt tự mình đa tình đi, anh đang tự mua đồ cho mình, tiện tay hàng khuyến mãi nên mới mua cho em."

Diệp Hàm Huyền, "....."

Đây rõ ràng là muốn mua đồ cho cô nha! Anh ấy còn chối, không ngờ Dật cũng có mặt dễ thương như thế...

"Em có dự tính thế nào cho tương lai?"

Diệp Hàm Huyền thấy xót xa trong lòng, vẫn là anh ấy hiểu cô nhất, không hỏi quá khứ, mà chỉ quan tâm đến hiện tại và tương lai của cô, dù năm năm trước cô bỏ đi không một lời từ biệt...

"Em vẫn làm ở Cục tình báo quốc gia."

Tần Cảnh Dật nghe thấy "cục tình báo quốc gia" đáy mắt anh lạnh đi vài phần, anh cương quyết lắc đầu:

"Không được, công việc quá nguy hiểm, không thích hợp với cô gái như em. Anh sẽ sắp xếp cho em làm ở Cục công an."

Diệp Hàm Huyền muốn quay về Cục tình báo Quốc gia đương nhiên có lý do riêng của cô.

Cục tình báo là nơi nắm giữ tất cả các thông tin quan trọng của chính phủ, cô nhất định phải điều tra ra chân tướng năm năm trước.

"Dật, em thực sự không sao! Em biết mình thích gì và phải làm gì. Em không còn là cô bé cần anh bảo vệ nữa, xin hãy tin em."

Tần Cảnh Dật nhìn sâu vào đôi mắt cô, đầy quật cường, cố chấp.

Năm năm trước anh đã không bảo vệ được cô, anh rất sợ cô em gái nhỏ này sẽ biến mất không quay trở lại nữa...

"Không được."

Diệp Hàm Huyền mím chặt môi nói:

"Em nhất định phải làm công việc này, quyết không lùi bước."

Trên đường về không khí có chút nặng nề. Tần Cảnh Dật tiện tay mở đài truyền hình.

"Theo tin tức mới nhất, Tổng giám đốc Kính gia- Kính Thiên Minh, vừa gặp tai nạn giao thông hết sức nghiêm trọng, có thể nguy hiểm đến tính mạng..."

Tổng tài Kính gia? Kính Thiên Minh?

Tần Cảnh Dật khẽ nhú mày, đây không phải là vị hôn phu của tiểu Huyền Nhi sao?

Anh đã cho người đi thăm dò về Kính Thiên Minh đó, quả thực không hề đơn giản, chắc chắn không chỉ là một tổng tài bình thường. Người này sâu không lường được.

Gả Huyền Nhi cho người như vậy bản thân anh cũng không yên tâm, chết cũng tốt.

Diệp Hàm Huyền bỗng nhiên cảm thấy bất an, cô đưa mắt ra nhìn thành phố nhỏ bé. Họ đang đi trên đoạn đường cao tốc phía trên thành phố.

Ánh hoàng hôn đỏ rực.

Một ngày lại sắp sửa kết thúc. Quy luật tự nhiên mà...

Diệp Hàm Huyền tự hỏi lòng, có gì đáng buồn cơ chứ? Không biết mỗi ngày kết thúc có bao nhiêu sinh mệnh rời bỏ nhân gian?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Sao cô không hôn tôi?

Một ngày mới lại bắt đầu.

Ánh nắng buổi sớm dịu nhẹ xuyên qua từng kẽ lá. Diệp Hàm Huyền có thể nhìn thấy rõ từng giọt sương long lanh còn đọng lại, đẹp như pha lê vậy!

Diệp Hàm Huyền hít sâu, xiết chặt tay, con đường này cô nhất định phải đi, cục tình báo là nơi cô buộc phải đến.

Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời cười nhạt, rất nhanh thôi, chân tướng năm năm trước sẽ được phơi bày ra ánh sáng..

Tần Gia Dung à, những chuyện cô đã làm, tôi tuyệt đối không bỏ qua!

Cục tình báo Quốc Gia.

Người đàn ông ngồi hiên ngang trên ghế tựa, dung nhan tuấn nữ trời phú. Ngón tay thon dài của anh lướt nhẹ trên tờ giấy.

"Huyền Nhi, những thông tin cơ mật này, em lấy ở đâu?" Giọng nói Vũ Minh Hạo khàn khàn mang theo sự kích động không hề nhỏ.

Diệp Hàm Huyền cười cười, nghiêm túc nói:

"Vũ cục trưởng, tôi có tên họ đầy đủ, Diệp Hàm Huyền."

Đáy mắt Diệp Hàm Huyền loé lên tia sắc bén, nhìn thẳng vào mắt Vũ Minh Hạo, tiếp tục nói:

"Chứng này thông tin đủ lý do để tôi quay về chức vụ phó cục trưởng được rồi chứ?"

Vũ Minh Hạo lơ đãng nhìn Diệp Hàm Huyền:

"Năm năm trước e đi không một lời từ biệt, chỉ để lại một mẫu tin nhắn ba chữ "Tôi còn sống". Bây giờ em nói muốn quay lại là quay lại?"

Diệp Hàm Huyền trước lời chất vấn kèm chút oán trách từ Vũ Minh Hạo, cô bình thần tới cực điểm.

"Năm năm trước, tôi nhớ còn một nhiệm vụ cấp SS, đó là điều tra nơi ở của vị quan chức chính phủ cấp cao tham ô rồi sau đó thủ tiêu ông ta. Đã treo bao năm và chưa ai hoàn thành?"

Vũ Minh Hạo thần sắc phức tạp nhìn Diệp Hàm Huyền, cô như bông hồng nhung rực đỏ kiều sa quyến rũ, cơ mà trên người lại vô số gai nhọn.

Diệp Hàm Huyền tiếp tục nói:

"Tôi dùng thời gian năm năm hoàn thành nhiệm vụ cấp SS, cộng thêm chừng đấy tin tức quan trọng, coi như thời gian năm năm là đi làm nhiệm vụ đi."

"Lý do của em thật tuyệt vời." Vũ Minh Hạo tán thưởng.

Diệp Hàm Huyền đứng dậy, tươi cười nhìn:

"Vậy nha Vũ cục trưởng, bao giờ đi làm phiền thông báo cho tôi. Cảm ơn."

Vũ Minh Hạo vội vàng đứng ngay dậy, lôi kéo cổ tay Diệp Hàm Huyền, chưa xốt nói:

"Em không thể tha thứ cho anh được sao? Anh đã nói, anh sẽ chịu trách nhiệm mà."

Diệp Hàm Huyền rút tay ra, thần sắc chán ghét nhìn anh: "Những chuyện đã làm thì cũng đã làm rồi? Anh còn muốn chịu trách nhiệm với tôi? Xin lỗi, thứ cho tôi không thể phụng bồi."

"Em..."

"À quên mất."

Diệp Hàm Huyền đang định bước đi thì quay đầu lại, mở túi sách ra lấy một tấm thiệp màu trắng.

"Tháng sau là hôn lễ của tôi. Nếu cục trưởng không phiền thì mời anh ghé thăm."

Vũ Minh Hạo sắc mặt cực kì tệ.

"Em không biết sao? Thông tin cục tình báo vừa nhận được vị hôn thê của em gặp tai nạn đầu óc có chút vấn đề, hay nói cách khác là tên ngốc đó em có biết không?"

"Diệp Hàm Huyền- tôi thà lấy tên ngốc còn hơn lấy tên dê tiện như anh!"

Lời vừa nói Diệp Hàm Huyền quay lưng bỏ đi. Để lại trong mắt Vũ Minh Hạo bóng lưng xinh đẹp...

"Huyền Nhi, xin lỗi em, tất cả là lỗi của tôi. Cả đời này em chỉ có thể là vợ của Vũ Minh Hạo tôi, người khác đừng hòng mơ tưởng."

.....

Diệp Hàm Huyền vừa nhận được tin nhắn từ Tần phu nhân nói là đến bệnh viện thăm chồng tương lai của cô- Kính Thiên Minh.

Haizz, chỉ cần nhìn khuôn mặt đẹp đẽ nhưng bản chất lại cạn bã, ti tiện của Vũ Minh Hạo kia, Diệp Hàm Huyền lại thấy buồn nôn ghê gớm!

Gần đây cô gặp phải vận cứt chó gì thế không biết!!

Tối hôm qua Tần Cảnh Dật đã gọi cho cô, nói rằng đầu óc Kính Thiên Minh kia do gặp tai nạn mà có vấn đề, anh nhất quyết phải giải trừ hôn ước cho cô. Diệp Hàm Huyền phải thở phào.

"Cả đời này không phải anh ta em không gả."

"Ngốc có sao chứ, suốt ngày ngắm khuôn mặt yêu nghiệt kia còn chưa đủ mãn nhãn hay sao Dật ca?"

Cuối cùng Tần Cảnh Dật cũng không lung lay được ý chí của Diệp Hàm Huyền.

Khi cô đến bệnh viện đã là 11h trưa.

Trên tay Diệp Hàm Huyền xách theo một đồng hồ, nào là hoa quả, nước ngọt...Nói chung là những thứ người ăn được.

Diệp Hàm Huyền bước vào phòng thì thấy người đàn ông lười biếng dựa trên thành giường, còn đang ngáp ngáp, như một chú mèo nhỏ vô cùng đáng yêu.

Anh ta quay người nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh, tựa như vô cùng buồn chán. Trên người anh ta một thân quần áo kẻ sọc giản đơn, nhưng vẫn không thể che được khí chất ngạo nghễ, cao quý toả ra từ xương cốt.

Thấy tiếng động người cửa, Kính Thiên Minh quay đầu lại. Khuôn mặt yêu nghiệt của anh lộ rõ vẻ kinh ngạc, sợ hãi hỏi:

"Cô...Cô là ai? Cô là người xấu muốn bắt cóc tôi đúng không?"

Khụ...khụ...

Diệp Hàm Huyền trầm nhủ, mặt cô gian đến nỗi tên ngốc này nhầm cô thành kẻ bắt cóc?

Dù tuy tiện vút vào một đồng người bà đây vẫn được xưng đại mỹ nữ đó nhé!

Thấy ý đồ phản kháng mãnh liệt trong mắt Kính Thiên Minh, Diệp Hàm Huyền đành phải xua tay phân bua:

"Đừng sợ, tôi là vợ anh. Thật đó, anh có thể hỏi mọi người."

Đáy mắt Kính Thiên Minh rõ vẻ nghi ngờ, anh hỏi lại:

"Thật sao?"

Diệp Hàm Huyền phối hợp gật đầu. Chột tên ngọc kia ngoắc ngón tay trỏ, một bộ mặt ngây thơ nói:

"Người trong nhà đều nói, khi vợ gặp chồng đều hôn một cái. Sao cô không hôn tôi?"

Ờ ờ ờ...

Diệp Hàm Huyền thật muốn hỏi thăm người nào trong cái nhà đầy dạy tên ngọc này cái chuyện vợ vẫn đó?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ai bảo vợ chồng không lên được?

Kính Thiên Minh thấy cô gái bất động đứng đó, khuôn mặt ngây thơ của anh tỏ vẻ nghi ngờ không đáng có, chau mày hỏi:

"Cô rốt cuộc là ai hả? Tuyệt đối không phải vợ tôi."

Diệp Hàm Huyền nghiêng răng kèn kẹt, lại gần tên ngọc, thom lên má anh ta.

Sau khi thom xong Diệp Hàm Huyền liếm liếm mép, nghĩ bụng: cũng không tệ lắm, da thịt rất mềm, còn có xạ hương nhẹ nhẹ, cô cũng không thiệt thòi lắm đi!

"Thấy chưa chồng?"

Diệp Hàm Huyền cứ ngỡ tên ngọc này sẽ ngoan ngoãn nghe lời cô nói, cô bảo đi hướng Đông tuyệt đối không đi hướng Tây, cô bảo sang trái tuyệt đối không sang phải.

"Cô chắc chắn giả mạo vợ tôi, người ta nói vợ chồng hôn môi, ai bảo thom má?"

Nói xong Kính Thiên Minh còn bày ra bộ dạng oan ức, ngón tay thon dài run run chỉ vào Diệp Hàm Huyền:

"Cô, có phải cô nhìn tôi bộ đáng đẹp mắt nên sinh lòng ham muốn, chiếm tiện nghi của tôi? Đồ lưu manh."

Cơ mặt Diệp Hàm Huyền run run, chân cô suýt nữa ngã quỵ xuống đất.

Cái tình huống chó gặm gì đây?

Lão thiên, lần ra đây, bà đây muốn tìm ông tâm sự cuộc đời!

Diệp Hàm Huyền khi nhìn khuôn thiên thần ngây thơ kia của Kính Thiên Minh, cô có ảo giác, mình tuyệt đối là tên căn bã cường đoạt con gái nhà lành rồi phải mong chuồn mất ý!!! Rõ ràng là tên này bảo cô thom!!!

Đây chẳng lẽ là vừa ăn cắp vừa la làng trong truyền thuyết?

Chột Diệp Hàm Huyền lại nghĩ, nếu bây giờ tiếp tục nhượng bộ hắn, sau này lấy nhau cô có phải bị tên ngọc này dất mũi không? Cô cần rằng lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn anh ta. Không phải chỉ là thom một cái thôi sao? Có chết người à?

Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền hung hăng đá mạnh vào chân giường:

"Có gì mà uất ức, bà đây không phải là vợ anh sao? Bà đây chịu trách nhiệm được chưa? Đàn ông con trai gì mà ẻo lả, còn ăn vạ."

Diệp Hàm Huyền vừa dứt lời, lập tức Kính Thiên Minh ngẩng đầu lên nhìn cô. Trên khuôn mặt như ngọc kia không còn cảm xúc nữa, nhưng trong đôi mắt trong trẻo kia lại hiện rõ vẻ yếu đuối, giống như vô cùng bị thương, vô cùng uất hận vì đã bị người ta cướp mất thứ gì đó quý giá nhất, còn bị thóa

mạ, si nhục.

Diệp Hàm Huyền vò cái trán trơn láng mịn của mình. Vì sao nói chuyện với tên chồng ngốc lần đầu gặp mặt này lại khó khăn thế chứ? Tồn mất tiêu mười năm tuổi thọ của cô rồi!

"Cô quả thật là vợ của tôi sao?" Giọng nói nhẹ nhàng như khúc nhạc êm tai, còn mang theo sự hi vọng. Diệp Hàm Huyền bỗng dưng áy náy vô cùng, cô dám nói không ư? Mà quả thực cô là vợ tên ngốc này còn gì nữa!!

Hôn ước này đã định, Tần gia tuy lớn nhưng Kính gia đâu phải là con rối cho người ta xoay trong lòng bàn tay....

Diệp Hàm Huyền khẽ hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh cho bản thân. Cô lại gần Kính Thiên Minh, lướt nhẹ qua môi anh, để lại một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Kính Thiên Minh sững người, không ngờ cô gái này lại bất chợt hôn mình như thế, muốn nói gì đó nhưng chưa kịp mở miệng thì Diệp Hàm Huyền đã rời khỏi môi anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang ửng hồng của cô cứ vậy xa dần.

Mãi đến khi thanh âm trong trẻo của Diệp Hàm Huyền vang lên Kính Thiên Minh mới giật mình ho sù sù.

"Tôi đúng là vợ anh rồi chứ?"

Kính Thiên Minh bất ngờ hét ầm lên:

"Vợ, tại sao hôm nay mới đến thăm chồng chứ?"

Cô còn chưa kịp trả lời thì đã nằm trong vòng tay ấm áp của người đàn ông.

"Vợ ơi, chồng nhớ vợ."

Diệp Hàm Huyền, "....."

Cái này có gì đó ảo ảo, phi lí quá đi, cô nhớ cô chưa từng gặp tên ngốc này bao giờ. Bày ra bộ mặt oán phụ đợi chồng như thế làm cái lông gì?

Anh ta ôm rất chặt, đến nỗi cô có thể cảm nhận hơi thở nóng bỏng của anh ta ở sau lưng mình.

Mãi đến khi Diệp Hàm Huyền gần chết ngạt, Kính Thiên Minh mới lưu luyến buông cô ra, phụng phịu nói:

"Lần sau phải hôn chồng mãnh liệt hơn, để chồng ôm lâu hơn đến nhé!"

Nghe thấy lời nói vừa non nớt, vừa dễ thương, lại vừa có chút gì đó lưu manh của tên ngốc kia, chân Diệp Hàm Huyền run rẩy, vô tình ngã tiếp vào lòng Kính Thiên Minh.

"....."

Trời đất chứng giám nếu giờ phút này có cái hồ, Diệp Hàm Huyền tình nguyện chui xuống đáy cả đời. Tay cô hình như chạm vào thứ gì đó không nên chạm rồi....

Diệp Hàm Huyền vội vàng đứng ngay dậy, cười cười:

"Haha, chắc là tôi hoa mắt rồi! Anh tuyệt đối không lên được."

Người ngốc sao lên được chứ? Diệp Hàm Huyền tự mặc niệm trong lòng để bớt sự tự ti áy náy với tên chồng ngốc...

Bên kia giọng nói tức giận có chút hờn dỗi vu vơ:

"Ai bảo vợ chồng không lên được? Vợ muốn thử sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tinh - Tổng Tài Gia Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chồng à? Mắt anh tuyệt đối có dĩ!!

Thật là xấu hổ chết đi được!!!

Đây là lần đầu tiên trong đời Diệp Hàm Huyền thấy mắt mặt đến vậy! Hơn nữa lại còn trước một tên ngốc...

Diệp Hàm Huyền đưa tay ra phía sau lưng, khuất tầm nhìn của Kính Thiên Minh. Đùa chứ, tay cô đang run chết đi được? Không phải bị phé luôn rồi đấy chứ...

"Haha, tôi bảo này. Thật ra lên được hay không lên được cũng không có gì to tát." Dù sao tên ngốc nhà mi có dùng được đâu!

Tất nhiên câu sau Diệp Hàm Huyền chỉ để trong lòng. Đùa chứ nhờ chọc tên ngốc này xù lông thì sao?

Nam nhân ai vậy đều chả tự trongh ngất trời ấy!

Kính Thiên Minh không đồng ý, hùng hồn lí lẽ:

"Ai nói với vợ vớ vẩn vậy? Phải lên được thì mới...."

"Làm sao?"

"Mới khoẻ được! Bác sĩ dậy chồng thế. Hai vợ chồng đều khoẻ đều thích."

Khoẻ miệng Diệp Hàm Huyền co rút liên tục, rốt cuộc ai dạy tên ngốc này mấy chuyện như thế này hả?

Súng của bà đâu?

Bà muốn bắn chết hán!!!!

Kính Thiên Minh nhìn thấy vợ mình thần thờ, băng quơ khua tay trước mặt Diệp Hàm Huyền.

"A, tôi quên mất, tôi có việc quan trọng phải đi gấp, sẽ trở lại thăm anh sau."

Diệp Hàm Huyền vội vàng nói, bộ dạng trời chết, như kiểu chỉ cần ở đây thêm một giây thôi cô cũng chết được vậy!

Còn về cái bao giờ sẽ trở lại thăm à? Mơ đi cung! Sau khi tổ chức hôn lễ xong cô phải dạy dỗ tên ngốc này cho ra trò mới được...

Tia nắng chiếu rọi trên khuôn mặt yêu nghiệt của Kính Thiên Minh. Lúc này đôi mắt anh đầy vẻ náo nê.

"Vợ chán ghét chồng sao? Bọn họ, bọn họ đều mắng chồng là đồ ngốc."

"Cả anh, di đều nói chồng như thế. Vợ..."

Lúc này, Kính Thiên Minh làm ra vẻ vô cùng cô đơn, đáng thương y như chú chó nhỏ bị người ta bỏ rơi vậy.

Thoáng chốc trong nội tâm Diệp Hàm Huyền thoáng dao động, thậm chí, thậm chí cô còn muốn giơ tay lên tát cho mình vài cái, xem cô ức hiếp trai đẹp thành cái bộ dạng gì kia!!!

"Chồng biết rồi, vợ đi đi, không cần đến thăm chồng nữa đâu."

Kính Thiên Minh ngẩng đầu nhìn Diệp Hàm Huyền, nở một nụ cười chói lóa, đẹp hơn tất cả các loại hoa trên thế gian này. Diệp Hàm Huyền cảm giác máu đang dồn đến sống mũi cô, sắp phun ra mất rồi...

Tên ngốc này sao được ông trời phú cho dung nhan yêu nghiệt đến thế chứ!!! Làm cô không nhận được muốn lợi dụng hán ngốc mà ăn sạch sẽ hán...

Nhất thời tâm can Diệp Hàm Huyền mềm nhũn, cô biết mình chưa rời khỏi đây được rồi! Cũng được, dù sao cô cũng chưa có việc gì làm, ngồi đây "bồi dưỡng tình cảm" cũng không tệ!

"E hèm, tôi là người đại nhân đại nghĩa, yêu thương con người vì thế ở lại đây thêm chút nữa." Diệp Hàm Huyền hắng giọng nói.

Kính Thiên Minh cực kì kích động, vui sướng nói:

"Chồng biết vợ là người lòng mang thiên hạ, đại nhân đại nghĩa, hoa gặp hoa nở, người gặp người thương mà..."

Diệp Hàm Huyền vuốt cằm, ung dung nghe Kính Thiên Minh nói. Tên chồng ngốc này kể ra cũng không tệ lắm, kĩ thuật vuốt mông ngựa không tệ nha!!! Ít ra làm cô thấy vui vẻ.

Diệp Hàm Huyền tiến lên ghé dài nằm xuống, tay chống cằm, cao cao tại thượng như vị nữ vương đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh vậy!

"Này, đem nho dứt cho tôi ăn." Diệp Hàm Huyền ngoắc ngoắc ngón trỏ nhìn Kính Thiên Minh.

Kính Thiên Minh vui vẻ vội xuống giường, lấy chum nhỏ màu tím đựng nước, đi về phía Diệp Hàm Huyền rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Diệp Hàm Huyền có ảo giác, tên chồng ngốc này đang vẩy vẩy cái đuôi lên tận trời rồi!

"Há miệng nào vợ."

Diệp Hàm Huyền tất nhiên phối hợp. Tàn phu nhân bảo cô vào đây chăm sóc tên ngốc này, cô giúp đỡ hần vận động, tốt cho sức khỏe, này cũng không sai đi!

"Ngon không vợ." Đôi mắt Kính Thiên Minh lấp lánh hỏi.

Diệp Hàm Huyền giờ ngón tay tạo thành kí hiệu Like.

Cửa sổ mở to. Một cơn gió mát lạnh thổi vào. Tóc Kính Thiên Minh bay nhảy trong gió, trong một thoáng, Diệp Hàm Huyền bỗng thấy trái tim đã chết từ lâu của mình khẽ đập mạnh.

Hơi ẩm lan toả khắp căn phòng.

Diệp Hàm Huyền trầm nghĩ, cũng không tệ cho lắm, nếu như có thể mãi như này cũng tốt....

Tiếc rằng thời gian tốt đẹp không được bao lâu. Cửa phòng bỗng chốc mở toang.

"Àm..."

Tần Gia Dung khuôn mặt đầy nghiến xuất hiện ở ngoài cửa, hét to:

"Diệp Hàm Huyền con tiện nhân này, cô dám tranh thủ không có tôi ở đây quyến rũ Minh ca."

Diệp Hàm Huyền làm bộ ngoáy ngoáy lỗ tai, khẽ than:

"Tai tôi còn chưa có điếc. Chắc..."

Tần Gia Dung khi nhìn thấy Minh ca luôn lãnh khốc vô tình, dịu dàng đút nho cho Diệp Hàm Huyền ăn thì khuôn mặt cô ta khẽ vắn vẹo nhưng cố duy trì bộ dáng dễ thương, đau khổ nhìn Kính Thiên Minh.

"Minh ca ca, anh sao có thể? Chẳng phải trước đây anh từng nói yêu em sao?"

Quả nho trong miệng Diệp Hàm Huyền suýt rơi ra, lời của cô ta cũng quá buồn nôn đi.

Không hiểu sao khi nghe những lời Tần Gia Dung nói, đáy lòng cô cảm thấy chua xót.

"Chồng à? Trước đây anh không lau đi mắt hả?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chị gái sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm!

Kính Thiên Minh nhún vai, khuôn mặt vô tội đến cùng cực, nói:

"Vợ đừng tin cô ta. Cô ta đang li gián vợ chồng chúng ta. Mắt chồng rất sạch sẽ, tuyệt đối không có di."

"Phốc xuy..."

Diệp Hàm Huyền bật cười, sao tên chồng ngốc này đáng yêu đến thế cơ chứ? Nhìn xem khuôn mặt xanh mét như giấm phải phân của Tần Gia Dung là biết như thế nào rồi.

Tần Gia Dung nước mắt đã bắt đầu rơi. Về mặt ai oán nhìn Kính Thiên Minh, lắc đầu:

"Không thể nào, chắc chắn là cô ta giả trò. Diệp Hàm Huyền, mày đã làm gì Minh ca ca của tao, anh ấy không thể nào quên tao được. Trước đây anh từng nói cưới tao."

Diệp Hàm Huyền đứng dậy, đóng cửa ra vào. Tần Gia Dung hét lên:

"Diệp Hàm Huyền, mày tính làm gì tao?"

Diệp Hàm Huyền khinh bỉ, cầm chìa khoá trở về ghế tựa ngồi xuống.

"Hôm nay tao tính tâm sự cuộc đời vào mày. Mà sợ giữa đường mày bỏ đi nên đành vậy. Mở miệng ra là Minh ca ca của mày."

Nói đoạn cô quay sang nhìn Kính Thiên Minh phụng phịu nói:

"Chồng à, em ghen."

Kính Thiên Minh tức giận đứng dậy, đá vào bụng Tần Gia Dung với lực đạo không hề nhỏ, quay sang dùng vẻ mặt nịnh bợ.

"Vợ à, em đại nhân rộng lượng đừng chấp mà. Chẳng phải anh đánh ghen giúp em rồi sao?"

"....."

Quả nho vừa mới được đưa vào miệng Diệp Hàm Huyền suýt chút nữa phun ra. Cô không biết tên chồng gốc này đánh yêu hay đáng ghen đây!!!

Tần Gia Dung xui lơ nằm bẹp dí một bên lắc đầu:

"Không thể nào, chắc chắn Minh ca ca bị mày cho uống bùa mê rồi."

Kính Thiên Minh nhanh như tia chớp ôm lấy Diệp Hàm Huyền:

"Vợ à! Cầu an tử. Cô ta lợi dụng chồng ngây thơ đáng yêu lại đẹp trai nên muốn lừa chồng mà không lừa được nên sinh hận nói xấu chồng đó. vợ à, đừng tin mà!"

Ngây thơ? Đáng yêu? Đẹp trai? Đây là những từ được dùng để miêu tả tên gốc này á? Diệp Hàm Huyền gật gù, công nhận anh ta có ngây thơ, có đẹp trai cơ mà đáng yêu thì chưa chắc lắm! Người này mở miệng câu nào là tức chết người câu đó.

Diệp Hàm Huyền phát phát tay, cười tươi nói: "Kìa, Tần Gia Dung, không phải bồn cung cho tiện ti nhà người đứng lên rồi sao? Thích quỳ dưới đất hả?"

Dù hôm nay không giết được Tần Gia Dung thì cũng phải cho cô ta tức chết mới thôi! Nếu cô ta chết thì quá dễ dàng rồi, có đôi khi sống không bằng chết thì mới thú vị. Diệp Hàm Huyền cười lạnh:

"Sao nào? Hay cô muốn rơi từ tầng năm này xuống dưới kia? May mắn thì tàn phế, xui tí thì đi gặp Diêm vương?"

Tần Gia Dung hoảng sợ, cô ta cố trấn an bản thân không cần sợ Diệp Hàm Huyền:

"Mày muốn dọa con nít hả? Giết người đền mạng, có giỏi mày giết tao xem."

"Ồ, Tần đại tiểu thư sao lại hạ thấp bản thân mình thế kia? Tôi chỉ là con gà rừng sao có thể so sánh với thân phận cao quý của Tần Gia Dung cô? Cùng lắm là đồng quy vô tận chứ sao?"

Quả thực Tần gia là gia tộc nghìn năm lịch sử, nam cao quý, nữ chi cần sinh ra trong Tần gia là mặc định cả đời sống trong nhung lụa. Diệp Hàm Huyền tuy mang dòng máu họ Tần nhưng lại không mang họ Tần, bởi lẽ họ không chấp nhận thân phận tiểu tam của mẹ cô!

Cô ghét nhất chính là bộ dáng luôn tỏ ra thanh cao nhưng nội tâm bẩn thỉu của Tần Gia Dung. Không phải chỉ là may mắn được đầu thai tốt chỗ hay sao? Có gì hơn người?

"Mày điên rồi!"

Diệp Hàm Huyền cười lớn, tiếng cười của cô phá tan không khí thanh tịnh của bệnh viện.

Vừa trong trẻo lạnh lùng lại mang chút cô tịch...

"Tao điên rồi, phát điên từ năm năm trước."

Bà vai của cô bỗng truyền đến cảm giác ấm áp, Kính Thiên Minh khẽ đặt tay lên, nói khẽ:

"Cô ta không đáng để vợ hi sinh bản thân mình."

Đây là lần đầu tiên có người quan tâm đến cảm nhận của cô. Đáy lòng Diệp Hàm Huyền có chút chua xót, tên gốc này sao lại tốt với cô như vậy chứ? Cô chỉ đang lợi dụng anh ta khiêu khích Tần Gia Dung, lợi dụng thân phận người thừa kế Kính gia của anh ta...

"Thật ra anh không cần đối xử tốt với tôi vậy đâu."

Kính Thiên Minh không đồng ý lúc đầu:

"Vợ là vợ của chồng, là người thân nhất trên đời, không đối xử tốt với vợ thì với ai chứ?"

Người thân sao? Chẳng qua là tâm trí anh ta không bình thường mới như thế! Nếu như anh ta không ngốc thì chắc chắn không đến tay cô. Diệp Hàm Huyền tự giễu...

Tiếc rằng trên đời này không có nếu như!

Nếu đã như thế chỉ bằng hãy để cô dành cả cuộc đời này bù đắp cho anh ta...

Nháy mắt Diệp Hàm Huyền cười tươi như hoa, quay sang Tần Gia Dung nói:

"Chị gái à? Một tháng sau là hôn lễ của chúng em, chị phải tham dự đó! Chị gái sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với e à?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Dám cưới trộm không mời bà đây

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Một tháng sau...

Vì tránh sự ồn ào và làm phiền của giới truyền thông nên hôn lễ được tổ chức trên một hòn đảo thuộc Kính gia. Lễ đường màu trắng như lâu đài trong truyện cổ tích nổi bật giữa biển khơi xanh rì.

Trời xanh như ngọc, mây trắng khẽ đưa, hải âu chao liệng như muốn nhảy một điệu chúc phúc cho đôi tình nhân.

Trong phòng chờ cô dâu, Diệp Hàm Huyền bị một tốp người vây quanh. Đây đều là chuyên gia trang điểm do Kính gia đặc biệt mời.

Bên kia Diệp Hàm Huyền ngay cả một người thân cũng không có. Tần Cảnh Dật dù sao cũng là đàn ông, theo luật lệ tất nhiên không thể vào đây. Còn Tần phu nhân dù bình thường có đối xử không tệ với cô chẳng nữa, nhưng cô vẫn là con tiểu tam phá hoại hạnh phúc gia đình bà ấy, sao có thể bỏ qua?

Hơn nữa còn có vị đại tiểu thư Tần Gia kia. Một tháng qua ngày nào cô cũng không được yên ổn. Hết sát thủ này đến sát thủ khác nhắm vào cô.

Diệp Hàm Huyền cười, Tần Gia Dung à, cô nghĩ lấy mạng tôi dễ dàng vậy sao?

Chợt Diệp Hàm Huyền cảm giác có ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, cô quay ra tới cửa thì nhìn thấy Kính Thiên Minh đang đó, bộ dáng si ngốc nhìn cô.

Diệp Hàm Huyền đỡ trán, Ok, I am fine...

"Anh ra ngoài trước đi. Giờ này chú rể không được phép vào."

Diệp Hàm Huyền tức giận nói. Tên ngốc này, cả tháng nay đều bám riết lấy cô không tha, cô ăn cơm, hẳn tuyệt đối không ăn phở, cô uống pepsi, hẳn tuyệt đối không uống cô ca. Duy trì có lúc đi vệ sinh cô đi nhà nữ, hẳn đi nhà nam thôi!

Thực ra lúc đầu Kính Thiên Minh một mực đòi vào cùng, Diệp Hàm Huyền nói:

"Anh hoãn đi rồi vào ngồi bệ với tôi."

Kết quả Kính Thiên Minh khuôn mặt đỏ ửng, chạy ngay vào nhà vệ sinh nam. Diệp Hàm Huyền bật cười, tên ngốc này cũng có tự trọng nha!!!

"Vợ, anh muốn búi tóc giúp vợ." Kính Thiên Minh nhẹ nhàng nói, rồi ra hiệu cho đám người kia lui ra.

Căn phòng chật ních vốn ồn ào giờ phút này chỉ còn hai người.

Ngoài cửa, Kính Thiên Minh sải bước tiến vào, anh mặc một bộ vest cưới, trước ngực cài hoa chú rể, đẹp đến mức khiến người đối diện không thể rời mắt.

Trong một giây phút nào đó, Diệp Hàm Huyền cảm giác tên chồng này của cô không hề ngốc...

Bên tai cô vang lên giọng nói trầm trầm ấm áp của Kính Thiên Minh.

"Chồng muốn làm việc này cho vợ."

Mái tóc dài đen mượt như nhung của Diệp Hàm Huyền được Kính Thiên Minh chải tỉ mỉ. Ngón tay thon dài của anh lướt qua, nâng niu từng sợi tóc như ngọc của cô.

Căn phòng im lặng, chỉ có tiếng sóng ào ào nhẹ vỗ bờ đá.

Căn phòng này nằm ngay sát bờ biển, chỉ cần ngược mắt ra xa là có thể thấy sóng gợn lăn tăn từng nét.

Khi này căn phòng đầy bóng người, cô vẫn thấy cô tịch vô cùng. Giờ không hiểu sao yên bình ấm áp đến lạ. Tựa như tận sâu trong nội tâm cô có dòng nước âm khê chảy qua.

"Tóc vợ đẹp, vợ cũng đẹp nữa."

Trái tim Diệp Hàm Huyền bỗng đập lệch một nhịp.

Cô chửi thầm, cái tim chết tiệt không có tiền đồ này, chỉ là tên ngốc này thả thính một câu thôi mà!!! Đập mạnh làm cái lông gì chứ?

"Cấm anh thả thính tôi." Diệp Hàm Huyền đe dọa.

Kính Thiên Minh ngó người ra, hỏi lại: "Thả thính là gì vậy vợ?"

"Là tán tỉnh."

Kính Thiên Minh đang hoảng nói: "Vợ của chồng, chồng không tán tỉnh vợ thì tán bà hàng xóm sao?"

"Em gái cái lông nhà anh."

"Em gái cùng mẹ của anh không còn nữa." Chợt giọng điệu Kính Thiên Minh trở lên bi thương vô cùng.

"Họ chôn thân trong biển lửa mà anh không thể làm gì được."

Diệp Hàm Huyền có thể thấy rõ sự đau đớn trong tận tâm can tên chồng ngốc này. Đáy lòng cô khẽ trùng xuống. Không hiểu sao khi thấy bộ dáng bất lực của tên ngốc này, có thứ gì đó không vui cứ len lỏi trong cô.

Nháy mắt căn phòng lại khôi phục bộ dáng tĩnh lặng.

"Đã xong thưa công chúa điện hạ."

Kính Thiên Minh còn chỉ tay vào trước gương trước mặt, kích động nói:

"Vợ xem, đẹp quá đi!"

Trước đây Diệp Hàm Huyền biết mình xinh đẹp nhưng không ngờ cô có thể xinh đẹp đến vậy!

Diệp Hàm Huyền sững người, nhìn vào trong gương đến giật mình sững sờ. Má ơi!!! Tay nghề của tên ngốc này cũng tốt quá đi. Khi này cô cứ nghĩ mình sẽ ra lẽ đường với mái tóc rối bù tở qua chứ...

Búi tóc tinh xảo tỉ mỉ sau gáy cô, giống như đám mây đang chuyển động, xinh đẹp đầy sức sống.

"Anh, anh chắc hẳn trước đây từng búi tóc cho nhiều cô gái lắm nhỉ?" Giọng điệu có chút vị chua mà Diệp Hàm Huyền không nhận ra.

Kính Thiên Minh rầu rĩ nói: "Vợ nói gì đó, đây là lần đầu tiên chồng búi tóc đó."

Nói đoạn vênh mặt đắc ý khoa: "Thế nào, có phải chồng đây nghịch thiên lắm không?"

"....." Tên ngốc này luôn biết cách đập tan thiện cảm mà cô mới dành cho hắn.

Diệp Hàm Huyền mỉm cười đứng dậy, giống như đoá quỳnh trắng nở rộ trong đêm, khiến bất kì người đàn ông nào cũng phải say mê. Bình thường Diệp Hàm Huyền rất lạnh nhạt, lúc này đây trên gương mặt trắng nõn nà có thêm mấy phần dịu dàng, mấy phần thanh tú, mấy phần kiều mị...

Chiếc váy cười trắng tinh ôm sát, tôn lên dáng người uyển chuyển của cô.

"Vợ, cho anh hôn trước một cái được không?" Kính Thiên Minh chớp mắt chờ mong, cộng thêm khuôn mặt điển trai làm người khác khó khước từ.

Diệp Hàm Huyền đối với yêu cầu của tên chồng ngây thơ này cũng không lấy làm khó khăn. Dù sao hần gốc có hiểu gì đâu! Người chiếm tiện nghi là cô mới đúng.

"Oanh...." Cửa phòng bật mở.

Cô gái mặc bộ váy màu xanh lam xinh đẹp đứng ngoài cửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Hay cho nhà người Diệp Hàm Huyền, con mẹ nó, dám cưới trộm không mời bà đây. Chán sống rồi hử?"

Diệp Hàm Huyền muốn khóc, Kính Thiên Minh cũng muốn khóc...

Một người khóc vì sát thân của mình đã đến.

Một người lại vì chuyện tốt của mình bị phá hư.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chồng ngốc đánh ghen. Dấm chua đầy trời!

Diệp Hàm Huyền đầu đầy hắc tuyến, không xong rồi! Bà cô nội này đến thì chỉ có nước gà bay chó sủa. Nếu biết cô lấy phải tên chồng ngốc nhất định sẽ không đồng ý đâu. Thế nên Diệp Hàm Huyền mới giấu, ai ngờ con nhỏ này mũi thính đến tận trời vậy chứ!!!

"Khụ...khụ...Nhược Băng à, đây là một hiểm nhảm nho nhỏ." Diệp Hàm Huyền dụ giọng hết sức nói.

"Hiểm nhảm nho nhỏ?" Cô gái áo xanh lam hiện ngang đứng ngoài cửa, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, nhướn mày hỏi ngược lại.

Kính Thiên Minh không thấy mặt Nhược Băng do anh quay lưng lại phía cửa. Khí tức mây đen bao trùm trán anh, tự dưng ở đâu ra người lạ đến đây cướp vợ anh. Nhìn bộ dáng khép nép, nịnh bợ của vợ với cô gái vừa đến kia Kính Thiên Minh một bụng dấm chua đầy bụng.

Không lẽ vợ yêu có vấn đề giới tính? Nhìn xem đời tư trong sạch bao năm không tiếp xúc với đàn ông của cô ấy xem, có thể lắm chứ!

Kính Thiên Minh một bụng ầm ục, đang định quay lại nhìn tình địch của anh thì chợt Diệp Hàm Huyền đá vào mông anh một cái rõ đau, cô xua tay:

"Nhanh nào, anh chẳng phải vừa nói muốn đi vệ sinh sao? Nhanh đi!"

Kính Thiên Minh bị thương tận cùng. Trong lòng vợ, tình nhân mới chiếm vị trí cao nhất. Còn anh tuy là chính phụ, kì thực trong lòng cô ấy chả là cái lông gì. Có ai trên đời đau khổ hơn anh không? Trơ mắt ra nhìn vợ mình ngoại tình mà chỉ có thể ngậm ngùi đồng ý. Ai bảo lời vợ nói là thánh chỉ chứ?

Thế là Kính Thiên Minh ngoan ngoãn đi vào nhà vệ sinh trong phòng trang điểm, hai cái tai dỏng lên nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa.

Chờ sau khi tên chồng ngốc đi vào, Diệp Hàm Huyền một thân trang phục cô dâu chạy lại chỗ Nhược Băng, kéo kéo tay cô ấy ngồi xuống ghế.

"Em đừng hiểu nhầm nha! Kì thực đây chỉ là cuộc hôn nhân thương mại thôi! Chị với tên đó không có sự kết tinh của tình yêu. Lại nghe nói đợt trước em mới đi lăng mộ Tần Thủy Hoàng thập tử nhất sinh về, lại thêm anbum ca nhạc đang phát hành gần đây của em, chị nào dám làm phiền."

Nhược Băng đập bàn giận dữ nói:

"Gọi tên khốn ấy ra đây! Dám cướp vợ bà đây! Không phải vợ bảo đến năm vợ ba mươi tuổi mà vẫn độc thân thì chúng ta đến với nhau sao?"

Thôi xong rồi...

Diệp Hàm Huyền cắn khoé môi, bắt chước bộ dáng đáng yêu của tên chồng ngốc, nói:

"Thôi mà, sớm muộn gì em cũng phải lấy chồng, đâu thể bên chị suốt được. Chị biết em lo cho chị khi lấy phải tên chồng ngốc. Nhưng anh ta quả thật không tệ đâu! Tuy ngốc một chút nhưng rất thật lòng với chị."

Nói rồi Diệp Hàm Huyền chỉ tay lên đầu mình, hãnh diện khoe:

"Em xem, ít ra anh ta còn biết búi tóc này. Quá đẹp luôn ý."

Nhược Băng rõ ràng đến hỏi tội Diệp Hàm Huyền vì cưới trộm không báo cho mình, giờ khắc này lại cảm nín. Hơn thế nữa, hình như cô còn bị nhét cho một bụng đầy thức ăn chó cơ!!

Nhược Băng hai mươi mốt tuổi, Diệp Hàm Huyền hai mươi tư tuổi, nhiều năm về trước, hai người vô tình gặp gỡ rồi quen biết, bất tri bất giác coi nhau như chị em ruột thịt không hay. Mà hôm nay Diệp Hàm Huyền lấy chồng, trong lòng Nhược Băng có chút không nỡ. Hơn nữa còn lấy một tên chồng ngốc, cô sao có thể để chị mình chịu uất ức.

"Không được." Nhược Băng kiên quyết nói, đầu muối không thấm.

Nhược Băng nâng cằm Diệp Hàm Huyền, nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của cô, nở một nụ cười phong lưu nói:

"Baby à, vô ích thôi! Hôm nay em đến để cướp dâu!"

Diệp Hàm Huyền nuốt chút nữa sặc nước miếng trong cổ.

Bên trong nhà vệ sinh, qua lỗ nhỏ chỗ cửa, dựa vào góc độ đó, Kính Thiên Minh nhìn thấy vợ yêu của mình bị cưỡng hôn, nháy mắt ngọn lửa chiến đấu sục sôi. Không được! Anh phải ra cướp vợ mình, không thể để đứa tiểu tam kia lộng hành như vậy! Hai người họ đã kí vào giấy đăng kí kết hôn, anh là chính phu- còn cô ta ấy à, chỉ là gian phu!!!

Ngoan ngoãn cũng phải có mức độ thôi!!! Anh không nhịn được nữa...

Nhờ cô ta đem vợ anh bắt mất thì sao?

"Này, sao em ngửi thấy mùi chua chua như dấm ý nhỉ? Huyền..."

Nhược Băng chưa kịp nói xong thì bất ngờ tay cô bị một lực đạo mạnh hất văng ra.

Kính Thiên Minh nhanh như con gió ôm lấy Diệp Hàm Huyền, tựa như muốn tuyên bố chủ quyền sở hữu của anh!

Bất ngờ nằm trong lòng ngực ấm áp, Diệp Hàm Huyền có chút thích ứng không kịp! Quay ra thì thấy tên chồng ngốc này, thôi xong, hấn lại phát điên cái lông gì không biết!! Cô đã sắp đuổi được vị tôn đại phạt Nhược Băng này đi rồi, hấn xông ra làm gì cơ chứ!!!

Nhận thấy ánh mắt căm phẫn từ vợ yêu, Kính Thiên Minh tức đến thổ huyết. Người dùng ánh mắt đó là anh mới đúng! Anh đường đường chính chính đánh ghen mà!

"Vợ thiên vị con giáp thứ mười ba kia phá tan hạnh phúc gia đình ta."

"Anh nói ai là con giáp thứ mười ba?" Nhược Băng cười lạnh nói.

Kính Thiên Minh quay đầu lại, lúc này mới nhìn rõ dung mạo của cô gái cướp vợ yêu của anh!!!

"Cô...."

"Anh...."

Hai người đồng loạt cùng lên tiếng.

Kính Thiên Minh trong lòng chửi thề! Ai đó nói cho anh đi, vì sao, vì sao cô gái mà tên Mạc Tu Nghiêu kia yêu lại là tiểu tam phá hoại hạnh phúc gia đình anh!!!

Huhu, có khi lộ vợ anh giả ngốc ấy chứ!

"Anh là Mạc tổng?" Nhược Băng nghi vấn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Vợ, anh vẫn chưa được phá đời trai!

Kính Thiên Minh chớp mắt hỏi lại:

"Mạc tổng?"

Nhược Băng nổi giận nói: "Mạc tổng Mạc Tu Nghiêu, một tháng rưỡi trước anh và tôi có gặp nhau."

Hai vai Kính Thiên Minh nhún nhún, bình thân nói: "Không quen, tôi chỉ biết vợ tôi."

Có ai giải thích cho cô tại sao đúng một phút tên chồng ngốc Kính Thiên Minh của Huyền lại là Mạc tổng không? Đôi mắt Nhượng Băng loé sáng, nhìn thật kĩ Kính Thiên Minh khiến từng sợi lông tơ của anh đều dựng ngược lên. Tên này có ngốc thật không?

Người này không phải Mạc tổng Mạc Tu Nghiêu. Vậy Mạc tổng là ai?

Diệp Hàm Huyền đứng một bên cầu khẩn trời đất, tự hỏi tên chồng ngốc này chọc tức gì Băng của cô rồi? Nhìn khuôn mặt đen sì như đất nồi kia thì biết....

"Khoan, em có chuyện gì thì từ từ nói, anh ta mới gặp tai nạn một tháng trước thần trí không bình thường, bác sĩ kết luận là bị ngốc."

Nhượng Băng chỉ tay vào Kính Thiên Minh gần từng chữ nói:

"Anh ta? Ngốc?"

Kính Thiên Minh bĩu môi, không chịu thua nói: "Vợ đừng tin cô ta, chồng thề chồng không có ngốc."

Nhìn khuôn mặt đẹp trai bức người lại ngây thơ kia trong lòng Nhượng Băng cũng sinh ra cảm xúc thương xót. Cô day day trán, xem ra tên ngốc này lợi hại, cái kiểu lật mềm buột lật chặt cộng thêm mỹ nam kế, bảo sao Huyền của cô bảo vệ hần đến vậy!

"Tên này bây giờ ngốc rồi, vậy bà đây tìm ai tính sổ? Mặc kệ, ngốc vẫn tính, hôm nay em phải cướp dâu!" Nhượng Băng hùng hổ tuyên bố.

"Khụ...khụ..." Diệp Hàm Huyền khẽ ho khan.

Còn Kính Thiên Minh thì lo sốt vó, xem thái độ của vợ yêu kia! Có khi cô ấy theo tiểu tam bỏ chồng mất, anh vội níu tay Diệp Hàm Huyền, không cam tâm nói:

"Vợ, anh vẫn chưa được phá đời trai."

Diệp Hàm Huyền và Nhượng Băng nhìn nhau, đôi chân hai người mềm nhũn. Lão thiên a? Thử hỏi trên đời này có ai nói lời vô sỉ với khuôn mặt ngây thơ vô tội như thế không?

Trong mắt Kính Thiên Minh, vợ anh cùng cô gái khác lại trao nhau ánh mắt đắm đuối. Anh thương tâm quay sang nhìn Nhượng Băng:

"Em gái à, à không, nữ hiệp đại nhân, tôi chỉ có vợ yêu mà thôi, xin nữ hiệp rộng lòng từ bi đừng dụ dỗ vợ tôi."

Trong phút chốc hai cô gái có thể tưởng tượng ra chuyện tình kinh thiên động nghĩa đến mức nào. Diệp Hàm Huyền đóng vai ả đàn bà lẳng nhăng ngoại tình trốn nhà theo trai, Nhượng Băng đóng vai tên khốn cướp thê tử người khác trong truyền thuyết. Còn tên ngốc kia ấy à? Đóng vai một ông chồng si tình, hết mực yêu vợ.

Cảm động, quả thực quá cảm động đi!

"Tôi có tội gì đâu, cô có gì khúc mắc trong lòng thì tìm người đó gỡ. Tục ngữ có câu, cái gì chuông nhĩ? À muốn tìm người tháo chuông, phải tìm người buộc chuông." Ý ông đây là tìm tên ranh Mạc Tu Nghiêu kia mà tính sổ, anh em tốt thì sao? Khi cần vợ mới là quan trọng nhất.

Gớm!!

Ngốc đòi chơi chữ, còn dùng tục ngữ cơ!! Nhượng Băng vuốt cằm suy nghĩ, đạo lý tên này nói không sai! Cô phải tìm tên chết băm kia tính sổ!!!

"Tạm thời bỏ qua cho anh." Nhượng Băng phui tay nói.

"Nữ hiệp rộng lượng tấm lòng bỏ tất, vợ, hôn lễ của chúng ta sắp bắt đầu rồi!"

Nhượng Băng "rộng lượng" nói:

"Đây là tất nhiên, chuyện của anh cho qua, cơ mà Huyền của tôi, tôi quyết không buông tay."

Kính Thiên Minh trong lòng phỉ nhổ mười tám đời tổ tiên họ Mạc, tự đứng giữa đường gặp người phá hư chuyện của anh. Không thể được...

"Vợ, nữ hiệp, hai người tiếp tục tâm sự, chồng có chút việc."

Diệp Hàm Huyền cầu còn không được vội xua tay: "Đi đi."

Chờ bóng dáng cao lớn của Kính Thiên Minh khuất hẳn, Nhượng Băng nói:

"Em tuyệt đối không để chị chịu ảm ức."

Diệp Hàm Huyền nhìn Nhượng Băng với ánh mắt cứng chiều, nhẹ giọng tâm sự.

"Em hiểu chị mà. Chân tướng năm xưa chị phải điều tra bằng được, có liên quan đến Kính gia nên chị nhất định phải trở thành thiếu phu nhân Kính gia. Giống như mối thù của em vậy..."

Nhượng Băng chưa xót nói: "Còn rất nhiều cách mà, không đáng hi sinh hạnh phúc một đời của chị."

"Này, em còn không mang quà cưới đến cho chị đâu." Diệp Hàm Huyền khéo léo đổi chủ đề.

.....

Vừa bước ra khỏi cửa khuôn mặt ngây thơ của Kính Thiên Minh đã thay bằng vẻ lạnh lùng từ trong xương cốt.

Anh nhanh chóng lấy điện thoại ra, bấm vào dãy số quen thuộc, đầu bên kia nhanh chóng bắt máy.

Âm thanh lười biếng, quyến rũ vang lên:

"Gì thế người anh em?"

"Hôm nay hôn lễ ông đây, cậu dám không đến?"

"Mẹ kiếp, ông đây còn chưa tính sổ mọi chuyện của Mạc Gia, Thiên Gia đều đổ hết lên đầu ông, còn mi hàng đêm tán gái, ôm mỹ nhân trong lòng." Mạc Tu Nghiêu câu giận nói.

"Không có chuyện gấp ông đây gọi cho mi chắc? Cô gái nhỏ của cậu đến đây cướp vợ yêu của ông, họ còn ngang nhiên hôn nhau trong phòng."

"Cách..."

Âm thanh ném đồ từ phía bên kia điện thoại vọng đến, Kính Thiên Minh cười gian xảo nói:

"Bình tĩnh người anh em, cô gái của cậu còn chưa biết tôi không phải Mạc tổng, cậu nhanh đến rước bà nội ấy về không lộ mất."

"Ồ. Cậu dù có đeo mo lên mặt cũng tuyệt đối không được cho cô ấy biết. Tôi đang ở đất liền cách hòn đảo này 100 km, nửa giờ nữa đến."

Kính Thiên Minh vui sướng nói:

"Đó là tất nhiên, tôi đợi cậu..."

Đợi cậu bị lột da!!!

Tình anh em là cái lông gì so với vợ yêu? Ông đây còn chưa tính sổ vợ mi cướp vợ ông là rộng lượng lắm rồi...

Nào, chuẩn bị lấy vợ thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cho em ăn thịt, em ghét ăn chay!

Giày cao gót bước trên thảm cỏ xanh rì, đạp lên cánh hoa hồng đỏ thắm mà đi.

Nổi bật trên đó là làn váy trắng tung bay trong nắng gió. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của Diệp Hàm Huyền nằm trọn trong tay Kính Thiên Minh.

Diệp Hàm Huyền hơi ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt cô chính là ý cười từ khoé miệng hân lan tràn tới tận đáy mắt, không cách nào che giấu sự phấn chấn vui mừng.

Quan khách hết sức kích thích, có người hâm mộ hét to:

"Họ đẹp đôi quá!"

Người khác cũng lên tiếng phụ họa:

"Phải đây, một đen một trắng sánh đôi. Tôi có cảm giác giống như..."

"Giống như cái gì?"

"Giống như một đôi trời sinh vậy...Haizzz đáng tiếc..."

Một cô gái trẻ bẽn lẽn môi chạnh chua nói:

"Một đôi trời sinh á? Rõ ràng là cóc ghẻ và vịt què. Các người xem, chỉ là hôn lễ của một thằng ngốc và một đứa con riêng không được coi trọng trong Tân gia, cần gì phải cầu kì, xa hoa vậy chứ?"

Dù lời cô ta có đôi chút khó nghe nhưng sự thật phũ phàng là như vậy, ai nấy đều than thầm, đáng tiếc...

"Vợ, đừng sợ, nắm chặt tay chồng." Thanh âm khàn khàn ấm áp của Kính Thiên Minh vang lên khiến Diệp Hàm Huyền bật cười. Tên chồng ngốc này nói cô đừng sợ, vậy mà cánh tay anh ta khẽ run run, người này thật là..

"Không sợ." Diệp Hàm Huyền bình tĩnh đáp.

Chẳng mấy chốc hai người đã bước tới sảnh đường. Người chủ trì hài lòng nhìn đôi tình nhân, liền từ quay sang phía Kính Thiên Minh hỏi:

"Chú rể Kính Thiên Minh, anh có nguyện ý lấy Diệp Hàm Huyền tiểu thư làm vợ, dù giàu sang hay nghèo khó, vẫn hứa vĩnh viễn không chia lìa hay không?"

Cánh môi mỏng khẽ nhếch: "Tôi nguyện ý."

Người chủ trì tiếp tục quay sang phía Diệp Hàm Huyền, hỏi:

"Tiểu thư Diệp Hàm Huyền, cô có nguyện ý gả cho Kính Thiên Minh thiếu gia, dù giàu sang hay nghèo khó, vẫn hứa vĩnh viễn không chia lìa hay không?"

Diệp Hàm Huyền hít một hơi thật sâu, khẽ nhìn cánh chim hải âu tự do bay lượn trên bầu trời, đôi cánh gang rộng như muốn che khuất mặt trời...

Mà cô- từ giây phút này sự tự do sẽ không còn nữa!

Hồi lâu vẫn chưa nghe được đáp án, người chủ trì hỏi lại lần nữa. Lúc này thanh âm trong trẻo như chuông khẽ vang lên: "Tôi nguyện ý."

Tiếng sóng biển dồn dập từng cơn xô vào bờ đá- vòng quay định mệnh chính thức bắt đầu...

.....

Đêm tân hôn.

Mãi đến tận khuya Diệp Hàm Huyền mới lết được xác vào phòng nghỉ.

Sao không ai nói cho cô kết hôn thôi mà cũng mệt đến thế?

Ga trải giường trắng tinh, bên trên rải rác cánh hoa hồng đủ màu sắc. Diệp Hàm Huyền phải tặc lưỡi khen, công nhận Kính gia chuẩn bị chu đáo, chứ tên chồng ngốc của cô ấy à? Làm gì có tể bào lãng mạng đến thế!

Ngồi một lúc thấy bức bách trong người, Diệp Hàm Huyền quyết định đi tắm cho dễ chịu. Hơi nước mát lạnh thấm qua da thịt cô, Diệp Hàm Huyền còn ngân nga vài câu hát băng quơ học được trên mạng.

"Em ở đây, nào baby, đến đây ta hoà quyện vào nhau, chà đạp nhau."

"Thịt! Thịt! Thịt! Cho em ăn thịt, em ghét ăn chay~"

"Đừng hỏi tại sao em không yêu anh, vì của anh không đủ kích cỡ~"

Mãi đến khi tắm xong, Diệp Hàm Huyền mới phát hiện ra một vấn đề vô cùng, vô cùng là to lớn, cô không mang theo quần áo mặc vào đây!!!! Vớ đại một chiếc khăn tắm che một phần thân thể, Diệp Hàm Huyền rón rén bước ra ngoài. Chắc chắn giờ này tên chồng ngốc còn đang ở ngoài kia!!!

Sợ cái lông gì chứ? Diệp Hàm Huyền nghĩ bụng rồi ưỡn ngực bước ra.

"....."

Ờ ờ ờ mò!!! Lão thiên a!!!

Như thế này cô lấy đâu mặt mũi sống tiếp trên đời nữa? Tên chồng ngốc, anh ta đang ngồi gác chân lên ghế sofa!!!

"Khụ...khụ...Anh...Anh..." Diệp Hàm Huyền lắp bắp không nói thành lời.

Kính Thiên Minh dường như không nhận ra sự xấu hổ của cô, thân nhiên nói:

"Vợ chỉ hở xú ngực, ngại gì chứ? Nếu vợ ngại quá thì chồng cởi áo hở ngực cho vợ xem."

!!!!

Anh là đàn ông, còn tôi là phụ nữ có được chưa hả?

Diệp Hàm Huyền muốn quát vào mặt Kính Thiên Minh như thế lắm!! Nhưng nghĩ lại vẫn nuốt vào bụng, bà đây không thêm so đi với tên ngốc đâu, xua tay nói:

"Cái đó, không cần đâu."

"À, anh ngồi được lâu chưa?" Diệp Hàm Huyền tiện thể nói, phải đổi ngay cái chủ đề xấu hổ này mới được.

"Chồng thê, chồng không vào đây lúc vợ mới bắt đầu tắm đâu..." Kính Thiên Minh ngậy thơ nói.

!!!!

Vậy tức là những câu bậy bạ cô học trên mạng- anh ta đều nghe thấy...

Huhu...cô không muốn mang tiếng đầu độc tâm hồn trẻ thơ đâu!! Cái gì mà ăn thịt, cái gì mà chà đạp, cái gì mà không đủ kích cỡ...

Tôn nghiêm cả đời của Diệp Hàm Huyền bị hủy sạch rồi! Hơn nữa còn trong tay một tên ngốc...

"Haha." Diệp Hàm Huyền bối rối cười trừ, quên bản thân lúc này chỉ quấn chiếc khăn tắm mỏng, nhanh chân chạy về phía Kính Thiên Minh múa máy tay chân.

"Úm ba la xì bùa...quên đi, quên hết đi."

Kính Thiên Minh ngậy ngốc nhìn vợ yêu toàn thân chỉ có một mảnh vải. Bộ ngực căng trang phập phồng theo từng động tác của cô. Cái đó của anh đang từ từ đứng dậy...

Cô ghét ăn chay, muốn ăn thịt, anh có nên hoàn thành tâm nguyện cho cô không?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Rõ ràng chồng đủ kích cỡ cơ mà

"Vợ, dừng lại." Kính Thiên Minh đột ngột quát lên, nếu cứ như thế này anh sẽ không kìm được lòng mà ăn cô mất, như vậy chẳng phải công sức giả ngốc bấy lâu đổ bể sao?

Thân thể Diệp Hàm Huyền cứng đờ trong phút chốc, khoé môi cô giật giật, tên ngốc này lại phát điên cái lông gì không biết? Cô làm vậy không phải giữ tâm hồn trong sáng cho anh ta hay sao?

"Anh quên hết những gì tối nay nghe và nhìn thấy rồi chứ?"

"Quên hết rồi!" Kính Thiên Minh phối hợp gật đầu ngoan ngoãn nói.

Diệp Hàm Huyền tất nhiên vô cùng hài lòng với tên chồng ngốc này. Chắc, ngốc ngậy thơ cũng có cái hay nha! Vì thế chỉ số thân thiết của cô đối với Kính Thiên Minh nháy mắt tăng vọt.

Diệp Hàm Huyền ngồi xuống gần anh, một tay khoát lấy vai anh, nói:

"Này, người anh em, có muốn sống chung một nhà với tôi không?"

Kính Thiên Minh tất nhiên gật đầu, hơn nữa còn gật liên tục, không sống ở nhà với vợ thì ra đi mà ở sao?

"Điều một, luôn luôn lắng nghe, luôn luôn làm theo. Tôi bảo anh sang hướng Tây, anh tuyệt đối không được sang hướng Đông, tôi bảo anh lên trời, anh tuyệt đối không được xuống dưới đất."

Kính Thiên Minh đang định nói gì đó, thì Diệp Hàm Huyền giờ ngón trỏ đặt lên đôi môi, ra hiệu cho anh im lặng.

Chết tiệt! Khi này vợ mới tắm xong, cánh môi căng đỏ mọng, ướt át, càng kiều diễm khiến người ta thèm khát. Cậu bé khi này khó khăn lắm anh mới đè xuống được có xu hướng ngẩng cao hơn trước....

"Thứ hai, ôn nhu, dịu dàng, chung thủy, không rượu chè gái gú. Cái bộ mặt của anh chắc chắn chọc hoa đào, tốt nhất đeo mo vào mặt thì hơn."

"Haizz, tôi biết anh ở tuổi này dù có ngốc nhưng sinh lý dồi dào, đành chịu vậy thôi! Diệp Hàm Huyền tôi ghét bản. Chịu không được thì tự quay..." Diệp Hàm Huyền đang định nói tiếp thì mới nhận ra mình lỡ lời, cô ngay lập tức ngậm miệng.

Quay sang bắt gặp đôi lông mày nhíu lại của Kính Thiên Minh.

"Quay? Không chịu được thì đi quay quay là hết phải không vợ?"

Diệp Hàm Huyền cắn môi, bịa chuyện nói:

"À haha, ý tôi là đang kiểm tra trí tuệ của anh, quay anh nghĩ đến điều gì?"

Kính Thiên Minh ra vẻ trầm tư một lúc, cuối cùng vẫn là lắc đầu. Đột nhiên bị vợ yêu cốc đầu một cái đau điếng.

"Đồ ngốc, trong các hành tinh trong Thái Dương hệ, cái nào gần Mặt Trời nhất?"

"Sao Thủy?"

"Đúng rồi, nên đại ý của tôi, nếu thấy không chịu được thì vào nhà tắm ngâm nước lạnh!" Với cách lý giải này của mình, Diệp Hàm Huyền tự liệu cho mình 1000 cái, cô quá đỉnh rồi!!!

Bỗng nhiên Kính Thiên Minh đứng thẳng dậy, Diệp Hàm Huyền bức tức nói:

"Tôi còn chưa nói xong mà anh dám bỏ đi đâu hả?"

Kính Thiên Minh đôi mắt long lanh như sắp khóc, phần uất nói:

"Chồng sinh lý bình thường, không kiểm chế được."

"....."

Diệp Hàm Huyền cầm nín, cô có tính là tự bê đá đập chân mình không đây? Không kiểm chế được thì thôi đi, anh ta còn thêm câu sinh lý bình thường làm cái khi gì chứ? Muốn chứng tỏ bản lĩnh đàn ông với bà đây à?

Đi được vài bước, Kính Thiên Minh bỗng khựng người lại, nghi hoặc hỏi vợ yêu:

"Chồng có một vấn đề mãi không hiểu."

Diệp Hàm Huyền ngập ngừng dài nói: "Nhanh, nhanh, tôi còn đi ngủ."

Kính Thiên Minh đứng thẳng lưng, chính nghĩa nói:

"Tại sao chồng phải đi tắm nước lạnh chứ? Tại sao vợ không yêu chồng, rõ ràng chồng đủ kích cỡ..."

"Khụ...khụ...khụ..." Diệp Hàm Huyền nuốt chút nữa sặc nước miếng mà chết.

Kính Thiên Minh thấy vậy ai oán, nói:

"Vợ không tin chồng đúng không? Không tin chồng cởi ra cho vợ xem!"

Chợt anh cảm giác có cơn gió mát thoảng qua, nhìn sang thì vợ yêu đã đứng bên cạnh anh từ khi nào, nắm chặt lấy cổ tay anh, hi hi nói:

"Ấy đừng, anh hiểu nhầm rồi. Ý tôi yêu là cảm xúc giữa hai người, còn kích cỡ ấy à...À kích cỡ nhẫn kim cương. Anh muốn lấy được lòng một cô gái thì phải tặng một chiếc nhẫn kim cương thật lớn."

Diệp Hàm Huyền thao thao bất tuyệt chém gió, không để ý tia sáng giả hoạt trong mắt anh...Kính Thiên Minh không đồng ý nói:

"Vợ sai rồi, chồng có xem trên mạng cái đó mà. Yêu ở đây chỉ quan hệ thể xác giữa nam với nữ nha! Còn kích cỡ, hừ, nó quảng cáo muốn tăng kích cỡ gì đó, chồng thừa rồi nên ừ thèm xem đâu!"

Kính Thiên Minh cong môi, câu cuối cùng còn bày tỏ thái độ khinh bỉ sâu sắc...

Diệp Hàm Huyền cắn răng, nghiêng lợi hỏi:

"Ai? Là ai? Là ai dạy anh mấy cái vớ vẩn sai sự thật này."

"Chu Đình, Chu Lăng dạy rất nhiều thứ cho anh mà, không sai đâu, vợ yên tâm tin tưởng chồng đi!"

Diệp Hàm Huyền có cảm giác muốn tát tên chồng ngốc này vài phát cho đỡ tức, còn hai tên vệ sĩ Chu Đình, Chu Lăng kia nữa! Cho về quê ấp trứng gà mới được.

"Vợ, vợ an ủi nó được không?"

Kính Thiên Minh không biết xấu hổ chu môi nói, một tay chỉ vào tiểu huynh đệ của mình.

Diệp Hàm Huyền day trán, còn muốn cô "an ủi" cái thứ chết tiệt xấu xí kia sao?

"Chồng đau lắm vợ ơi. Trước giờ chưa từng bị như vậy bao giờ."

Kính Thiên Minh bỗng ngã phịch xuống đất, đôi mắt đẹp ngây thơ đã long lanh chút lệ. Anh cũng không nói sai, tiểu huynh đệ kia sắp nổ tung mất rồi!

Hehe...Để xem em chịu được mỹ nam kế kết hợp với khổ nhục kế của ông đây không?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ngại gì chứ? Để tôi giúp anh!

Diệp hàm Huyền hắt cằm hỏi ngược: "Đau lắm sao?"

Kính Thiên Minh một bộ dáng tiểu bạch thỏ gật gật, xong lại trở mặt nhìn Diệp Hàm Huyền tiến về phía giường lấy điện thoại di động, thần thần bí bí gửi tin nhắn gì đó. Thi thoảng còn nhìn anh cười trộm.

"Vợ, vợ không phải muốn bỏ chồng mà đi đó chứ?" Kính Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

Diệp Hàm Huyền cười lắc đầu, xua tay nói: "Đương nhiên không phải, chỉ là mua một chút đồ giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lí thôi!"

Ngay lập tức trong đầu Kính Thiên Minh hàng nghìn ý tưởng xẹt qua, chợt mắt anh sáng lấp lánh như sao trời, kích động hét to: "Vợ, có phải là mua cái kia không? Dùng nó tạm thời sẽ không có em bé phải không vợ?"

Ánh mắt sắc lạnh quét qua người Kính Thiên Minh, Diệp Hàm Huyền nói: "Trật tự, nói khẽ thôi! Nếu Kính gia biết bà đây bạc đãi anh như vậy có lột da bà đây không chứ?"

Tất nhiên Kính Thiên Minh sung sướng còn chưa hết, vội nói: "Tuyệt đối không bạc đãi, chồng can tâm tình nguyện nghe vợ."

"Ngao lắm! Chút nữa Diệp Hàm Huyền tôi nhất định khiến anh hài lòng!"

"Khoan, mấy chuyện như này sao tên ngốc nhà anh biết được?" Đôi mắt đẹp của Diệp Hàm Huyền xẹt qua tia nghiền ngẫm.

Trong lòng Kính Thiên Minh rét run. Chết tiệt! Hình như anh để lộ quá nhiều sơ hở rồi! Không được, tuyệt đối không thể để cô ấy biết trước khi kế hoạch này hoàn thành.

"Hừm! Còn dám nói chồng ngốc sao? Trên đời dưới đất này có chuyện gì chồng không làm được chứ! Chồng không có ngốc! Chồng hảo soái ca lại thông minh, chung tình."

Kính Thiên Minh bày ra bộ mặt huyênh hoang, tự phụ coi trời bằng vung.

Quả nhiên khoe miệng Diệp Hàm Huyền giật giật, tên ngốc này lại tự sướng rồi! Một bộ dáng ngốc tử kia, sao cô có thể nghĩ hán không bị ngốc chứ? Cô đúng là điên mất rồi!!!

Kính Thiên Minh thở phào, may quá...

Tâm lý con người rất kì lạ, họ luôn thích nghĩ ngược, làm ngược lại. Ví dụ như khi bạn say rượu, bạn một mực nói "Tôi không say", họ sẽ mặc định rằng bạn đã say!

"Này, anh ngây người gì đó? Dám nghĩ đến Tần Gia Dung hả?"

Thanh âm trong trẻo làm Kính Thiên Minh sực tỉnh, anh ngây ngốc cười nhìn cô:

"Vợ, vợ nghĩ gì thế không biết. Chồng chỉ là đang lo."

"Lo gì chứ?" Diệp Hàm Huyền hỏi lại.

Kính Thiên Minh nhăn mặt nói:

"Chồng lo vợ đặt cái đó nhỏ quá, không vừa với chồng..."

Diệp Hàm Huyền xấu hổ ho khan:

"Khụ...khụ...Tôi tưởng càng nhỏ càng tốt, để tôi đặt lại."

Nhìn vợ yêu ngay trước mặt mình mà không thể làm gì, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, chứ anh ngứa ngáy lắm rồi đó! Lại phải mất thêm thời gian chờ đợi! Mà vợ anh dám coi thường anh nữa chứ...

Chỉ mười lăm phút sau...

Kính Thiên Minh từ trong nhà tắm bước ra, cơ thể anh đỏ bừng, ngang hông quấn chiếc khăn tắm màu trắng, vài giọt nước còn đọng lại trên ngực anh trong quầng rừ vô cùng.

Diệp Hàm Huyền đập giường chữ bậy:

"Con mẹ nó, anh trông ngon như vậy làm gì chứ? Tốt nhất anh mau biến vào phòng tắm trong khi bà đây còn kiềm chế được thú tính!"

Vội lại cô cũng sợ...Sợ ăn sạch tên gốc này không còn một mảnh xương rồi cả đời bị tên gốc này ám đến chết.

Kính Thiên Minh gãi đầu, đây chính là hiệu quả anh mong muốn, nhìn xem sức hút của anh kìa, vợ yêu chả thèm đến rút dãi.

"Hihi...Vợ đừng giận, có trách do chồng có gen quá tốt đi! Vợ cũng đừng ngại gì, chồng sẽ chịu trách nhiệm..."

Còn chưa nói hết câu Kính Thiên Minh đã bị Diệp Hàm Huyền ném con gấu bông vào mặt: Anh thử mở miệng thêm một câu nữa xem?

Kính Thiên Minh thấy mục đích không thành, đành phải rầu rĩ nhìn trăng nói: "Chồng đành đợi người giao hàng đến vậy, vợ ngắm trăng đi."

Nhìn thấy khuôn mặt đáng thương của Kính Thiên Minh, Diệp Hàm Huyền lại mềm lòng, họa cũng từ cô mà ra, không thể trách tên gốc này được. Cô vỗ vai anh an ủi:

"Thôi nào! Đến nhanh thôi! Tôi đặt dịch vụ chuyển phát nhanh nhất mà..."

"A....Đến rồi!" Cùng lúc đó là tiếng chuông cửa kêu vang, Diệp Hàm Huyền nhìn Kính Thiên Minh cười thô bỉ rồi nhanh chân xuống nhà lấy đồ để lại ai đó ngây người, đỏ mặt tía tai...Sau hơn một tháng nhẫn nhịn cuối cùng gạo của anh cũng sắp nấu thành cơm rồi!

Ngồi đợi vợ yêu vài phút mà như hàng thế kỷ, Kính Thiên Minh bản thân không yên, đứng lên ngồi xuống, đi đi lại lại sốt ruột vô cùng! Đêm động phòng hoa trức cơ mà, sao không vội cho được chứ? Anh còn nghĩ chút nữa nên nói gì với cô, nên an ủi hay làm thế nào để cô không thấy đau đớn?

Giây phút cửa phòng mở ra thần kinh của Kính Thiên Minh căng như dây đàn, nhất là sau khi nghe xong câu nói của cô...

"Chồng đâu, nhắm mắt lại, nằm xuống giường nào!"

Kính Thiên Minh ngây người như phỗng ngồi đó, anh cũng xấu hổ vô cùng! Vợ cũng quá chủ động đi! Người chủ động đáng nhẽ là anh mới phải!

"Vợ à, chồng..."

"Ồi dào, ngại gì chứ! Để tôi giúp anh!" Nói đoạn Diệp Hàm Huyền xông đến gần Kính Thiên Minh- một bộ dáng vô lại, lưu manh vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Gia Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Lưu manh giả danh bạch thỏ

Mắt thấy Diệp Hàm Huyền tiến sát về phía mình, đôi bàn tay nhỏ trắng xinh xắn còn chạm khẽ vào chiếc khăn tắm quấn ngang hông, Kính Thiên Minh khẽ rung mình- như có dòng điện xẹt qua cơ thể anh...

"Vợ, vợ phải coi đồ trước chứ!" Kính Thiên Minh ngáp ngừng bẽn lẽn nói, khuôn mặt anh đỏ ửng.

Diệp Hàm Huyền cau mày, cô coi đồ làm gì chứ? Chỉ cần anh ta coi là được mà. Hình như cũng không quan trọng lắm! Thôi được rồi, nể tình anh ta ngốc, cô giúp anh ta khơi chút hứng thú coi như làm chuyện tốt đi! Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền dùng một tay khác cầm lấy tay Kính Thiên Minh, cúi người nói khẽ bên tai anh:

"Ngoan, nhắm mắt vào nào!"

Giọng nói cô dịu dàng, ấm áp như gió xuân khiến anh bối rối vô cùng, trong lòng lại có chút chờ mong. Mắt khẽ nhắm nghiền lại. Từ góc độ của Diệp Hàm Huyền nhìn thấy rõ rèm mi của tên chồng ngốc này đang run lên- như cánh bướm yếu ớt khiến người ta muốn che chở yêu thương, lại muốn chọc ghẹo.

"Sao anh run thế nhỉ? Đừng nói anh là lần đầu đấy nhé!"

Nhận thấy giọng nói pha chút chọc ghẹo của vợ yêu Kính Thiên Minh hì mũi, quay mặt sang một bên. Chợt anh cảm nhận được thứ gì đó mềm mại giống như là...

"Chín mươi mà anh còn chê à? Bà đây đập cho giờ."

"Khụ...khụ...Vợ à..." Kính Thiên Minh nói không lên lời, cảm giác nóng bỏng truyền thẳng đến não bộ của anh, cuối cùng thì nơi mềm mại nhất của cô cũng thuộc về anh!

"Hehe cứ mạnh tay đi, không đau đâu mà sợ."

"....." Hình như vợ yêu thô bạo quá thì phải!!! Có cần mạnh mẽ vậy không chứ? Kính Thiên Minh anh không nỡ chà đạp hoa nhài, nhẹ nhàng, phải tuyệt đối nhẹ nhàng!

Đêm nay trăng thanh gió mát, thiên thời địa lợi nhân hòa đủ cả! Kính Thiên Minh hít sâu một, chậm rãi hưởng thụ giây phút hạnh phúc này!

Chừng mười phút sau vợ yêu phía bên kia không có một chút động tĩnh gì làm Kính Thiên Minh không biết phải làm sao. Vợ yêu còn chưa có cho anh mở mắt ra đâu!!!

"Vợ à, vợ, vợ..." Kính Thiên Minh gọi mãi cũng không nghe thấy tiếng đáp của Diệp Hàm Huyền.

"Vợ không nói gì là chồng mở mắt ra nhé!"

Kính Thiên Minh từ từ mở mắt ra nhìn. Cảnh tượng trước mặt làm khoé môi anh run rẩy, giật giật liên hồi! Kính Thiên Minh bất động ngồi đó.

"Vợ, vợ không phải muốn bỏ chồng mà đi đó chứ!"

"Đương nhiên không phải, chỉ là mua một chút đồ giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lý thôi!"

"Vợ, có phải là mua cái kia không? Dùng nó tạm thời sẽ không có em bé phải không vợ?"

"Trật tự, nói khẽ thôi! Nếu Kính gia biết bà đây bạc đãi anh như vậy có lột da bà đây không chứ?"

"Tuyệt đối không bạc đãi, chồng cam tâm tình nguyện nghe vợ."

"Ngoan lắm! Chút nữa Diệp Hàm Huyền tôi nhất định khiến anh hài lòng!"

.....

Vợ yêu từ đầu đến cuối đã tính kế anh!! Cố tình làm anh hiểu nhầm, để anh tự mình đa tình. Diệp Hàm Huyền, em đủ ác, đủ độc!

Kính Thiên Minh tự nhận mình là lưu manh giả danh bạch thỏ, xem ra anh vẫn còn ngây thơ chán- so với vợ yêu!

Cái gì mà mua đồ giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lý mà không có thai- chính là mua con búp bê tình dục chết tiệt kia! Diệp Hàm Huyền, em xem ông đây là gì? Bất dùng hàng giả sao? Ưống công anh tin tưởng cô, còn thỏa mãn ngồi hưởng thụ con búp bê chết tiệt kia!!

Trong cuộc đời Kính Thiên Minh đây là lần đầu tiên anh thất bại- hơn nữa còn thất bại thảm hại như thế! Không còn một manh giáp, tâm hồn bị chà đạp nghiêm trọng! Anh sắp không giả ngốc nổi nữa rồi!

Ngay lúc Kính Thiên Minh sắp bùng nổ, một vật nhỏ mềm mại ôm lấy đùi anh, dụi đầu.

"Minh Minh ngoan, đừng sợ, chúng ta là gia đình."

Gia đình sao? Ít ra cô ấy cũng coi anh là gia đình! Mọi việc phải từ từ...Cũng như nấu com lửa to quá sẽ cháy khét!

"Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, coi như lần này em thắng! Lần sau sẽ không có đâu!" Kính Thiên Minh dịu dàng xoa đầu Diệp Hàm Huyền, đặt một nụ hôn nhẹ lên bờ môi mềm mại của cô. Xong anh mới lưu luyến đắp chăn cẩn thận cho cô rồi rời đi...

Phòng tổng thống tại khách sạn Y.

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, một đen, một trắng tạo thành khung cảnh mỹ lệ vô cùng.

Người đàn ông mặc bộ vest đen lạnh lùng, trầm ổn, cao quý nâng ly rượu vang đỏ như máu nói:

"Với khả năng diễn kịch của cậu, tôi thấy không làm diễn viên thật ổng phí."

Người đàn ông mặc vest trắng mỉm cười ưu nhã. Bất cứ ai nhìn vào y đều có cảm giác người này ôn hoà, vô hại mà không biết đâu là con bọ cạp vô cùng độc! Bạn chỉ có thể thấy cáo đầu vô hại của nó mà không thấy cái đuôi đáng ẩn nấp trong bóng tối kia.

"Cảm ơn Mạc tổng, à không Mạc lão đại quá khen rồi! Tôi đâu có nguy hiểm được như cậu, giả heo ăn thịt hổ, hừ!"

Mạc Tu Nghiêu khinh bỉ nhếch môi, ai nham hiểm hơn ai chứ! So với tên giả ngọc Kính Thiên Minh, tính ra anh vẫn từ tế với cô gái nhỏ của anh chán!

"Đêm động phòng hoa chúc Thiên lão đại không ở nhà ôm mỹ nhân mà có nhã hứng mời tôi ra đây uống rượu cũng lạ."

"Mỹ nhân đều là mây bay. nói chuyện đại sự đi!"

"Không phải đêm tân hôn bị vợ đá ra khỏi nhà chứ?"

Kính Thiên Minh cười tươi như hoa, chỉ tay vào khuôn mặt mình, bình tĩnh nói: "Khuôn mặt ông đây đẹp trai nhường này, cậu nghĩ có ai có thể cưỡng lại được?"

Mạc Tu Nghiêu nhún vai, lắc đầu nói: "Chắc, đó là lúc cậu chưa gặp được tôi thôi! Nếu xét về độ đẹp trai, tôi đứng thứ hai, thách có ai đứng được thứ nhất!"

Thuộc hạ đứng bên cạnh thấy hai vị lão đại lãnh khốc trong giới hắc đạo tự nhiên thì hai chân run rẩy, nhờ anh ta bị diệt khẩu thì sao?

"Reng..." Chuông điện thoại bàn khẽ kêu vang. Mạc Tu Nghiêu chậm rãi đứng dậy, ấn loa ngoài.

"Lão đại, cá đã cắn câu." Giọng nói bên kia điện thoại truyền đến....

^^ Minh ca và Huyền tỷ pk, ai cao tay hơn ai ><

Lần trước ta viết không rõ TT xin lỗi mọi người vì sự hiểu nhầm. Ta lớp 12 -.- chứ không phải 12 tuổi đâu hihi. Vì ta đang ôn thi và điện thoại bị thu mất nên ra chậm. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ ta với ạ ^^

200 sao ta ra tiếp hihi.

Chúc mọi người Quốc khánh vui vẻ bên gia đình.

#UYenCa

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngọc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ngon bằng anh không?

7h sáng.

Tia sáng mặt trời len lỏi qua từng kẽ lá, qua cửa sổ rọi thẳng vào đầu giường khiến Diệp Hàm Huyền tỉnh giấc. Diệp Hàm Huyền dụi mắt ngồi dậy, cô ngó nghiêng xung quanh thì không thấy con búp bê tình dục tối hôm qua đâu nữa.

Haha, chắc không phải tên chồng ngọc kia ngại nên đem đi giấu rồi ăn mảnh đó chứ? Diệp Hàm Huyền phải công nhận cô là một người vợ vô cùng tốt,

bao dung, hiền lành lại còn thấu hiểu chồng!!!

"Cốc...Cốc..."

"Vào đi."

Diệp Hàm Huyền còn đang ngáp ngấn ngáp dài vì buồn ngủ thì trợn trắng mắt nhìn ra phía cửa. Ai đó một thân quần áo thể thao, còn có một cái tạp dề cuốn ngang hông, trên tay bưng một cái khay chứa đồ ăn.

Quan trọng là bộ dáng xuống bếp của tên ngốc này cũng quyến rũ quá đi!

"Anh biết nấu ăn?" Diệp Hàm Huyền nghi vấn hỏi.

Kính Thiên Minh tay đặt đồ ăn xuống bàn, gật gật, day day cánh mũi xấu hổ nói:

"Nấu ăn? Đơn giản! Chồng của em có gì không biết chứ!"

"Nhanh lại đây ăn cho nóng nào Huyền Huyền."

Huyền Huyền? Cái tên này cũng sến sảm quá đi! Nhưng cô chẳng lẽ đi chấp với một tên ngốc sao? Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền mặc kệ, đi vào nhà tắm thay đồ. Người ta nói đi đêm lắm có ngày gặp ma! Tên này dù ngốc nhưng cô để ý sinh lý hần bình thường, không nên trêu chọc.

"Chút nữa nhá Minh Minh."

Khoé miệng Kính Thiên Minh gật gật, cái tên Minh Minh này cũng sến sảm quá đó! Thôi không sao, miễn vợ yêu vui thì anh cũng vui..

Kính Thiên Minh đang ngồi nghĩ bâng quơ thì bàn tay nhỏ nhắn vỗ má anh, nhìn sang thì thấy Diệp Hàm Huyền cười hi hi:

"Ăn thôi nào!"

Diệp Hàm Huyền cầm đũa gắp vào bát cho Kính Thiên Minh một miếng thịt hầm, một miếng bỏ vào miệng, hương thơm ngập tràn trong khoang miệng cô.

"Ngon quá! Tuyệt vời! Cho anh nghìn like."

"Thật sao? Vợ ăn đi, chồng ăn rồi!" Kính Thiên Minh sung sướng nói, anh gắp một đồng đồ vào bát cô.

Diệp Hàm Huyền nuốt nước miếng ừng ực, cô lắc đầu! Không được, phải giữ hình tượng, phải giữ hình tượng, ham ăn tục uống rất là mất mặt!

"Tôi ăn không hết."

Nháy mắt khuôn mặt Kính Thiên Minh tràn ngập vẻ u sầu, anh mím chặt cánh môi, như đứa trẻ giận dỗi làm việc tốt nhưng không được khen. Diệp Hàm Huyền nhìn thấy cảnh này lại không nổi lòng. Chết tiệt, không lẽ tên ngốc này là điểm yếu của cô?

"Được rồi, nể tình anh bỏ nhiều công sức ra làm, tôi miễn cưỡng ăn nhiều một chút."

"Cái này ngon này vợ, cái này nữa..." Kính Thiên Minh không ngại tay gắp đồ cho cô.

"Ngon bằng anh không?" Diệp Hàm Huyền không nhịn được chăm chọc Kính Thiên Minh một câu.

"Khụ...khụ...Cái này chồng nói ra sẽ bị vợ nói tự luyến, vợ phải tự mình trải nghiệm mới được!"

Diệp Hàm Huyền ngẩng đầu lên nhìn trời, tên ngốc này cũng biết xấu hổ cơ đấy! Anh ta chả quá tự luyến còn gì!

"Anh ăn cái này đi!" Diệp Hàm Huyền tự tay đút tận miệng cho tên chồng ngốc. Kính Thiên ngo người há miệng vì thụ kinh nhục sùng, đến tận khi miếng thịt vào trong miệng vẫn còn cảm giác không chân thực.

"Ngon không?" Diệp Hàm Huyền hỏi.

"Ngon..." Kính Thiên Minh gật đầu.

"Trong thịt hầm này anh cho những gì?"

Kính Thiên Minh nghĩ nghĩ rồi trả lời: "Các vị thuốc bắc này, còn có nhân sâm..."

Diệp Hàm Huyền gian xảo nói:

"Nhân sâm rất tốt, giúp tăng cường sinh lý, đêm qua anh vất vả rồi! Anh nhiều một chút." Nói đoạn, cô gắp thêm một miếng to đút vào miệng anh.

Chuyện tối qua như cái gai trong lòng anh, nhỏ không được, không nhỏ thì không xong! Ai đó cho anh ăn một bụng tức nghẹn, giờ còn ngồi đây trên chộc anh!

"Vợ à, em quá đáng lắm!" Kính Thiên Minh học bộ dáng bạch liên hoa thanh thuần đáng thương, trách hờn Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền bắt đầu diễn vai Kính Thiên Minh nói:

"Tôi hiểu, không sao đâu! Hôm qua tôi đặt đúng kích cỡ của anh rồi đấy!"

Kính Thiên Minh dở khóc dở cười, không phải vợ yêu nghĩ anh dùng cái thứ chết tiệt kia rồi đấy chứ? Anh còn chưa kịp nói gì thì tiếng chuông cửa vang lên.

"Ting tong..."

Anh đang định đứng dậy ra xem ai chán sống đến phá hoại vợ chồng người ta ân ái thì Diệp Hàm Huyền ngăn lại.

"Đề tôi mở. Vận động chút không thành heo quay mất."

Diệp Hàm Huyền xỏ dép, chậm rãi đi xuống. Mở cánh cửa ra thì hai khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mắt cô.

Ờ ờ ờ mở! Là Tần Gia Dung và Vũ Minh Hạo đó...

Mọi người muốn H sớm hay muộn nè ><

Mình ra hơi chậm một chút vì không có thời gian viết. Mình sẽ cố gắng full nhanh nhất có thể.

Cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã ủng hộ mình trong suốt thời gian qua ^^

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Vợ! Em trốn nhà theo trai

Mới sáng ngày ra- còn là ngay sau đêm tân hôn, hai con hàng này đến đây làm cái lông gì? Diệp Hàm Huyền cười khan, xoa xoa mắt, cười khan nói:

"Haha, đi ở đâu dính vào mặt mình thế này!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tần Gia Dung tái mét, Vũ Minh Hạo vẫn duy trì bộ dáng chính nhân quân tử nho nhã, nụ cười nhẹ trên môi.

"Cô...Tôi đến thăm Minh ca, dù bây giờ cô là vợ Minh ca cũng không có quyền ngăn cách chúng tôi." Tần Gia Dung tiến lên phía trước, cao giọng nói.

"Hahaha..."

Tiếng cười thanh thúy vang lên như bản nhạc khiến người ta say mê. Diệp Hàm Huyền không nhìn Tần Gia Dung, quay người sang phía Vũ Minh Hạo nói:

"Vũ cục trưởng à? Anh làm cục trưởng Cục tình báo An ninh quốc gia cũng khá lâu rồi nhỉ?"

Vũ Minh Hạo ánh mắt không rời Diệp Hàm Huyền, gật đầu.

"Có thể nói tất cả bí mật đều không qua được mắt anh? Mạn phép cho hỏi anh đã bao giờ thấy tiểu tam đến gặp chính thê la hét om sòm, còn ra vẻ danh chính ngôn thuận nữa?"

Vũ Minh Hạo dở khóc dở cười, kĩ năng mắng người của cô ấy càng ngày càng lên tay rồi! Thực chất cô ấy chỉ cây hoè mắng cây dâu, còn mắng cả anh nữa! Anh chỉ định đến đây báo cho cô ấy một tin tốt thôi mà...Còn Tần Gia Dung tức muốn xui, rõ ràng cô và Minh ca là thanh mai trúc mã, gia đình đôi bên còn môn đăng hộ đối, dựa vào cái gì con khốn Diệp Hàm Huyền này lại thành Kính thiếu phu nhân- còn đứng giáo huấn dạy đời cô?

Đáng tiếc Tần Gia Dung bị hận thù, ghen ghét che lấp mà không nhận ra rằng: có những thứ là của mình thì sẽ mãi là của mình. Còn những thứ không

thuộc về mình mà cố chiếm hữu sẽ tự chuốc lấy khổ đau mà thôi!

"Mày là...."

"Mày là con tiểu tam mà thôi! Dựa vào cái gì dám tranh Minh ca với tao! Cô định nói thế phải không? Xin lỗi, tôi nghe nhiều thành quen. Đứa con tiểu tam là tôi đây chẳng phải vẫn cao tay hơn con phượng hoàng như cô sao? Giờ tôi là Kính thiếu phu nhân đấy nhé!"

"Mày...."

Chợt Vũ Minh Hạo lại gần phía Diệp Hàm Huyền, ghé sát vào tai cô, thì thầm điều gì đó. Sắc mặt Diệp Hàm Huyền lộ rõ vẻ kích động, khác hẳn với sự bình thản khi nãy.

"Đi theo anh." Vũ Minh Hạo đôi mắt phản chiếu hình ảnh người con gái anh yêu, dịu giọng nói.

Diệp Hàm Huyền đang định đi thì âm thanh quen thuộc vang lên:

"Vợ, vợ đi đâu đó?"

Diệp Hàm Huyền vỗ trán lắc đầu, tên ngốc này từ đâu chui ra không biết, cô đang định xử lý xong việc kia rồi quay về nhanh, ai ngờ...

"Haha, tôi bận chút công chuyện, sẽ về nhà sớm mà."

Kính Thiên Minh bị phản nói:

"Vợ đừng lừa chồng. Vợ xấu lắm! Vợ trốn nha theo trai..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cắm Dụ Dối!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Kính Thiên Minh, chờ em...

Diệp Hàm Huyền theo Vũ Minh Hạo đến tổng bộ Cục tình báo quốc gia. Xe vừa dừng, Vũ Minh Hạo đã nhanh chóng xuống xe, tru nhả mở cửa:

"Huyền Nhi, em xuống đi!"

Diệp Hàm Huyền không vui nhún mày:

"Vũ Minh Hạo! Tôi nói rồi, dựa vào chút tình nghĩa ít ỏi còn lại của chúng ta, cái cách gọi Huyền Nhi từ miệng anh e là không thích hợp."

Ngay lập tức Vũ Minh Hạo cúi người, mặt đối mặt với cô, nghiêm túc nói:

"Huyền Nhi, có những thứ một khi thành thói quen sẽ rất khó sửa chữa, với lại tôi cũng không muốn sửa. Dù có chuyện gì xảy ra thì em vẫn là Huyền Nhi trong lòng anh- là người anh yêu..."

"Đủ rồi! Vào chủ đề chính đi!" Diệp Hàm Huyền rất ít khi to tiếng với người khác, nhưng trong trường hợp này không thể không vậy.

Vũ Minh Hạo nhìn Diệp Hàm Huyền hồi lâu, không biết anh nghĩ gì, rồi tự cười khổ một mình, nói:

"Đi theo anh đến tổng bộ. Tài liệu em cần ở đó."

Cô không nói gì thêm, im lặng theo Vũ Minh Hạo.

"Chào Vũ Cục trưởng, Diệp phó cục trưởng." Một tốp trai gái cúi thấp người tôn kính lại.

Vũ Minh Hạo gật đầu lấy lệ, Diệp Hàm Huyền cười tươi một chút, ngày đầu tiên nhận chức không nên để ấn tượng xấu cho nhân viên có đúng không? Những người này trông còn rất trẻ, khuôn mặt còn rất non nớt chắc vừa được nhận vào cục. Họ chỉ là thanh niên mới rời ghế nà trường đem theo tất cả nhiệt huyết tuổi trẻ- rồi những giông tố cuộc đời sẽ ập đến, liệu mấy ai giữ được nụ cười thanh thuần như ban đầu? Bản thân Diệp Hàm Huyền đã không thể...

Nhưng cô hi vọng họ có thể! Ít ra có thể giữ được nụ cười không tạp chất kia!

"Cố lên nhé!" Diệp Hàm Huyền nói.

Tổp người nhận được khích lệ từ vị phó cục trưởng truyền kì, ai nấy đều hưng phấn, có thanh niên khi thấy nụ cười xinh đẹp của Diệp Hàm Huyền còn đỏ mặt tía tai.

"Cảm ơn phó cục trưởng. Chúng em sẽ cố gắng không phụ sự uỷ thác của chị."

Mãi đến khi bóng lưng Diệp Hàm Huyền đã khuất, ai nấy đều còn thấy mê mẩn.

"Phó cục trưởng xinh thật, còn xinh hơn trong ảnh."

"Phải đó, phải đó, còn là truyền kì trong giới. Bỏ ra năm năm thanh xuân thực hiện nhiệm vụ cấp cao, một phát được thăng chức. Tôi nói mấy người nghe, nếu không phải có Vũ Cục trưởng, Diệp phó cục trưởng đã lên chức cục trưởng rồi!"

"Nhắc mới nhớ, hai người đó đều giỏi, xứng đôi lắm đó!"

Ngay lập tức lầu trên bị lườm huyệt:

"Cô thông tin thật kém. Nghe nói trong thời gian vừa qua Diệp phó cục trưởng xin nghỉ để kết hôn đó, người ta là hoa đã có chủ."

"Đáng tiếc...."

Vừa vào trong thang máy, Vũ Minh Hạo đã nhìn Diệp Hàm Huyền với ánh mắt quái dị:

"Nghỉ phép lấy chồng tính cách em thay đổi hẳn ra. Không phải đêm động phòng tối qua tuyệt quá đấy chứ..."

Diệp Hàm Huyền không những không phản bác lời châm biếm từ Vũ Minh Hạo mà còn gật đầu đồng tình:

"Không sai, tôi nên thân thiện một chút, mai này sinh con tránh không dọa nó sợ."

"Em muốn sinh con với tên ngốc ấy? Sẽ không sinh ra một tiểu tử ngốc chứ?"

"Không liên quan đến anh." Diệp Hàm Huyền lạnh lùng nói, cùng lúc đó cửa thang máy mở ra, cô cũng nhanh chân bước ra.

Cô đi rất nhanh làm Vũ Minh Hạo dờ khóc dờ cười, vội nói:

"Đi chậm một chút, không có tôi em không vào được đâu!"

"Xem ra sau bao năm thân thủ của Vũ Cục trưởng giảm đi không ít nha!" Cô chế giễu.

Vũ Minh Hạo ngại ngùng xoa bụng:

"Còn chưa ăn sáng."

Nói đoạn, anh đứng trước cánh cửa, thiết bị cảm ứng bắt đầu quét toàn thân, Vũ Minh Hạo đặt mười ngón tay lên màn hình, hệ thống vang lên:

"Đang nhận dạng..."

"Xác nhận danh tính thành công, chào buổi sáng Vũ Cục trưởng." Âm thanh khô khốc của hệ thống vang lên cùng lúc đó cánh cửa mở ra.

Diệp Hàm Huyền nhanh chóng đi vào. Căn phòng rộng lớn, thiết bị tối tân làm cô choáng ngợp. Làm việc ở đây bao năm đây là lần đầu cô được vào tổng bộ.

"Vũ cục trưởng không sợ tôi hành thích anh rồi lấy hết đi dữ liệu cơ mật quốc gia sao?"

"Với khả năng của em điều đó không khó. Và lại tôi cũng không thể ra tay với em. Nhưng nhịp tim của tôi được gắn liền với hệ thống, tôi chết sẽ có điều bất ngờ đấy!"

"Tuỳ anh. Thứ tôi cần đâu?"

"Đừng nghiêm túc thế chứ!" Vũ Minh Hạo nhún vai. Tuy nhiên anh vẫn lại kết sắt, mở khoá rồi lấy ra tập tài liệu đã được chuẩn bị từ trước đặt trước mặt Diệp Hàm Huyền.

"Em xem đi."

"Năm 20XX,

Hồ sơ vụ án Diệp Phi Phi

...."

Diệp Phi Phi là mẹ thân sinh Diệp Hàm Huyền, năm năm trước bà đã qua đời trong một vụ tai nạn- đó là đáp án Diệp Hàm Huyền nghe được từ Tần gia. Bốn chữ "tai nạn mà chết" đến giờ Diệp Hàm Huyền vẫn nhớ rõ ràng. Không một lời giải thích thêm- chỉ có khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của người trong nhà, không một lời động viên an ủi, có người còn nguyên rửa đó là báo ứng mẹ cô đáng nhận.

Năm năm trước.

Hoa viên Tần gia.

"Cầm bao tiền của tôi mà các người còn lè mề vậy hả? Bịt hết miệng bọn họ lại cho tôi! Chỉ có người chết là không biết nói gì." Âm thanh cay độc đầy nghiêng tới tận cùng của Tần Gia Dung vang lên.

"Giết được đứa mẹ, sao không giết luôn đứa con đi chứ! Chờ tang lễ bà ta xong xuôi thì xử nốt đứa con."

Diệp Hàm Huyền bàng hoàng trước khuôn mặt đáng sợ của người chị gái- người mà từ trước đến giờ cô cho là dịu dàng, ôn nhu, hiền lành, lương thiện.

"Cô...Cô giết mẹ tôi. Là cô! Là cô giết mẹ tôi." Diệp Hàm Huyền run rẩy, câu cuối cùng cô phẫn nộ hét to.

Tần Gia Dung hơi bất ngờ vì Diệp Hàm Huyền phía sau lưng mình, cô ta nhanh chóng khôi phục sắc mặt rồi nói:

"Phải! Là tao thì đã sao! Sẽ sớm thôi! Mày sẽ phải chết theo con mẹ tì tiện của mày."

"Tôi...Tôi đi nói với anh hai. Để mọi người biết bộ mặt thật của cô. Cô phải đền tội."

Tần Gia Dung nhếch môi nói:

"Bằng chứng đâu? Có giỏi thì mày giết tao đi xem nào. Trả thù cho con mẹ tì tiện của mày đi!"

Vẻ khiêu khích của Tần Gia Dung làm Diệp Hàm Huyền sôi máu, hơn nữa khi đó cô mới trải qua nỗi kích mắt mẹ, như một con thú hoang, Diệp Hàm Huyền xông lên dùng hết sức đánh Tần Gia Dung. Tần Gia Dung không những không đáp trả mà cười quái dị. Cô ta cầm con dao sắc mượn lực từ Diệp Hàm Huyền rồi đâm vào bụng mình.

Diệp Hàm Huyền còn nhớ rõ khi đó máu tươi nhuộm cả bàn tay cô, cô đứng như phỗng, cô không hề có ý muốn giết Tần Gia Dung.

"Người đâu, mau xử lý vết thương, mai chóng đưa tiểu thư đi bệnh viện."

"Đưa con gái của tiểu tam mà muốn giết con gái của tao?" Cùng với đó là cái tát liên hồi đến từ Tần phu nhân. Ánh mắt bà đỏ lừ, tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Diệp Hàm Huyền khi đó còn chưa hiểu sự đời, cô vì trốn tránh mọi thứ đã bỏ đi không để lại chút dấu vết...

"Huyền Nhi, em không sao chứ?" Giọng nói lo lắng của Vũ Minh Hạo kéo Diệp Hàm Huyền trở lại thực tại.

"Không sao." Cô lắc đầu.

Diệp Hàm Huyền đang định mở trang kế tiếp xem thì âm thanh điện thoại vang lên. Không hiểu sao Diệp Hàm Huyền nhanh chóng lấy ra xem tin nhắn, cảm giác bất an tràn ngập lý trí cô.

"Diệp Hàm Huyền, người đàn ông của mày nhất định thuộc về tao."

Kèm theo đó là hình ảnh Kính Thiên Minh cười trần, khuôn mặt đỏ ửng, còn Tần Gia Dung cuộn khăn tắm ngồi cạnh đó.

Có thứ gì đó bóp nghẹt trái tim Diệp Hàm Huyền. Đau, rất đau...

Không nghĩ nhiều, Diệp Hàm Huyền như con gió, chạy nhanh ra khỏi cửa, cô phải về, nhất định sẽ kịp...

Kính Thiên Minh, anh mà thất thân trước Tần Gia Dung, bà đây sẽ không tha cho anh đâu!

Kính Thiên Minh, phải chờ em về đây nhé!

"Đối mặt với một Diệp Hàm Huyền lạ lùng như thế này, anh rất sợ. Sợ em yêu anh ta..." Vũ Minh Hạo mất mát khẽ nói.

Chương này siêu dài ^^ gần gấp đôi chương cũ đấy mọi người nhé!!!!

Giờ mỹ nhân cứu anh hùng mới ngẫu ^^ Minh ngày thơ đang gặp nguy hiểm ><

Tiếp tục ủng hộ cho ta nhé!!!

200 sao ta ra tiếp ạ <3

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ.

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chúng ta gạo nấu thành cơm được không?

Diệp Hàm Huyền nhanh chóng chạy xuống cổng lớn Cục tình báo, cô quan sát xung quanh xem có cái gì thích hợp để đi không.

"Dừng xe." Diệp Hàm Huyền mắt thấy chiếc mô tô phân phối lớn đang đi ngang qua. Không kịp suy nghĩ nhiều, cô vội đứng ra chặn đầu xe cùng với đó là tiếng phanh gấp từ chiếc mô tô đen. Người ngồi trên xe có vẻ khá bức tức vì có con điên không biết sống chết từ đâu ra cản xe anh.

"Mượn xe một lúc, có việc gấp." Lời vừa dứt thì người đàn ông trên xe nhận thấy có con gió mạnh ập đến người, theo quán tính anh ta mau chóng nhảy xuống xe, đang định phản đòn thì cô gái có thân thủ tuyệt hảo kia đã ngồi lên xe, vặn tay ga. Sau cùng thì mắt hút nơi ngã ba.

"Mình vừa hít bụi?" Người đàn ông ngẩn ngơ nói với không khí hồi lâu.

Diệp Hàm Huyền ngồi trên chiếc siêu xe vặn tay ga phóng hết cỡ, người đi đường chỉ kịp nhìn thấy làn khói trắng lướt qua.

Cô đã thử nghĩ đến cảnh Kính Thiên Minh tay trong tay ôm ấp Tần Gia Dung. Trong lòng lại tựa như có hàng ngàn con kiến chạy qua.

Cô đang sợ thứ gì chứ? Sợ sao?

Không phải! Diệp Hàm Huyền tự nói với lòng mình, cô chỉ là thương hại tên ngốc đó, không muốn anh ta bị người khác chiếm hữu, lợi dụng!

Nắng vàng...

Cỏ xanh được gió lay động những chiếc lá của nó...

Trái tim của chính Diệp Hàm Huyền cũng đang xao động- chỉ là cô chưa nhận ra, không, là cô đã nhận ra nhưng cố tình phủ nhận, cố xóa bỏ nó...

Cửa lớn bị Diệp Hàm Huyền đá bay. Cả biệt thự im lặng đến đáng sợ, tựa mảnh thú vô hình từng chút từng chút tra tấn con mồi. Khắp sân nhà hoa hồng nhưng vương vãi roi, đỏ rực như máu. Diệp Hàm Huyền không suy nghĩ được nhiều, chạy như bay lên phòng ngủ của hai người, đập lên cánh hoa mà đi.

Nếu như Kính Thiên Minh đã phát sinh quan hệ với Tần Gia Dung, cô phải làm gì? Xách vali bỏ đi ngay sau ngày kết hôn? Cả đời không gặp anh ta? Đó không phải là câu trả lời cô mong muốn. Diệp Hàm Huyền mang theo tâm trạng rối như tơ vò đứng trước phòng ngủ. Sau cánh cửa này sẽ là gì đây?

"Cách..." Diệp Hàm Huyền động tác chậm rãi. Cánh tay cô run rẩy từng tận, khoe môi mím thật chặt.

Kính Thiên Minh thân không mảnh vải chạt vật nằm trên giường, Diệp Hàm Huyền như bị điện giật, chạy vào. Cô không biết làm gì, cũng không biết phải làm gì mới đúng. Người kia như cảm nhận được có người tiến vào, đôi mắt trong veo như suối khe mở, sự bi thương trong đáy mắt rút dần, thay vào đó là ngàn sao trời lấp lánh, hi vọng đang đầy trong đôi mắt đen sâu thẳm.

Trong phút chốc Diệp Hàm Huyền nảy sinh ảo giác, thứ đẹp đẽ nhất trên thế gian cũng chỉ đẹp được đến thế mà thôi! Nhìn vào đôi mắt Kính Thiên Minh quá lâu, một Diệp Hàm Huyền luôn bình thản, lạnh nhạt bỗng trở lên bối rối, cô không biết nói gì, thuận tiện mở miệng.

"Anh tốt chứ?" Lời vừa nói ra Diệp Hàm Huyền lại muốn tát cho mình một cái. Cô nói linh tinh gì vậy? Trông anh ta thân không mảnh vải "tốt" quá đấy chứ!

"Chồng..."

Kính Thiên Minh còn chưa kịp nói gì, Diệp Hàm Huyền đã bịt miệng anh lại, "Anh không cần nói gì cả. Đều là lỗi của tôi, tất cả đều là lỗi của tôi. Lẽ ra tôi..."

"Lẽ ra vợ làm sao?" Kính Thiên Minh không hiểu, nhăn mặt lại hỏi cô.

"Lẽ ra tôi không nên bỏ anh ở lại một mình, nhất là có Tần Gia Dung bên anh." Diệp Hàm Huyền lí nhí nói, khắp người cô đều là cảm giác mặc cảm, tội lỗi.

"Vợ à, vợ không biết đâu, lúc vợ không có ở đây, Tần Gia Dung cô ta bắt nạt chồng- còn muốn làm hành vi cảm thú với chồng...huhu... Vợ ơi..." Kính Thiên Minh không cảm được nước mắt, vội ôm chầm lấy Diệp Hàm Huyền, chặt đến nỗi cô không thở nổi...

Ngón tay thon dài khẽ chạm lên khuôn mặt đẹp như tranh của Kính Thiên Minh, lau đi giọt lệ vương trên khoé mi anh...

"Úm... Vợ... Anh nóng..." Kính Thiên Minh khẽ rên một tiếng.

Diệp Hàm Huyền sững sốt, tên ngốc này lại nổi điên gì không biết?

"Anh với Tần Gia Dung vừa...." Thanh âm vang lên cùng với vị chua nồng nặc của vợ yêu khiến Kính Thiên Minh suýt sặc cười.

"Oan quá đi vợ... Cô ta còn chưa làm gì được anh." Sợ cô hiểu nhầm, anh vội vàng giải thích.

Ngay lập tức như có dòng nước mát lạnh dội thẳng vào người Diệp Hàm Huyền, cô không kiềm được kích động nói, "Cô ta chưa làm gì anh?"

Kính Thiên Minh hừ mũi khinh thường, lỗ mũi vênh cao tới tận trời, "Dựa vào Tần Gia Dung mà muốn chiếm tấm thân trong trắng của chồng sao? Còn chưa đủ tầm..."

Cũng may...

Cũng may tên ngốc này không có việc gì...

Vui sướng có, hạnh phúc có, ghen tị có... Diệp Hàm Huyền thoáng chốc nhận ra rằng- cô lại chẳng hiểu bản thân mình. Hình như cũng chưa từng hiểu Kính Thiên Minh. Lòng này thanh tú của cô nhũn nhũn, nghi ngờ hỏi:

"Làm sao mà anh có thể..."

"Vợ... Chồng nóng..." Kính Thiên Minh không để thời gian cho vợ yêu chần chừ thêm, vội vàng đem tiểu huynh đệ của mình đặt trong lòng bàn tay nhỏ bé kia.

Đầu óc Diệp Hàm Huyền nổ tung, não bộ phát ra tín hiệu khẩn cấp, cái thứ nóng hổi đang đặt trong tay cô là...

"Anh... Anh..."

"Chồng nóng lắm vợ, từ...từ lúc cô ta cho chồng uống cái gì đó."

Thứ gì đó? Nếu cô đoán không nhầm đây chắc chắn là thuốc kích dục, Tần Gia Dung dụ cho tên ngốc này uống, xong ân ái trước mặt cô! Tác dụng khủng khiếp của thứ thuốc kia Diệp Hàm Huyền rõ hơn ai hết, nó khiến con người ta mất đi ý chí, dưới thân lửa nóng thiêu đốt- chỉ có quan hệ mới dập tắt được.

Mất thấy vẻ do dự trong cô, Kính Thiên Minh xoay người, đem thân ảnh của cô đè xuống dưới thân, cúi người xuống, nỉ non bên dái tai cô.

"Vợ, chúng ta gạo nấu thành cơm có được hay không?"

Như yêu như mị lấn áp lí trí Diệp Hàm Huyền, cô nhẹ nhàng nói, "Được."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: (H+) Động phòng hoa chúc muộn

Cảnh báo: Cảnh nóng nha ^_^ ai ăn chay vui lòng bỏ qua ạ <3

Nhận được sự đồng ý từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh vui sướng cực điểm, thao tác càng thêm ôn nhu dịu dàng. Anh đem hết những kiến thức học tập được từ trên mạng, suy nghĩ cái gì phù hợp với cô mà lại không khiến cô đau.

Một tay Kính Thiên Minh giữ lấy eo nhỏ của cô, tay khác chậm rãi cởi từng nút áo của Diệp Hàm Huyền. Anh không kiềm được trêu chọc cô, "Vợ à, có phải em biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện này nên cố ý mặc áo cúc cho dễ cởi không?"

Lúc này thần trí của anh đã không được tỉnh táo. Thanh âm khàn khàn do trúng được tình lại càng dụ hoặc người. Diệp Hàm Huyền đỏ mặt tía tai, "Anh mà còn nói linh tinh tôi không cứu anh đâu."

Diệp Hàm Huyền tự nhủ cô bị điên mất rồi! Không còn là bản thân cô nữa. Tại sao cô lại đồng ý cùng anh ta làm chuyện này? Con ác mộng năm năm về phía mơ hồ tái hiện trong não bộ Diệp Hàm Huyền, khiến cô không tự chủ được rung mình, nháy mắt hơi thờ trở lên gấp gáp.

Kính Thiên Minh đem từng động tác nhỏ của cô in sâu vào mắt. Cô ấy vẫn là không tình nguyện thuộc về anh? Chỉ vì anh trúng được tình nên thương hại? Tất nhiên Kính Thiên Minh sẽ không vì lý do này mà buông tha cơ hội ngàn năm có một được chiếm lấy cô. Anh không phải kẻ ngốc, miếng ăn đáng đến tận miệng còn vì sĩ diện mà bỏ qua! Giữ tự trọng với ai chứ vợ yêu thì không cần!

Chiếc áo sơ mi trắng được anh vứt sang một xó giường. Bầu ngực của cô phập phồng theo từng hơi thở, như ẩn như hiện sau chiếc bra màu đen bí ẩn. Đôi chân dài miên man lộ ra không chút che lấp. Kính Thiên Minh không vui cau mày nhìn phần mông xinh đẹp của nàng khuất sau chân váy.

"Vợ, vợ, chân váy quá ngắn...Nhờ người ta nhìn thấy thì sao?"

Diệp Hàm Huyền điên tiết thật muốn tát cho tên ngốc này một cái! Ngán cái lông ý!!! Đây là bộ đồ tiêu chuẩn công sở, thanh lịch, nhã nhặn. Chưa từng có ai kêu, anh ta ý kiến gì chứ!

"Vây là vừa rồi! Cấm anh ý kiến."

Nhận thấy sự tức giận từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh cũng không dám lằng nhằng thêm, bàn tay to lớn chạm khê vào bờ mông của cô. Cơ thể Diệp Hàm Huyền run rẩy, cô cảm nhận được có thứ gì đó nóng rực đang toả ra từ bụng dưới.

Khi mà chân váy được cởi ra, cổ họng Kính Thiên Minh bỗng chốc thắt chặt, ý niệm chiếm hữu cô điên cuồng sôi trong anh! Bản năng của người đàn ông chỉ có chiếm hữu! Chỉ có chiếm hữu mới đem đến cho anh ta sự thoả mãn. Diệp Hàm Huyền không khó cảm nhận được thứ sức mạnh cường đại trước bụng cô, cô càng không dám nhúc nhích. Cô nghĩ nếu như tên ngốc này biết cô không còn trinh tiết, anh ta còn thích cô không? Cô không ngu ngốc cho rằng anh ta không biết gì. Nếu như anh ta không chấp nhận được việc này thì coi như cô trả công cho anh ta suốt thời gian qua đi. Sau đó đường ai nấy đi!

Phải! Là đường ai nấy đi...

Kính Thiên Minh nhanh chóng cởi áo ngực của cô, cái miệng giảo hoạt ngậm lấy đỉnh mẫn cảm của cô day day.

"A...Tên khốn này, buông bà ra, đau..." Diệp Hàm Huyền đen mặt chửi Kính Thiên Minh, kiềm chế không rên rỉ mất mặt trước tên ngốc này.

"Vợ đau hử...?"

Câu hỏi càng kéo dài, Kính Thiên Minh càng ra sức chà đạp ý chí của cô- từng chút từng chút một.

"Tôi...Tôi..." Diệp Hàm Huyền đến hô hấp cũng khó khăn, cô cắn hận muốn đá xéo tên ngốc này ra! Giờ phút này cô thực sự hối hận! Hối hận vì đã chấp nhận lời dụ hoặc của tên ngốc này...

Từng chút từng chút hăm sâu vào trong đó!

Vùng dưới Diệp Hàm Huyền chợt lạnh. Kính Thiên Minh khuôn mặt đỏ ửng ngậy tho- lại mang theo chút yêu mị, cuồng dã, ngón tay thô ráp lại không cảnh báo trước, dò xét vào bên trong nơi chật khít mà nhạy cảm của cô, không chút thương tiếc.

"Kính Thiên Minh, anh là tên ngốc khốn kiếp, mai...mai tôi giết anh." Diệp Hàm Huyền lớn tiếng chửi rủa.

Còn phải xem ngày mai em có lết chân ra khỏi giường được không đã! Kính Thiên Minh nói thầm trong lòng. Nói đoạn, ngón tay anh lại vào sâu thêm chút nữa.

"Aaaa..."Diệp Hàm Huyền khó chịu kêu, vô thức ngẩng đầu lên, vừa hay chạm đúng vào đầu Kính Thiên Minh. Anh nhân cơ hội hôn lấy đôi môi cô! Trên công dưới công, với một người chưa từng có chút kinh nghiệm về tình dục như Diệp Hàm Huyền, đây quả là đã kích lớn. Ngón tay ác độc kia càng từng bước từng bước lấn chiếm lãnh địa của cô...

Ý thức, sự phòng bị của Diệp Hàm Huyền như tảng băng đang dần tan rã, dục vọng nơi hạ thân một lần nữa dâng...

"Chúng ta hay là động phòng hoa chúc muộn một hôm đi."

Diệp Hàm Huyền đầu óc mơ hồ nghe được giọng nói của anh thoang thoảng bên tai...

^_^ Còn tiếp nha mọi người><

Trung thu mà thịt mỡ mà ta ngại quá điv

130 sao ngày mai ta ra tiếp ạ <3

Chúc mọi người trung thu vui vẻ ^ _ ^

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Ăn trọn vợ yêu

"Đau đấy đồ khốn!" Diệp Hàm Huyền bỗng chốc đập đầu mạnh vào người Kính Thiên Minh.

Máu tươi từ miệng anh trào ra, nụ cười trên môi anh càng tà mị, "Vợ, anh không dừng lại được nữa. Xin lỗi..."

Lời vừa nói xong Kính Thiên Minh đã kim chặt hai cánh tay cô, tiểu huynh đệ dưới thân của anh còn đang kêu gào được phóng thích.

"Không được, buông tôi ra..."

"Không ư? Vợ xem, chồng nếu dừng lại, e rằng vợ chịu không nổi." Kính Thiên Minh khuôn mặt ngây thơ bao nhiêu, miệng lại nói ra lời lưu manh bấy nhiêu, anh rút ra ngón tay của mình, cố tình chạm nhẹ vào da của cô.

Diệp Hàm Huyền thê vói trời, đây là ngày cô thấy nhục nhã nhất, hận không thể đào một cái hố rồi trốn cả đời trong đó! Cô tự mặc niệm trong đầu: chỉ là nhu cầu sinh lý bình thường! Phải, là nhu cầu sinh lý bình thường! Diệp Hàm Huyền cô không yếu sinh lý đâu.

Hai đôi mắt nhìn nhau. Một đêm tăng mây mờ dục vọng, một đêm khát vọng chiếm hữu mãnh liệt.

Kính Thiên Minh ngắm nhìn cơ thể xinh đẹp, nóng bỏng của người con gái anh yêu, anh quả thật không kiềm chế nổi nữa! Thân thể của anh cúi xuống, vòng ngực rắn chắc đè sát cơ thể mềm mại của cô, đem thứ kiêu ngạo của mình đâm vào thật sâu...

"Đừng..." Diệp Hàm Huyền chỉ thiếu chút tắt thở! Tuy cô không phải lần đầu nhưng thật sự quá lớn! Quá đau!

Nhận thấy sự đau đớn từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh bối rối, trong đầu anh nhớ lại vô số kinh nghiệm đã từng trau dồi qua sách vở ngày trước. Bàn tay to lớn của anh dịu dàng vuốt ve lưng cô, nhẹ nhàng níu non:

"Vợ đừng gấp, thả lỏng ra..."

"Ừm..." Tuy Diệp Hàm Huyền đã cắn chặt răng để không phát ra âm thanh hoan ái nào nhưng dưới sự kích thích từ anh, cô chịu không nổi.

"Huyền Nhi, nói em muốn anh được không?" Kính Thiên Minh nở nụ cười trông bí ối vô cùng, quả thực gọi đòn!

Nhưng cơ thể Diệp Hàm Huyền thấy trống vắng vô cùng- khi mà thứ gì đó của anh đứng yên không chuyển động, cô cắn khoé môi, nói:

"Tôi muốn anh!"

Giọng nói trong trẻo của cô như thanh âm đánh gục mọi giác quan của con người, Kính Thiên Minh lại tiến vào càng sâu trong cơ thể cô.

"A..." Diệp Hàm Huyền kêu lớn, nước mắt ướt đầm khuôn mặt kiêu diễm của cô.

"Diệp Hàm Huyền, nhớ kĩ em là của Kính Thiên Minh anh!" Anh bá đạo tuyên bố, bởi lẽ anh sắp phát điên mất rồi! Cơ thể vợ yêu dù không phải lần đầu, nhưng quá chặt! Thật sự có thể khiến anh nổ tung! Anh tuyệt đối phải tuyên bố chủ quyền với cô, bất chấp việc cô có nhận ra rằng anh giả ngốc hay không!

Điều anh tiếc nuối duy nhất...

Điều anh tiếc nuối duy nhất là không thể gặp cô sớm hơn một chút...bảo vệ cô thật tốt! Không để cô chịu bất cứ thương tổn nào! Tất cả đều là lỗi của anh...

Hai chữ "trinh tiết" kia sao có thể đáng giá bằng người con gái anh yêu?

Cao trào thủy triều tình dục ngập tràn lí trí, đầu óc Diệp Hàm Huyền mơ hồ, cả thân thể như không thuộc về bản thân cô nữa...

Cô không muốn suy nghĩ, càng không nghĩ được nhiều...

Bên tai động lại thanh âm bá đạo lúc này hoà quyện với kí ức năm năm trước...

Năm năm trước...

Khi vật nóng hồi kia xuyên qua thân thể, Diệp Hàm Huyền cảm giác linh hồn mình sắp rời bỏ thế gian! Dòng máu trinh nữ từ đùi cô chậm rãi rỉ ra. Đây là lần đầu của cô!

Cơ mà dường như người đàn ông kia không hề biết thương hoa tiếc ngọc, một lần lại một lần nữa, mỗi lần sâu lại càng sâu, gầy vò hạ thân cô, cả đêm ham muốn cuồng nhiệt...

Một hồi hoan ái qua đi.

Sáng hôm sau mở mắt Diệp Hàm Huyền chỉ thấy phòng không hui quạnh, người đàn ông cầm thú ban đêm biến mất không một vết dấu tích. Diệp Hàm Huyền giống như con búp bê rách nát, hạ thân truyền đến cảm giác đau nhức, lông mi yếu ớt khẽ lay động trong gió nhẹ.

Diệp Hàm Huyền gắng gượng đứng dậy, chạy nhanh vào nhà tắm, kì cọ thật mạnh thân thể...Bởi lẽ cơ thể cô quá dơ bẩn! Cô ngâm mình trong nước lạnh chừng hai mươi phút thì ngoài cửa giọng nói quen thuộc vang lên:

"Em đã tắm bao lâu rồi...Ra ngoài..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trinh tiết không đáng sợ một xu!

Một người đàn ông yêu bạn thật lòng, tuyệt đối không phải vì hai chữ trinh tiết kia mà bỏ bạn! Cái họ yêu chính là tâm hồn của bạn!

Đây là mẫu người đàn ông lý tưởng của mình- chắc chắn cũng là của nhiều cô gái khác, gửi gắm qua Minh ca...

Thật sự mình thấy rất nhiều trường hợp, cô gái vì một lý do nào đó mà mất đi thứ quan trọng của con gái, sau đó họ không xứng đáng nhận được tình yêu? Họ đáng bị vứt bỏ?

Ở đây mình chỉ nêu chút ý kiến riêng, không hề cổ vũ cho việc sống buông thả bản thân rồi đánh mất nhiều thứ. Có những cô gái không may mắn, gặp phải người không tốt, họ sai ở chỗ đã tin lầm người, họ xứng đáng được làm lại!

^_^ nhưng con trai hay đàn ông tốt bây giờ hiếm lắm, mọi người đừng quá tin những gì họ nói nha, hãy nhìn vào hành động họ làm chứ đừng nghe lời họ nói, bảo vệ bản thân thật tốt đó nha ><

À, mình xin nhấn mạnh là Huyền tỷ và Minh ca sạch! Mọi hiểu nhầm về sau mình sẽ giải thích từ từ, quan điểm của mình khi đọc truyện là 3S, đầu tiên phải là sạch, sau đó mới đến sủng và sắc. Cảm ơn mọi người đã đọc mấy dòng lầm nhảm của mình, xin mời mọi người đọc tiếp truyện <3

Nhận ra giọng nói quen thuộc kia, trái tim Diệp Hàm Huyền đập lệch một nhịp...Tại sao anh ấy lại ở đây? Chưa kịp để cô hoàn hồn thì người ngoài cửa có vẻ kích động hét to, "Diệp Hàm Huyền, em muốn ngâm nước mà chết sao?"

Cô không nghe nhầm..Đúng là anh ấy! Là Hạo ca ca mà cô tin tưởng nhất- chỉ sau Dật ca. Vô số câu hỏi quần quanh trong đầu cô, càng nghĩ càng rối lại càng đau đầu! Cách tốt nhất bây giờ là ra ngoài kia hỏi thẳng anh ấy. Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông mới được.

Diệp Hàm Huyền mau chóng lau khô người, lấy quần áo từ balo. Cũng may cô luôn chuẩn bị đồ đầy đủ. Cửa phòng tắm vừa mở ra thì Vũ Minh Hạo như mãnh hổ, lao thật nhanh về phía Diệp Hàm Huyền, lay mạnh vai cô, "Huyền Nhi đây rồi! Em..Em tính làm chuyện gì ngốc nghếch sao?"

Lời anh ấy nói ra có điều gì đó không ổn, Diệp Hàm Huyền từ bé xúc giác nhạy bén hơn người bình thường, cô nhíu mày hỏi lại, "Em chưa từng có suy nghĩ làm việc ngốc nghếch...Hạo ca, anh...anh biết chuyện đã xảy ra với em đêm qua?"

Vũ Minh Hạo không do dự lập tức gạt đầu, "Ừm, anh chỉ lo em sẽ gây tổn thương cho chính bản thân mình."

Ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, Diệp Hàm Huyền nở nụ cười thật tươi, "Em quả thực không sao mà! Hoàn thành nhiệm vụ là điều bắt buộc, cái chết cũng nhẹ tựa lông hồng, huống chi chỉ là thất thân mà thôi?"

Vũ Minh Hạo nhìn nụ cười khuyh nước khuyh thành khiến anh mê mẩn tâm can kia! Huyền Nhi của anh cười tươi thật, chỉ là anh sao có thể không

nhận ra sự thê lương, đau đớn trong đáy mắt? Cô ấy luôn nói với anh, muốn gả cho người đàn ông mình yêu rồi trao thứ quý giá nhất của người con gái cho người đó vào đêm tân hôn...

Diệp Hàm Huyền, anh xin lỗi...

"Nếu là thất thân với anh thì sao?"

Tám câu chữ ngắn ngủi từ anh như tiếng sấm rền bên tai, phút chốc trời đất như quay cuồng, đảo ngược...

"Hạo ca, anh nói gì vậy?"

Anh nhìn sâu vào trong mắt cô, cầm tay cô thật chặt- như thể chỉ cần buông lỏng một chút là sẽ mất cô vĩnh viễn, "Người đàn ông đêm qua cùng em quan hệ là anh. Huyền Nhi, anh xin lỗi..."

Diệp Hàm Huyền lắc đầu, hai chân lùi dần về phía sau, không tin nói, "Vũ Minh Hạo, anh đừng trêu chọc em vào lúc này chứ..."

"Anh nghiêm túc, chuyện đêm qua là lỗi của anh, anh sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm với em. Huyền Nhi, chẳng lẽ bấy lâu nay em không biết tình cảm anh dành cho em?"

Diệp Hàm Huyền bất ngờ với câu tỏ tình từ Vũ Minh Hạo. Bấy lâu nay, cô chỉ xem anh ấy là người anh trai thứ hai của mình, chưa bao giờ nảy sinh tình cảm trai gái, "Em biết anh muốn tốt cho em, nhưng anh không cần phải gượng ép bản thân vì em. Chuyện tối qua chắc chắn không phải anh làm, người đêm qua chắc chắn không phải anh!"

Vũ Minh Hạo cười nhạt, chỉ trong chớp mắt sắc mặt anh âm trầm, khác xa với dáng vẻ ôn nhu dịu dàng khi nãy, anh nắm chặt tay cô, đè sát vào tường, nói, "Sao em dám khẳng định chắc chắn như thế? Hay để anh chứng minh bằng hành động cho em thấy!"

Đôi mắt anh đỏ ngầu, tràn đầy tia giận dữ, áp sát vào cơ thể mảnh mai của cô. Diệp Hàm Huyền nhận thấy hành động quá phận của anh, hét to, "Vũ Minh Hạo! Anh điên rồi! Mau thả em ra!"

Vũ Minh Hạo không những không dừng lại, hành động lại càng quá phận hơn, trên cổ Diệp Hàm Huyền đã để lại dấu hôn đỏ chói mắt, "Phải tôi điên rồi! Điên vì người phụ nữ đêm qua nằm dưới thân tôi, rên rỉ cầu xin tôi- bây giờ không chịu thừa nhận tôi! Người đàn ông khác em có thể chấp nhận, còn tôi sao lại không?"

"Chát..."

Tiếng tát thanh thủy vang lên!

"Vũ Minh Hạo, anh..."

Vũ Minh Hạo gần như không bị ảnh hưởng bởi cái tát trời giáng của cô. Anh liếm vết máu từ môi chảy ra, "Diệp Hàm Huyền, em thử nghĩ vì sao bản thân bị hạ nhục dễ dàng như vậy? Cần tôi chứng minh sao? Trên ngực em có một vết bớt màu tím!"

"Vết bớt màu tím này không tệ!" Giọng nói lưu manh của người đàn ông đêm qua vọng lại! Khi đó quá say! Cô không tài nào nhớ nổi giọng nói của người đàn ông đó. Vậy tại sao Vũ Minh Hạo lại có thể biết? Không lẽ anh chính là người đàn ông đêm qua?

"Tại sao anh lại làm thế?" Diệp Hàm Huyền ngẩng cao đầu bi ai hỏi.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại kêu lên, thanh âm đầu dây bên kia vang lên, ngắn ngủi! Nhưng đủ làm một Diệp Hàm Huyền luôn bình tĩnh quy ngã...

"Diệp Hàm Huyền, mẹ cô- mất rồi!"

Chuyện cũ như hư như thực lần lượt trở về trong giấc mơ của Diệp Hàm Huyền. Chỉ là cô đã ngủ say không hề biết người đàn ông nằm bên cạnh cô, đã tỉnh dậy từ lúc nào! Anh ôm thật chặt trong lòng ngực của mình, một tay vuốt ve tóc cô, dịu dàng nói, "Vợ à, từ lần đầu gặp em, bóng hình ấy đã khắc sâu vào trái tim anh từ lúc nào..Dần dần trở thành chấp niệm, tâm ma trong anh! Tần Gia Dung đã nói cho anh biết về quá khứ của em, anh biết em không còn nguyên vẹn! Vợ à, em là quan trọng nhất! Anh luôn tôn trọng quá khứ của em. Anh đợi...đợi một ngày em tình nguyện kể mọi việc cho anh nghe! Trình tiết kia không đáng một xu!"

.....

Sáng hôm sau.

Diệp Hàm Huyền từ từ mở mắt. Đêm qua cô ngủ thật ngon, đã lâu lắm rồi cô không có được giấc ngủ trọn vẹn như vậy!!! Mà hình như cô còn mơ ân ái với tên chồng ngốc kia tới tận nửa đêm nữa cơ...

"A...." Tiếng hét chói tai vang lên! Nhưng không phải của Diệp Hàm Huyền mà của một người khác kia!

Kính Thiên Minh kéo hết chặn ra khỏi người Diệp Hàm Huyền, ầm ầm kêu, "A...Vợ! Vợ hôm qua đã làm gì chồng rồi!"

Diệp Hàm Huyền cảm giác cả thân thể chợt lạnh mới tỉnh hẳn ngủ! Nhớ lại những việc hôm qua mình đã làm, Diệp Hàm Huyền bất chợt hét to, "A..."

Khoé môi nhếch lên một nụ cười nhẹ, đáy mắt Kính Thiên Minh loé lên tia giận xảo, hắc hắc...Hôm qua anh còn chưa được ngắm kĩ thân thể nóng bỏng của vợ yêu, giờ thì thấy rõ rồi! Nhưng anh vẫn trừng mắt nói:

"Vợ...Vợ...Đêm qua vợ, vợ ăn hiếp chồng..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Vợ cướp tằm thân xử nữ của chồng rồi!

Ăn hiếp? Ai ăn hiếp ai chứ? Người lổ to là bà đây! Bà không ăn vạ, anh ăn vạ cái lông gì?

"Ai ăn hiếp anh?" Diệp Hàm Huyền kéo một góc chăn che thân, cười tươi như hoa hời.

Kính Thiên Minh tiến sát lại gần Diệp Hàm Huyền, ngón tay trở chợt chợt vào da thịt cô, ảo não nói, "Không phải vợ ăn hiếp chồng sao? Da thịt mềm mềm này hình như đêm qua..."

Nụ cười trên môi Diệp Hàm Huyền càng đậm, cô liếc xéo anh một cái liền thu hồi ánh mắt! Kính Thiên Minh biết ý ngậm miệng không nói tiếp nữa, một bộ dáng thực ngoan ngoãn đáng yêu vô cùng. Cái mũi kia khê nhủ lại, thoát nhìn dễ thương đến mức khiến người ta muốn cắn cho một phát. Bộ dáng đó khiến tâm tình Diệp Hàm Huyền ngứa ngáy vô cùng, giống như bị một cọng lông vũ chạm nhẹ!!! Khuôn mặt yêu nghiệt hại người hại ma kia nhón nhor trước mặt cô, Diệp Hàm Huyền cất chặt môi nói,

"Kính Thiên Minh, anh mau cút cho bà." Nếu cứ tiếp tục, chỉ sợ cô sẽ tiếp tục làm chuyện cảm thú với con trai nhà người ta mất!!!

Kính Thiên Minh không tình nguyện, lắc đầu, "Chồng đau không đi nổi, người ta nói sau đêm đầu tiên sẽ rất đau huhu...quả nhiên là thế..."

Gân xanh trên thái dương Diệp Hàm Huyền giật mạnh. Cái này có gì đó sai sai nha? Không phải sau mỗi lần quan hệ người đau sẽ là nữ giới sao? Lúc này cô mới có thời gian đề ý vùng dưới đang ê ẩm kia, tuy không phải lần đầu nhưng cảm giác như bị xé nát cả cơ thể.

"Anh đau á? Bà đây còn không nguyên rủa cái thứ chết tiệt kia, làm bà đau thì thôi, anh kêu cái lông gì?"

Bỗng nhiên sắc mặt Kính Thiên Minh trở lên nghiêm túc lạ kì, ngón trở xoay xoay, "No no no...Tối hôm qua vợ cướp đi tằm thân xử nữ của chồng, lại còn muốn chồng hết lần này tới lần khác nữa..."

Diệp Hàm Huyền biết mình đuối lý, dù sao tên ngốc này có trúng tình được chẳng nữa, vẫn còn cách ngâm nước lạnh cơ mà? Đau cần cô làm thế...

Nghĩ lại thì đêm qua cô quả thực quá mức cảm thú! Có nên nói một lời xin lỗi với anh ta không? Mà xin lỗi kiểu gì mới được đây??

Bàn tay dưới chăn xiết chặt hơn, trong đầu Kính Thiên Minh có cùng suy nghĩ với Diệp Hàm Huyền, liệu có phải vợ yêu đang trách anh đêm qua hành xử lỗ mãng? Mượn được hành hung con gái nhà người ta? Có nên xin lỗi không? Mà xin lỗi kiểu gì mới được?

Tình trạng gượng gạo này duy trì được một lúc thì Diệp Hàm Huyền bỗng nhiên áp ứng nói, "Chuyện này đều tại tôi, anh...anh đừng tức giận, cũng...đừng buồn nữa. Tôi đã nói là sẽ chịu trách nhiệm cả đời anh rồi mà!! Ấy da...Cái này chỉ là sớm hay muộn... Haha..."

"Cái gì sớm hay muộn?"

"Cái này..."

Diệp Hàm Huyền theo thói quen mỗi khi bối rối, cô đều đập nhẹ vào cái gì đó...Ai ngờ quá tay đập trúng ngay thứ gì đó cứng cứng dưới lớp chăn mỏng kia...

Khuôn mặt anh đỏ như thiếu nữ đang tuổi hoài xuân, xấu hổ nói, "Vợ...Đêm qua chồng mệt lắm rồi! Nếu còn tiếp tục chồng chịu không nổi..."

Bất chấp tất cả, Diệp Hàm Huyền một tay gạt lấy chăn, một tay vội cuốn lên người che đi thân thể, lao thật nhanh khỏi phòng! Miệng liên tục niệm kinh chú, tỉnh tâm...Phải tỉnh tâm...

Nếu còn ở lại trong đó một giây nữa thôi, cô sẽ thật sự thành cảm thú, súc sinh mất!

"Vợ đi đâu...?"

Anh còn chưa kịp hỏi xong thì một cơn gió thoảng qua, bóng dáng của cô gái nhỏ đã biến mất sau cánh cửa, chỉ còn lại giọng nói trong trẻo, "Ngắm sao,

đứng theo tôi!"

Ngắm sao? Ra khỏi cửa Diệp Hàm Huyền mới nhận ra mình nở lời, ban ngày lấy đầu ra sao cho cô ngắm? Thôi kệ đi, dù sao chuyện đêm qua đã đủ mất mặt rồi, có thêm cái này cũng chẳng sao!

Biệt thư vốn không có người lạ, dù là người hầu cũng không. Diệp Hàm Huyền từ nhỏ đã không thích ai làm ảnh hưởng đến không gian riêng tư của mình, huống chi cô giờ đã là vợ của Kính Thiên Minh, dù anh ta đầu óc không được bình thường chẳng nữa, cô không lẽ không lo được một tên ngốc?

Vị phu nhân bên Kính gia kia có vẻ không hài lòng, nhất quyết muốn cho người sang chăm lo cho "đứa con trai cưng" của mình!

"Con trai cưng" sao? Diệp Hàm Huyền tự hỏi rồi tự bật cười một mình! Vị kia thực chất ban đầu là hầu gái trong nhà, "nhờ ơn" Kính phu nhân cùng con gái không may mất sớm trong trận hoả hoạn nên mới có cơ hội vọt hoá thiên nga, nhờ sinh một đứa con trai nên mới có địa vị trong nhà. Kính Thiên Minh lại là đứa con duy nhất còn lại của vị phu nhân quá cố kia, thân phận cao quý tất không phải bàn. Vị kia- Ngọc Như đương nhiên muốn con trai bà ta kế nhiệm Kính gia, sao có thể thật lòng yêu thương Kính Thiên Minh. Nếu cô đoán không lầm, vụ tai nạn giao thông khiến Kính Thiên Minh si ngốc không phải do bà ta thì còn ai nữa? Bà ta chẳng phải muốn gài người sang đây theo dõi động tĩnh của họ.

Muốn kiểm soát Diệp Hàm Huyền cô? Nay cũng đừng mơ tưởng! Diệp Hàm Huyền vừa đi vừa suy nghĩ bất giác ra đến Ngự hoa viên lúc nào không hay.

Nghĩ đến cái tên "Ngự hoa viên" này, cô lại thấy buồn cười. Cô chê cái tên này quá ấu trĩ, còn tên ngốc kia một mực khẳng định không đời nào nói rằng: Vợ là nữ vương điện hạ còn chồng là hoàng đế bệ hạ, nữ vương cùng hoàng đế không phải sống trong cung điện hay sao? Vườn hoa tất nhiên gọi là Ngự hoa viên.

Sáng sớm cảnh cũng không tệ, hải đường lê hoa đua nở, trên chiếc lá xanh biếc hình như còn đọng lại từng giọt sương long lanh. Từng đợt hương hải đường nhẹ nhõm lướt qua chóp mũi khiến tâm trạng Diệp Hàm Huyền nhẹ đi phần nào....

Chợt bụi cỏ phía đằng xa động động, Diệp Hàm Huyền bước nhanh về phía đó, khuôn mặt người đằng sau bụi cỏ dần lộ ra dưới ánh sáng...

"A....Chồng ơi cứu vợ, có người...định cướp sắc vợ!"

Kính Thiên Minh vừa mới mặc xong tạp dề còn đang định xuống bếp thì nghe thấy tiếng hét của vợ yêu...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ăn nhiều cho bổ thận nhé!

Kính Thiên Minh vội vã chạy ra thì thấy vợ yêu đang sợ hãi đứng đó, bên cạnh còn có một người khác...

"A...Chồng ơi, mau, mau lại đây!" Vừa thấy tên chồng ngốc bước ra khỏi cửa, Diệp Hàm Huyền vội la lớn.

Lần đầu tiên anh nghe thấy vợ yêu gọi mình một cách cung chiêu như thế!!! Không được, chỉ mới nghe hai lần, anh không cam tâm, "Vợ nói gì thế, chồng nghe không rõ."

Diệp Hàm Huyền khoé môi giật giật, không lẽ tên chồng này không những bị ngốc lại còn bị điếc? Cô gọi to như thế còn không nghe thấy, lại đứng lì ở cửa nữa chứ!

"Chồng, chồng mau lại đây...!"

Thoả mãn hưởng thụ tiếng gọi êm ái từ vợ yêu, Kính Thiên Minh hừng hực khi thế bước lại, "Ai? Là ai dám bắt nạt vợ yêu của chồng?"

Lời Kính Thiên Minh vừa nói xong thì khuôn mặt trong bụi rậm lộ ra, tuy nhắm nhem bùn đất nhưng thật không khó nhận ra "vị kia" là ai. Tần Gia Dung một thân chật vật, quần áo không được "lành lặn" cho lắm, vội vã lao ra, ôm lấy chân Kính Thiên Minh,

"Minh ca ca, cứu em. Huhu...Là con tiện nhân này, đúng, là nó, chỉ có thể là nó, nó hại em ra nông nỗi này..."

Kính Thiên Minh nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của vợ yêu, vội đá mạnh vào bụng Tần Gia Dung, giận dữ nói, "Ai là ca ca của cô? Ông đây đẹp trai ngồi ngồi khí thế như này, nếu có em gái cũng phải thuộc dạng quốc sắc thiên hương, đâu xấu xí như cô. Lại còn dám bôi xấu vợ ông này..."

Con đau nhức nhối từ bụng truyền đến khiến cho ý thức mơ hồ khi nãy của Tần Gia Dung tỉnh táo, cô ta trợn to mắt lắc đầu, "Không đúng, Minh ca ca, là cô ta hãm hại em, xin anh hãy tin em, rõ ràng..."

"Rõ ràng cái gì...?" Giọng nói lạnh lùng như tu la địa ngục vang lên khiến Tần Gia Dung run rẩy mạnh. Diệp Hàm Huyền ngó người hồi lâu, không nhận ra

tên gốc này cũng có khí thế bá đạo như thế! Cứ như tổng tài bá đạo lạnh lùng cool ngầu trong truyền thuyết ý!!! Ha? Chồng cô phải thế chứ, Diệp Hàm Huyền tự nhủ.

Tần Gia Dung lập tức im bật. Cô ta định nói rõ ràng em đã lên giường cùng anh cơ mà. Phút chốc, đồng hồ ức lộn xộn từ đêm qua ủa về,

"Không..."

Tần Gia Dung ôm đầu hét to, đêm qua cô là cùng ba người đàn ông dây dưa. Trước đó cô không những bỏ thuốc Kính Thiên Minh mà còn tự mình uống li nước đó, không hiểu sao vừa gửi tin nhắn cho con khốn Diệp Hàm Huyền xong thì đầu óc choáng váng ngất lịm đi. Khi tỉnh lại thì thân dưới của cô nóng rực...muốn có thứ gì đó xuyên qua, ôm ấp.

Tần Gia Dung còn nhớ rõ đáng về đáng khinh, ti tiện của mình khi quỳ xuống dưới chân ba người đàn ông, cầu xin bọn họ hãm hiếp cô...Nhưng họ không may mắn để ý, thậm chí còn đem cô trói chặt một góc giường. Cả thân cô nóng, nóng đến mức tưởng như sắp chết đến nơi thì họ mới giải toả cơn ngứa ngáy trong lòng cô....

"Không ngờ Tần gia tiểu thư lại dâm dăng đến mức này..."

"Thật là...Mày xem cô ta quỳ dưới thân tao van xin như thế nào..."

"Không..."

Không thể nào...

Dù rằng cô ta không còn trong trắng, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép những kẻ bẩn thỉu, ti tiện như kia động vào thân thể cao quý của cô ta. Những năm sống ở nước ngoài, Tần Gia Dung thừa nhận vẫn luôn yêu Kính Thiên Minh, tuy nhiên trước lời dụ ngọt ong bướm của đám người kia, cô ta đã không kìm lòng được mà phóng túng một thời gian. Đến khi Tần phu nhân gọi điện báo cô ta về nước, cô ta mới tỉnh ngộ, nhanh chóng nghĩ đổi sách. Màng trinh sao? Rách cô ta có thể vá!

Tần Gia Dung đem giấc mộng hảo huyền về nước, nghĩ rằng có thể trở thành Kính thiếu phu nhân cao cao tại thượng đứng trên ngàn người, phù hợp với thân phận Tần đại tiểu thư của cô ta. Chỉ là không ngờ xảy ra chuyện này....

"Ai da...Khoan đã chồng ơi, đây hình như là "chị gái yêu quý" của em đi...Không biết có chuyện gì đây?" Bốn chữ "chị gái yêu quý" đặc biệt được Diệp Hàm Huyền nhấn mạnh.

Kính Thiên Minh từ đầu đến cuối không liếc Tần Gia Dung một cái, anh vô tội nha!! Chỉ đem cô ta với bộ dáng dâm dăng tính quynh rũ anh đó, cho người vớt ra ngoài đường, còn việc cô ta tìm ai, làm cách nào thì không thuộc trách nhiệm của anh! Đây còn là nhân từ chán! Dám có ý nghĩ quá phận với ông đây? Nếu không phải dù sao trong người cô ta còn chút máu mủ với vợ yêu, anh đã cho người bán vào chợ đen từ lâu rồi!!!

Tần Gia Dung cắn chặt môi, ức không nói thành lời, chắc chắn mọi chuyện đều do con khốn này gây ra! Là nó, mọi việc đều do nó gây ra!!

Diệp Hàm Huyền!!!!

"Vợ yêu của anh xinh đẹp thế này, không thể nào có chị em xấu xí, lẳng lơ như thế được. Để anh gọi người vớt ra khỏi đường."

Diệp Hàm Huyền học Kính Thiên Minh làm bộ ngây thơ, chớp mắt hỏi lại, "Vậy sao, chắc em nhìn nhầm rồi! Haha...Tại chồng đó..." nói đoạn ám muội nhìn Kính Thiên Minh. Cô chính là muốn rắc một đồng thức ăn chó cho Tần Gia Dung đi! Buổi sớm qua là điều kiện lí tưởng nha!

"Tại chồng sao? Không phải tại vợ cường..." Kính Thiên Minh không can tâm vội vàng phản bác.

Tần Gia Dung bị người bịt miệng lời đi, cố gắng dấy dựa thật mạnh. Tuy nhiên với sức mỏng của cô ta, sao có thể thoát khỏi hai người vệ sĩ? Cuối cùng đành cam chịu, đôi mắt ngập tràn thù hận nhìn Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền nhận thấy ánh mắt "thiện ý" từ Tần Gia Dung, quay đầu lại nhìn, cười nụ cười thật tươi, hất mặt khiêu khích.

Tôi sợ cô chắc? Cơ mà Tần Gia Dung à? Xem ra cô không nhẫn nại được nữa đâu! Mà càng gấp thì cô càng lộ nhiều sơ hở...

"Vợ à, đồ ăn sáng chồng đã chuẩn bị xong, chúng ta vào ăn thôi!"

"Ừm..."

.....

Ngồi trên bàn ăn với một bát cháo hầm gà rõ to, Diệp Hàm Huyền thầm khen tên chồng này không tệ, hiệu suất làm việc khá nhanh.

"Hừm! Nếu không phải tự nhiên có người quấy rối kia thì chồng đã chuẩn bị một bàn thức ăn thịnh soạn cho vợ rồi!"

"Haha..." Diệp Hàm Huyền xấu hổ cười khan, không dám nói gì. Tính ra kẻ phá rối là cô đi? Cô hét lên kiểm chuyện gọi anh ta còn gì...

Muôi cháo nóng hôi thơm phức vừa vào đến miệng, Diệp Hàm Huyền suýt phun ra.

"Vợ... Vợ ăn thêm miếng thịt gà này đi, cho con nó khỏe."

==!!!!!!

Con á? Làm ơn đi tên ngốc kia!!

Họ vừa mới làm việc kia xong..Mà chỉ là làm một lần! Tỉ lệ có con rất thấp, cô không tự tin về khả năng bắn một trứng ngay của anh ta đâu!!! Hơn nữa cũng là chuyện của mấy tháng sau...

"Miếng này nữa vợ! Trưa chồng làm tôm hấp bia nha! Nghe nói ăn hải sản con sẽ thông minh."

"....."

"Vợ uống ngụm nước này, haizzz, phụ nữ mang thai hay nghén, chồng có nghe qua, không ngờ vợ nghén dữ thế...Huhu chồng thương vợ..."

"....." Bà đây là chết sặc vì cái mặt anh! Nghén cái lông ý!!!!

"Vợ...."

Kính Thiên Minh còn chưa kịp nói thì một muôi cháo nhét vào miệng anh, Diệp Hàm Huyền nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Ăn đi, ăn nhiều vào cho bồ thận trắng dương nhé!"

Ngay lập tức sắc mặt ai đó sa sầm lại, "Ý vợ nói chồng yếu sinh lý đúng không? Vợ muốn thử?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cắm Dụ Dối*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nụ hôn chuồn chuồn đập nước

Kính Thiên Minh vừa nói, vừa cầm một bàn tay Diệp Hàm Huyền đặt lên má mình, "Vợ xem, da thịt chồng mềm mại như thế này..."

Lời kể tiếp anh không thể nhả ra được nữa, bởi lẽ...Bởi lẽ người con gái anh yêu đang gần ngay anh, thậm chí anh có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ nhỏ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Hai người mũi chạm mũi. Ở một góc độ nào đó, ánh sáng mặt trời le lói chiếu qua hai sống mũi cao ngất, làm rực sáng lên hai đôi mắt...

Trong khoảnh khắc đó- tựa như cả thiên hạ đều nhẹ, chỉ một người nặng...

Diệp Hàm Huyền tự hỏi cô đang làm gì? Không kim lòng được muốn lại gần anh, cảm nhận sự ấm áp ấy...

Trái tim cô đã lạnh lẽo quá lâu nên muốn một chút hơi ấm?

Đúng vậy, cô chính lợi dụng thân phận địa vị của anh ta, tất cả chỉ là lợi ích, vì hận thù...

Nhưng tại sao lại đau quá? Tại sao? Đôi mắt kia chỉ phản chiếu duy nhất hình bóng của cô...

Nhưng tại sao lại xa lạ quá? Tại sao? Anh ấy rõ ràng rất ngốc, rất dễ nắm bắt...

Nhưng tại sao lại khó gần đến thế? Tựa như anh ấy là vị hoàng đế cao cao tại thượng thời cổ, ngồi trên cao nhìn thiên hạ, với mãi không tới...

Nhưng tại sao lại khó nắm bắt đến thế? Tựa như cát trong lòng bàn tay, càng nắm chặt, càng rơi...

Chợt có thứ gì đó mềm mại lướt nhẹ qua cánh môi cô thật nhanh, thật khó nắm bắt. Không có thông tin gì lọt được vào não bộ của cô, duy chỉ giọng nói trầm ấm,

"Nụ hôn chuồn chuồn nước, đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh. Chuồn chuồn thất thường sáng nắng chiều mưa nhưng tình cảm của chồng dành cho vợ mãi mãi không đổi..."

Có lẽ Kính Thiên Minh chỉ là giấc mộng ngắn ngủi của cô, cũng có thể là cơn gió xuân lướt ngang qua thật nhanh, sau đó biến mất...

Nhưng cô không hối hận về quãng thời gian tốt đẹp này...

.....

Bệnh viện Đé Đô.

Diệp Hàm Huyền vừa đến thì thấy Tần phu nhân bộ dáng thất thố ngồi đó, khuôn mặt tràn ngập sự lo lắng. Cô biết ngay Tần Gia Dung này không phải thứ tốt đẹp gì mà! Vợ chồng người ta còn đang uyên ương ân ái thì nhận được cuộc gọi từ Tần phu nhân. Tất nhiên chẳng phải điều tốt đẹp gì rồi...!

Dường như cảm nhận được bước chân từ cô và Kính Thiên Minh, Tần phu nhân ngẩng đầu lên, dưới lông mày ẩn chút tức giận nhưng bà cũng bình tĩnh nói, "Đến rồi sao? Ngồi xuống đi."

Diệp Hàm Huyền kéo kéo tay áo Kính Thiên Minh, ngoan ngoãn ngồi xuống. Không hiểu sao dù năm năm trước Tần phu nhân có đối xử không tốt với cô nhưng đáy lòng cô vẫn kính trọng bà. Xét trên vị trí của người mẹ, bà bảo vệ con gái mình, không hề sai! Cô không có quyền oán trách hay thù hận gì bà. Chỉ tiếc nhân cách Tần Gia Dung lại vụn vụn như thế. Có những lúc cô luôn tìm lý do tại sao Tần Gia Dung lại căm hận mình đến thế? Nhưng quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn là câu hỏi không có lời đáp.

"Phu nhân gọi cháu tới đây có việc gì quan trọng không ạ?" Diệp Hàm Huyền quyết định mở lời trước.

Tần phu nhân quay sang nhìn Diệp Hàm Huyền, nheo mắt nói, "Dung Nhi dù sao cũng là chị gái cô, nó xảy ra tai nạn lớn như thế, về tình về lý cô đến thăm cũng không có gì là lạ."

Diệp Hàm Huyền nhìn sâu vào mắt bà, cười tươi đáp, "Cô ta với cháu không hợp phu nhân cũng biết. Nếu nói về tình về lý thì Dật phải đến trước mới phải. Phu nhân có gì xin hãy nói thẳng."

Tần phu nhân bị choáng ngợp bởi nụ cười trong trẻo không nhiễm bụi trần của cô gái trẻ trước mắt. Bà là người từng trải, loại người nào chưa từng gặp? Dù biết đứa trẻ này là con gái của kẻ đã phá hoại gia đình bà, nhưng vẫn không kìm lòng được sinh cảm giác yêu mến, muốn bảo vệ nó.

Nếu như năm năm trước đứa trẻ này không quá khích làm hại con gái ruột của bà, có khi bà đã nhận nó làm con gái của mình, đối xử với hai đứa trẻ ngang nhau. Chỉ tiếc là mọi việc không như ý muốn.

"Dung Nhi lần này bị thương ở gần biệt thự Kính Gia. Tôi muốn hỏi chuyện này có liên quan tới cô?"

Kính Thiên Minh cảm giác được vợ yêu đang khẩn trương, anh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, truyền thêm sức mạnh cho cô.

"Cảm ơn phu nhân đã thẳng thắn, cháu cũng xin được thẳng thắn, chuyện này quả thật có liên quan tới cháu."

Tần phu nhân hơi bất ngờ về sự thành thật của cô, khí chất này hậu duệ Tần Gia phải có, đáng tiếc Dung Nhi lại không... Là do bà đã nuông chiều nó. Đáy lòng bà khẽ than thầm.

"Cô đã biết tôi là người bao che khuyết điểm, Dung Nhi là đứa con gái tôi yêu thương nhất, dù có chuyện gì cũng tuyệt đối không ai được động tới nó - dù chỉ là một sợi tóc. Cô, cô hết lần này tới lần khác..."

Diệp Hàm Huyền đưa tay vén sợi tóc mai ra sau tai, thản nhiên nói, "Cháu nghĩ con người đều có quyền bình đẳng. Nếu người đánh ta, ta không đánh lại thì người chịu thiệt chính là bản thân mình. Phu nhân cũng đã biết cháu là người ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân."

Tần phu nhân còn chưa kịp nói gì, bất chợt cánh cửa phòng cấp cứu mở mạnh, bác sĩ hốt hải chạy ra, "Ai là người nhà bệnh nhân?"

"Tôi."

"Bệnh nhân cần máu gấp, trong kho dự trữ của bệnh viện không đủ, có thể lấy tạm máu của người nhà được không?"

Tần phu nhân nháy mắt sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói, "Của tôi là nhóm máu O, lấy của tôi..."

Bác sĩ lắc đầu, "Bà là mẹ bệnh nhân đúng không? Nếu nhóm máu O không nói, nhưng bệnh nhân ở đây là nhóm máu hiếm..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Nghi ngờ

Tần phu nhân không hiểu lắm, theo lý thuyết nhóm máu O có thể truyền cho tất cả các nhóm máu, "Bác sĩ, nhóm máu hiếm là sao? Máu của tôi là nhóm O."

Vị bác sĩ trung niên lắc đầu, "Khi này tôi đã xem qua nhóm máu của phu nhân, là O+Rh. Nhóm máu của bệnh nhân là AB- Rh. Chưa đến 0,001 % dân

số có nhóm máu này..."

Cơ thể Tần phu nhân dù có chống đỡ cũng không nổi nữa, thân thể bà lão đảo ngã quy xuống. Diệp Hàm Huyền nhanh chóng tiến lên đỡ Tần phu nhân. Tần phu nhân là người tốt- dù cho bà là mẹ ruột của Tần Gia Dung, dù cho Tần Gia Dung bắt nhân hại mẹ cô thì cô cũng không thể bắt nghĩa.

Tần phu nhân bắt chợt sắc mặt hung dữ, nghiêm nghị nói, "Tôi không cần biết bệnh viện các người tìm ra nhóm máu kia thế nào. Bằng mọi giá phải cứu sống con gái tôi."

Quả là xuất thân từ danh môn thế gia, khí chất của vị Tần phu nhân này không đùa được! Đáng tiếc bà đứng ở thế đối lập Diệp Hàm Huyền- và sẽ luôn thế... Chỉ một câu nói đã khiến vị bác sĩ kia run rẩy...

"Mẹ...."

Thanh âm khàn khàn vang lên cách xa chừng năm thước, Diệp Hàm Huyền quay người nhìn sang thì thấy Tần Cảnh Dật cùng Tần lão gia đi vội đến.

Tần Cảnh Dật còn mặc nguyên trên người quân phục, trên trán anh còn vương vãi mồ hôi, có thể thấy anh gấp gấp chừng nào! Vốn dĩ Tần Cảnh Dật đang đi họp hội nghị liên quan đến cơ mật quốc gia ở Luân Đôn, Tần lão gia vừa hay có người bạn thân năm xưa bên đó nên đi thăm cùng. Cũng may Tần Cảnh Dật vừa họp xong thì nhận được thông báo Tần Gia Dung cấp cứu ở bệnh viện, anh chưa kịp phản ứng thì Tần lão gia đã vội vàng xách anh về nước. Vừa xuống máy bay thì nhận được tin báo nguy cấp, vội vàng vào bệnh viện, anh biết mối quan hệ không tốt đẹp giữa Huyền Nhi và cô em gái ruột Tần Gia Dung của anh nên hơi bất ngờ khi thấy cô ở đây.

"Huyền Nhi...Em..."

Tần Cảnh Dật còn chưa kịp mở lời thì Tần lão gia đã nhanh chóng đi trước, dùng lực thật mạnh, nhắm thẳng về phía Diệp Hàm Huyền.

"Ba...." Thanh âm gion gĩa vang lên.

"Anh. Kính Thiên Minh, tên ngu ngốc này...." Diệp Hàm Huyền khi đó chưa kịp hoàn hồn, thì Kính Thiên Minh động tác nhanh như chớp, che chở lấy cơ thể thể, hứng trọn cái tát lửa giận từ Tần lão gia.

Mọi người đỡ phồng một lúc lâu, Tần lão gia sắc mặt khó coi đỏ như gấc, chỉ chỉ, "Được! Được lắm! Diệp Hàm Huyền, xem ra cô có bản lĩnh không tệ, chỉ một thời gian ngắn đã thu phục được thằng ngu Kính Gia làm bia đỡ đạn cho cô. Từ trước đến giờ tôi chưa từng coi cô là con gái, cũng không có quyền dạy dỗ hay giáo huấn gì cô. Nhưng lần này đến chị gái của cô, cô cũng dám hại..."

Tần lão gia còn định gờ tay tát Diệp Hàm Huyền một phát thì cổ tay ông bị giữ chặt lại, Kính Thiên Minh mặt đối mặt, âm trầm nói,

"Ông đừng có được nước lấn tới. Cái tát đầu tiên là tôi đỡ thay Huyền Nhi vì công sinh thành của ông! Còn công dưỡng dục không có thì cái thứ hai miễn bàn. Nếu không phải trong người cô ấy cùng chảy dòng máu với ông thì tôi đã không khách khí với ông rồi, già rồi! Biết điều thì ngậm miệng."

Vì đứng đằng sau lưng Kính Thiên Minh nên Diệp Hàm Huyền không được chứng kiến sắc mặt khủng bố đáng sợ của lão chồng ngốc nhà mình, chỉ nghe giọng nói đầy bá đạo kia!

Hai chữ thôi! Siêu ngầu!!

Haha...Không uổng công cô thường cho tên nguốc này xem phim tổng tài bá đạo, đại ca xã hội đen lãnh khốc!!

Tần lão gia muốn dạy dỗ tên nhóc con hi mũi chưa sạch này một bài học, chỉ là có lòng mà không có sức, cổ tay ông như bị cùm sắt khoá chặt, không tài nào thoát nổi! Tần lão gia giận dữ nói, "Tần Cảnh Dật, thấy cha mày thế này còn không đứng ra dạy cho thằng nhóc ngỗ nghịch này một bài học."

Tần Cảnh Dật một bộ dáng đứng ở ngoài xem kịch, thông dong nhân nhả. Mãi đến khi nghe Tần lão gia lên tiếng anh mới từ từ lại gần phía Kính Thiên Minh, mỉm cười ôn hoà nói, "Thời nào em rảnh, cha cũng già yếu rồi! Có gì từ từ nói chuyện. Nếu không người ngoài nhìn vào lại tưởng em trẻ ăn hiếp già đó!"

Kính Thiên Minh nheo mắt đánh giá người anh vợ này. Một đôi mắt phượng hẹp dài đúng tiêu chuẩn, chưa kể kết hợp với một chiếc mũi cao, đôi môi mỏng, đẹp nhưng cũng thật bạc tình. Nụ cười kia nhìn nhu hoà thật đấy nhưng sao anh có cảm giác con hồ ly đang vẩy vẩy cái đuôi nhỉ?

"Hai tiếng cha vợ này em không dám nhận. Nhưng tình cảm giữa anh vợ và Huyền Nhi nhà em thì khỏi phải nói, hết sức tốt đẹp, nên gọi hai tiếng anh vợ này cũng không quá phận đi."

"Haha...." Tần Cảnh Dật bật cười lớn. Tên này rõ ràng muốn tuyên bố chủ quyền với anh đây mà! Tuy nhiên đôi mắt anh loé lên tia sáng nhẹ, khí chất này, tuyệt đối không thể là người nguốc! Cảm giác của anh chắc chắn không sai được, phải cho người điều tra tên này mới được.

Rõ ràng sắc mặt Tần lão gia bên kia càng đen như đất nồi, dù sao Diệp Hàm Huyền cũng là con gái trên giấy tờ của ông ta, Kính Thiên Minh theo lẽ nghĩa cơ bản chắc chắn phải gọi ông ta một tiếng cha vợ.

"Cứu Dung Nhi quan trọng, cứu Dung Nhi quan trọng..." Tần phu nhân ngẩng người ra nãy giờ, vì trong một khoảnh khắc bà cảm thấy Tần lão gia, Dật Nhi, Diệp Hàm Huyền có gì đó rất giống nhau, đặc biệt là khí chất. Xong bà lại lắc đầu, Dung Nhi còn đang nguy hiểm, bà nghĩ linh tinh gì chứ? Dù sao Diệp Hàm Huyền cũng mang huyết thống Tần gia.

"Trên xe con đã biết mọi chuyện. Điều cấp thiết bây giờ là phải tìm nhóm máu Rh- mới cứu được Gia Dung. Con đã cho người tìm gấp."

(* Như sinh học mọi người đã biết:

-O là nhóm máu cho được tất cả các nhóm máu khác nhưng chỉ nhận được người có nhóm máu O.

-AB là nhóm máu nhận được tất cả các nhóm máu khác cho.

- Rh chia làm hai loại: Rh+ và Rh- Người có nhóm máu Rh- vô cùng hiếm trên thế giới và chỉ nhận được người có cùng nhóm máu Rh-

Còn Rh+ nhận được cả Rh+ và Rh- nhé! Với lại phần trăm người có nhóm máu Rh+ vô cùng cao, đặc biệt là người châu Á. Trong khi Rh- chỉ chiếm chưa tới 0.08%

Tần Gia Dung vừa hay mang nhóm AB-

AB cũng thuộc loại máu hiếm. Vì thế nên nhóm máu của cô ta là siêu hiếm hoi. Nhưng nhóm O- mới là nguy hiểm nhất, vì chỉ có thể nhận từ O- mà không nhận được từ bất kì nhóm khác!)

"Mau, mau, huy động cả người quân đội, bằng mọi giá phải tìm ra." Tần lão gia khẩn trương nói.

Diệp Hàm Huyền đứng bên cạnh thấy buồn cười. Cùng là con gái, cùng mang trong mình dòng máu ông ta, dù mẹ cô có lỗi nhưng con có lỗi gì? Xem sự đối xử khác biệt giữa hai người là biết.

"Vợ, anh đã nói mãi mãi bảo vệ em mà." Kính Thiên Minh quay người lại dịu dàng nhìn Diệp Hàm Huyền nói.

Khoé miệng Diệp Hàm Huyền giật giật. Ông nội của tôi ời, dù sao chuyện này cũng liên quan tới ông đấy! Vậy mà trong khi người ta đang gần chết ông ở đây rải cầu lương....

Lúc này Tần phu nhân đã đứng vững được, Diệp Hàm Huyền dìu bà xuống ghế chờ, rồi kéo tay Kính Thiên Minh đi. Khi đi ngang qua người Tần Cảnh Dật, nói:

"Dật, em đi có chút việc, em sẽ quay lại sớm."

Tần Cảnh Dật gật đầu, ra hiệu cho cô đi. Anh cũng bước nhanh về phía ngược lại. Thoáng chốc chỉ còn lại hai vị phụ mẫu Tần gia. Tần phu nhân thở dài, "Ông trời ơi! Kiep này tôi đã tạo nghiệt gì thế này? Đứa con gái duy nhất của tôi..."

Tần lão gia tiến lên vỗ vai an ủi người bạn già của mình, "Bà đừng lo lắng, Cảnh Dật sẽ tìm ra máu sớm thôi..."

"Nhưng chỉ còn lại một giờ...."

.....

Tần Cảnh Dật vừa dặn dò người tìm máu xong thì bấm một dãy số khác. Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy.

"Just, tôi có chuyện gấp muốn hỏi cậu. Nếu bố mẹ không có ai mang nhóm máu AB, tỉ lệ sinh con nhóm máu AB là bao nhiêu?"

Bên kia là giọng cười trào phúng.

"Gi cơ? Hôm nay Tần thượng tướng nổi nhả hứng học sinh học?"

"Chuyện gấp!" Tần Cảnh Dật cau mày nói.

"Câu trả lời là Zero nhé!"

"Giúp tôi xét nghiệm vài thứ. Cái này tin tưởng vào cậu...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Ngắm mưa hoa rơi- Cùng anh

Diệp Hàm Huyền lôi Kính Thiên Minh ra dây ghế đá sau bệnh viện ngồi. Bệnh viện Đé Đô phải nói cô rất quen thuộc. Trước đây mẹ cô hay đau ốm, thời

gian Diệp Hàm Huyền chăm sóc bà cũng khá nhiều, chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và trường học đối với một cô gái đang tuổi lớn quá là không dễ chịu. Nhưng Diệp Hàm Huyền vẫn tận tình chăm sóc bà không oán thán- dù có đôi khi bà đối xử với cô rất lạnh nhạt, có khi lại rất tốt.

"Nghĩ gì vậy vợ? Vợ buồn sao?"

"Không có..." Diệp Hàm Huyền lắc đầu.

Kính Thiên Minh ra về thần bí nói, "Để chồng kể cho vợ nghe truyền thuyết này. Nếu hai vợ chồng cùng ngồi dưới gốc cây liễu, cùng nắm tay nhau, cùng ngắm hoa thì sẽ bên nhau trọn đời đấy!"

Diệp Hàm Huyền bật cười thành tiếng, liếc mắt nhìn Kính Thiên Minh, "Truyền thuyết anh tự bịa đúng không?"

"Không có mà."

"Bịa đặt, lừa người."

"Vợ nhắm mắt lại đi."

Nhắm mắt lại á? Tên ngốc này định dở trò gì không biết. Tuy thế nhưng Diệp Hàm Huyền vẫn không kim được tò mò mà nhắm mắt lại. Bất chợt cảm giác mát lạnh truyền từ mắt truyền lên khiến Diệp Hàm Huyền không kim được run nhẹ, ngón tay thon dài của anh đang lướt qua từng sợi lông mi trên mí mắt cô...

"Vợ cảm nhận được gì không?" Bên tai cô là giọng nói dịu ngọt của Kính Thiên Minh, ngọt đến nỗi tưởng chừng cho người ta nếm mật vậy!

"Cảm nhận được anh đứng gần tôi." Diệp Hàm Huyền làm bộ nghiêm túc nói.

Kính Thiên Minh ánh mắt hạnh phúc, mỉm cười nhìn Diệp Hàm Huyền, đôi môi mông cong lên thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, "Không nhìn thấy được bằng mắt, chỉ có thể cảm nhận bằng trái tim em."

Không nhìn thấy được sao? Diệp Hàm Huyền theo thói quen nhăn mũi lại, chợt có mùi hương nhẹ nhàng lướt qua chớp mũi. Cô có hít sâu hơn thì hương thơm càng lan toả, Diệp Hàm Huyền cảm giác dường như trước mắt cô là một vườn hoa rực rỡ sắc màu vậy! Không phải vườn hoa bình thường mà là hoa tử đằng!!!

"Oh...Thơm thật! Là tử đằng đúng không? Anh kiếm hương tử đằng ở đâu thế? Ước gì có cơn mưa tử đằng rơi từ trên trời xuống thì tuyệt nhỉ?" Diệp Hàm Huyền không kim được mà thốt lên.

"Vợ, chỉ cần ôm chồng một cái thì điều ước sẽ thành sự thật."

Ôm anh ta sẽ được ngắm mưa tử đằng? Vậy thì cô có lời quá còn gì? Có quý mới tin!!!

"Anh nói dối!" Diệp Hàm Huyền bĩu môi khinh bỉ trò lừa con nít của tên chồng ngốc. Tuy vậy cái tai nhỏ của cô vẫn vểnh lên nghe động tĩnh từ phía Kính Thiên Minh, có thể nghe thấy giọng cười nhàn nhạt của anh.

"Vợ thử nghĩ chồng đã lừa vợ bao giờ chưa?"

Diệp Hàm Huyền nhăn đôi mày thanh tú suy nghĩ, quả thật từ khi quen biết đến giờ, chỉ có cô lừa anh ta, lợi dụng anh ta chứ anh ta chưa hề làm gì dối gạt cô. Có nên thử tin anh ta một lần?

"Ừm..." Thử một lần cũng chẳng mất gì, dù sao được chiếm tiện nghi của mỹ nam, người có hơi không phải là cô sao?

Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền tiến lên một bước, định ôm lấy Kính Thiên Minh nhưng khựng lại không biết ôm chỗ nào cho phải...

Ôm vai sao? Hình như không hợp lý cho lắm, giống như đôi tình nhân trẻ vậy!

Ôm hông sao? Cũng không được ổn cho lắm, quá sến sảm!

Còn...ôm hông thì sao nhỉ?

Suy nghĩ vừa nảy nở trong đầu Diệp Hàm Huyền thật muốn khinh bỉ chính bản thân mình! Cô ôm hông anh ta làm gì chứ! Diệp Hàm Huyền à, mày không phải đại sắc nữ biến thái đâu!!!

Dường như nhận ra sự lúng túng từ Diệp Hàm Huyền, Kính Thiên Minh cầm bàn tay nhỏ nhỏ của cô đặt vào hông mình.

Da thịt ấm áp qua lớp áo sơ mi mỏng của anh truyền đến xúc giác của cô. Da mặt Diệp Hàm Huyền đỏ lên từng mảng, dù sao cũng là lần đầu cô chủ động ôm một người đàn ông.

Đôi mắt hoa đào của Kính Thiên Minh cười như không cười, hiện lên mảng tối đen, nghĩ ngợi sâu sa, nở một nụ cười quý dị, "Ôm hông cũng không tệ nha, chồng phi thường hưởng thụ."

!!!!!!

Con mẹ nó!!!

Tên gốc này có thể đọc suy nghĩ trong lòng người khác? Người ta thường nói được cái nọ mất cái kia, không lẽ tên gốc này xuất hiện khả năng dị biến, biết người ta nghĩ gì...

Vậy những điều cô vừa nghĩ!!!!

Diệp Hàm Huyền chán nản ôm chán. Thôi quên đi! Cô không dám nghĩ bậy thêm đâu...

"Khụ...Khụ...Mở mắt ngắm hoa được chưa?"

"Ah..." Kính Thiên Minh nâng tay, ngón tay khẽ chạm nhẹ lên môi Diệp Hàm Huyền, cười, "Vợ mở mắt đi!"

Diệp Hàm Huyền để mặc cho anh ta chạm, từ từ mở mắt. Mắt phượng đẹp mở ra. Thoáng chốc như mọi màu sắc kinh diễm nhất trên thế gian hội tụ lại, làm cho người ta không kìm hãm được chìm sâu trong đó.

"Ohh my god..."

Kính Thiên Minh thoáng ngẩn người trong chốc lát, nhìn mắt Diệp Hàm Huyền lấp lánh ánh sáng, đôi môi mỏng khẽ mỉm cười.

....Còn....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tàn Cảnh Dật lòng dạ hiểm độc

Diệp Hàm Huyền cố mở thật to, thật to mắt, cô muốn lưu giữ khung cảnh thần tiên tuyệt vời này vào tận sâu não bộ. Từng cánh tử đằng hoa nhè nhẹ rơi xuống. Có cánh rơi thật nhanh, có cánh chậm rãi rơi, phiêu đảng, nhảy một điệu múa giữa không trung.

"Hoa nở, hoa tàn, nhìn xem, những đoá hoa thật đẹp- như là...như là muốn dùng thứ sinh mệnh ngắn ngủi của mình nhảy một điệu cuối cùng, đẹp đến khuyh nước khuyh thành..." Diệp Hàm Huyền nhàn nhạt nói, giọng nói đem theo chút tự giễu- là giễu cợt chính bản thân cô.

"Không sai, chí ít...nó có thể nhuộm thắm trái tim người ngắm. Vợ đừng suy nghĩ linh tinh, dù có bất cứ chuyện gì- chồng sẽ vĩnh viễn ở bên vợ, yêu vợ, tin tưởng vợ."

Kính Thiên Minh thâm tình nhìn Diệp Hàm Huyền nói. Nụ cười trên khoé môi thật đậm, thậm chí còn đẹp hơn những đoá hoa kia...

Tên gốc này phải tấn công, trái tấn công cô, vừa thả thính cô, vừa dùng cái bản mặt yêu nghiệt chết bầm kia dụ hoặc cô.

"Này, tính làm gì thế?" Diệp Hàm Huyền thấy Kính Thiên Minh đột nhiên tiến sát lại cô, cô trợn to mắt, tên gốc này!!! Muốn nhân cơ hội cường hôn cô! Sáng hôn, trưa cũng đòi hôn? Từ khi nào Diệp Hàm Huyền cô trở lên dễ dãi như thế?

"Tiểu Huyền Nhi..."

"Ah..."

Diệp Hàm Huyền bất ngờ, không tự chủ được đập đầu mạnh vào Kính Thiên Minh, quay sang thì thấy Tàn Cảnh Dật sắc mặt lạnh nhạt đứng đó từ khi nào.

"Haha...Dật..."

Khoé miệng Diệp Hàm Huyền co giật lên một chút nhưng vẫn cố tươi cười, cố không để lộ ra bộ dáng dầm phai phân của mình. Lão thiên a!

Còn gì đau khổ bằng lên lút yêu đương sau lưng anh trai và bị bắt gian tại trận! Cô có trăm miệng một lời cũng khó chối được...

"Tiếp tục, anh đang xem dở." Tàn Cảnh Dật dường như không nhận ra mình là kì đà, là kẻ chia rẽ uyên ương, tự cho mình là đúng.

"Anh..." Diệp Hàm Huyền dờ khóc dờ cười.

Kính Thiên Minh một bên cầm phần đứng nhìn vợ mình tươi cười nhìn nọt tên đàn ông khác. Người ta nói trên thế giới này tình địch đáng sợ nhất của một người đàn ông chính là người cha của cô gái anh ta yêu. Kính Thiên Minh anh may mắn, không gặp phải cha vợ máu chó! Cứ nhiên luật đòi nhân quả bù trừ. Không có chợ vợ ngang đường thì sẽ vui?

No no, còn một tên tình địch đáng sợ hơn- mang tên anh vợ! Kể này vừa lòng dạ hiểm độc, lại vừa có thể tùy ý khiến cho vợ anh nghe lời! Kính Thiên trước nay luôn tự phụ mình tâm đen thứ hai, tuyệt không ai dám chen thứ nhất...

Xem ra, bây giờ phải xem xét lại.

"Không biết xấu hổ!" Kính Thiên Minh không hề nể nang, liếc xéo Tần Cảnh Dật một ánh mắt cảnh cáo.

Lời vừa nói xong thì chân anh truyền đến cảm giác đau đớn, vợ yêu lại dẫm mạnh vào chân anh với ý tứ cảnh cáo: anh còn không mau ngậm miệng cho tôi? Kính Thiên Minh lại một lần nữa tự hỏi rốt cuộc trong lòng vợ yêu, anh có bao nhiêu phần trọng lượng?

Lần trước là vị đại phật Nhưặc Bạng kia thì thôi đi, lần này lại thêm một Tần Cảnh Dật! Rõ ràng khi này vì để cô vui mà anh lập tức điều động người gấp, gom một lượng lớn hoa từ đồng ở các nước Trung Quốc, Hàn Quốc, Nhật Bản, lại điều thêm mười chiếc máy bay chuyên dụng, mới tạo lên cơn mưa hoa đẹp đến vậy!

Không chiếm được trái tim mỹ nhân thì thôi, ít nhất cũng phải thom thom sờ sờ một chút chứ!

Tần Cảnh Dật, chờ khi anh theo đuổi ai, tôi sẽ phá hư tới cùng! -Kính Thiên Minh nghiêng răng nghiêng lợi thè thốt trong lòng.

"Xong rồi sao?" Tần Cảnh Dật cao giọng hỏi, làm cho người ta không rõ ý tứ bên trong.

"Anh, em đói, em còn chưa ăn. Chắc anh cũng chưa có gì vào bụng, haha...Đi, anh em ta đi tâm sự." Diệp Hàm Huyền nhanh chóng đổi chủ đề, thân thiết cầm lấy cánh tay Tần Cảnh Dật nhìn vợ.

"Còn chồng thì sao?" Kính Thiên Minh mỉa mai hỏi.

Còn anh ta thì sao nhỉ? Diệp Hàm Huyền quay sang xin chỉ thị của Tần Cảnh Dật, chỉ thấy anh gật nhẹ, ý muốn tùy cô quyết.

"Nể tình anh vừa này, miễn cưỡng cho anh đi cùng đấy!"

Kính Thiên Minh cười "haha..." là miễn cưỡng! Vợ chồng đi ăn cơm với nhau cũng phải miễn cưỡng sao?

Tuy chạnh lòng anh vẫn lui thui theo sau...

Diệp Hàm Huyền trong lòng thấy áy náy vô cùng, đang suy nghĩ vẫn vợ thì Tần Cảnh Dật ho nhẹ, cô cười ngọt nhìn anh, "Anh thích nhất anh lâu, chúng ta làm một nồi lẩu..."

"Ừ." Tần Cảnh Dật lạnh lùng nói. Thình thoảng anh quay lại đằng sau nhìn Kính Thiên Minh trêu tức, bộ dáng gọi đòn vô cùng!!!

Tiểu tử này muốn tranh em gái với anh? Hãy còn khuya lắm! Phải để tên này đi xem bộ dáng anh em hai người thân thiết tình sâu nghĩa nặng! Hắc hắc, hình như mùi dấm chua ngày càng nồng nặc...

Kính Thiên Minh thề, thù ngày hôm nay, mai sau anh không trả, anh mạng họ Tần thì hơn! Nếu mà Thiên Dương- em gái anh còn sống thì hay rồi! Anh nhất định sẽ hành tên em vợ sống đi chết lại cho thỏa nỗi lòng! Vì thế mọi đau khổ của Mạc Tu Nghiêu sau này, đều do một tay Tần Cảnh Dật mà ra...

.....

Khi ba người vừa mới dùng bữa xong thì có cuộc gọi gấp đến Tần Cảnh Dật, họ nhanh chóng quay lại bệnh viện. Vừa vào tới hành lang Diệp Hàm Huyền đã nghe thấy tiếng Tần phu nhân sung sướng nói với bác sĩ, "Bác sĩ, chúng tôi đã tìm được nhóm máu phù hợp với con gái tôi rồi, trăm sự nhờ ở ông."

Vị bác sĩ trung niên thụ kinh nhược sùng, thật thà nói với, "Tần phu nhân ngài đừng khách sáo, cứu người là nghĩa vụ cứu người là nghĩa vụ của người hành y chúng tôi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức không phụ lòng gia đình."

"Được..."

Tần lão gia lúc này mới nhận thấy sự xuất hiện của Diệp Hàm Huyền, ông không vui nói, "Đã đi rồi sao còn quay lại? Không phải cô luôn mong Dung Nhi nhà chúng tôi chết sớm sao?"

Ha? Đấy lòng Diệp Hàm Huyền dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng vẫn không kim được mà nói lên, Dung Nhi nhà chúng tôi...Phải rồi, họ là gia đình, còn cô? Chỉ là con riêng, chỉ là người dưng nước lã mà thôi!

"Tần lão gia, tôi quay lại đương nhiên có mục đích của riêng mình, chẳng hạn nếu cô ta không qua khỏi thì ông sẽ chia cho tôi bao nhiêu phần trăm tài sản?" Diệp Hàm Huyền ngẩng cao đầu cười nói.

Đối với giọng điệu lưu manh tham tiền như mạng của Diệp hằm Huyền, Tần lão gia khinh bỉ hừ lạnh, quay đầu không thèm nhìn về phía cô.

Chợt chuông điện thoại Tần Cảnh Dật vang lên phá tan bầu không khí lạnh băng.

"Alo...Dật...Là tôi...Có chút việc gấp tôi cần nói với cậu..."

"Chờ tôi xúu..."

Nói đoạn Tần Cảnh Dật tắt điện thoại, gật đầu với mọi người ra hiệu có chút việc.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chuyện xưa Tần Gia. Vợ phải bảo vệ chồng đó!

Tần lão gia thấy vậy không vui nói, "Em gái đang nguy kịch nằm đó, thân anh trai lại bằng quang không ở đây lo liệu, mày đi đâu chứ?"

Tần Cảnh Dật cười tà mị, bí hiểm nói, "Cha yên tâm, trước giờ con không làm chuyện thừa thãi, cha đợi "kinh hi" từ con trai đi!"

Nói xong Tần Cảnh Dật quay lưng đi thẳng, Tần lão gia cũng không nói được gì thêm, dù thế nào ông vẫn luôn tin tưởng vào đứa con trai này của mình, trước giờ làm việc đều có chừng mực. Hơn nữa đứa con trai này chính là niềm tự hào nhất không chỉ của bản thân ông mà còn cả Tần gia. Từ nhỏ đã thông minh xuất chúng, là thiên tài trong thiên tài. Nay dù mới ba mươi tuổi nhưng đã lên tới quân hàm Thượng tướng, điều động cả quân đội, nắm trong tay an ninh của cả quốc gia.

Tần gia là hậu duệ Tần Thủy Hoàng- vị hoàng đế đầu tiên của Trung Hoa, qua hơn hai nghìn năm, tuy không giữ được cơ nghiệp tổ tiên để lại nhưng các thế hệ Tần gia đều anh tuấn, kiệt xuất. Từ đời ông nội của ông đã bắt đầu nắm vai trò chủ chốt trong quân đội. Mà ông khi còn trẻ dù không bằng Cảnh Dật, nhưng cũng là Thiếu tướng hào hoa, là người tình trong mộng của các cô gái khắp Trung Hoa.

Tần lão gia quay sang nhìn Tần phu nhân, người bạn già của mình, tự hỏi từ bao giờ hai người đã xa cách như thế? Ngồi gần nhau cũng không nói nên lời...

Từ bao giờ ư?

Ông quay đầu nhìn hàng liễu xanh ngắt một màu xa xa, chuyện cũ hai mươi năm trước lần lượt tái hiện...

.....

Năm 15 tuổi, Tần Chi Lăng đi du học nước ngoài, cô bé hàng xóm nhà bên khóc sướt mướt khóc chết đòi anh ở lại.

"Lăng ca, anh đừng đi, Nhiên Nhi hứa sẽ ngoan, sẽ nghe lời anh mà..."

"Nhiên Nhi ngoan, anh đi một nháo là về...."

Nguy Yên Nhiên mếu máo nói,

"Lăng ca, em...em nhường vị trí chính phụ lại cho anh đấy! Anh về nhanh nhé! Không người ta sẽ cướp anh đi mất."

Tần Chi Lăng trong lòng không để tâm lời cô bé nói, Nhiên Nhi là fan cuồng phim kiếm hiệp, chắc con bé học mấy câu sướt mướt đó từ bộ phim nào rồi! Anh xoa đầu dỗ dành cô bé, "Nhiên Nhi ngoan, chờ anh trở về nhé!"

Cô bé có má lúm đồng tiền ở má trái, đôi mắt tròn xoe "chu" một phát lên cánh môi anh.

Cả người Tần Chi Lăng như có dòng điện chạy qua, ngây người như phỗng đứng tại chỗ, rồi vội đẩy cô bé ra, lạnh lùng nói, "Ai dạy em mấy cái hả?"

Thủy Yên Nhiên chớp chớp đôi mắt không hiểu tại sao Lăng ca lại tức giận như thế? Không phải trong phim cô xem các cô gái đều làm như thế với các chàng trai sao? Cô cũng mười một tuổi rồi đó nha! Đâu phải con nít không biết gì? Mấy đứa bạn của cô người ta còn có bạn trai hết rồi kia!

"Em...em..."

Vài giọt nước mắt đã lăn xuống má phúng phính cô bé, mọi lần cô khóc Lăng ca sẽ bỏ qua hết tất cả lỗi lầm cô gây ra, hơn nữa còn dỗ dành cô...

Chỉ tiếc lần này Tần Chi Lăng dầu muối không ăn, mặt lạnh không liếc Thủy Yên Nhiên dù chỉ một cái.

Có cái đầu nhỏ nhỏ dụi dụi vào cánh tay của anh, nũng nịu nói, "Lăng ca ca sắp đi rồi, đừng giận Nhiên Nhi mà."

Tần Chi Lăng cũng không giận dai nữa, nghiêm túc hỏi Thủy Yên Nhiên, "Nói thật cho anh biết em đã làm như này với mấy người rồi hả?"

Đổi mặt với ánh mắt sắc bén từ Tần Chi Lăng, cô bé Thủy Yên Nhiên bật khóc lớn, "Em không có mà Lăng ca, ngoài anh trai em, em không làm như vậy với ai cả..."

Tâm tình Tần Chi Lăng thoáng chốc dễ chịu hơn hẳn, anh hài lòng gật đầu. Chờ đã, anh trai em? Vậy tức là ngoài anh ra vẫn còn tên kia?

"Không được, dù là anh trai em cũng không được, Nhiên Nhi ngoan, từ giờ chỉ được hôn mình anh thôi nhé!"

Cô bé Yên Nhiên dù còn rất nhiều thắc mắc trong lòng nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, "Dạ...Nhưng anh phải nhớ về sớm đó nhé!"

Mười hai năm sau gặp lại,

"Anh mà là Tần thiếu tướng á? Có đùa không vậy? Thật khác xa với tưởng tượng của tôi." Thủy Yên Nhiên tròn mắt không tin nói, đáy mắt còn hiện rõ sự nghi ngờ không che dấu.

Tần Chi Lăng nhìn cô bé hàng xóm ngày nào còn không nheo đôi mắt công, giờ đã trở nên xinh đẹp như này. Anh mới đi nước ngoài du học có mười năm? Tiểu thanh mai này dám quên anh như thế?

"Trong tưởng tượng của em, anh như thế nào?"

"Ừm...Vai cao bảy thước, thân hình vạm vỡ, khuôn mặt nghiêm nghị, da đồng rắn chắc, chứ không phải tiểu bạch thỏ như anh. Nói đi, ai sai anh tới giả mạo Tần thiếu tướng?"

Tần Chi Lăng phì cười, những lời cô ấy miêu tả rõ ràng là đang nói tên phạm phu tục tử nào đấy, chứ đâu phải Tần Chi Lăng hảo soái ca anh đây?

Sau đó xảy ra thật nhiều chuyện...

Hai người vẫn nắm chặt tay nhau cùng vượt qua, kết hôn rồi sinh ra đứa con trai đầu lòng. Dù có chuyện gì xảy ra, mỗi khi thấy mặt mũi Tần Chi Lăng đều nói với Thủy Yên Nhiên, "Vợ phải bảo vệ chồng đó nha!"

Và chỉ cần một câu "Có vợ đây rồi!" từ cô ấy, mây lại tan, trời lại tươi sáng...

Chỉ là...

Tần Chi Lăng một đêm say rượu, ân ái cùng Diệp Phi Phi, vừa hay Thủy Yên Nhiên bước vào...

Mọi chuyện dường như diễn ra theo lập trình đặt sẵn.

Tần Chi Lăng đuổi Diệp Phi Phi- vốn là giúp việc Tần Gia, đi thật xa. Nhưng Thủy Yên Nhiên tâm tư đơn thuần trong sạch, khó lòng chấp nhận người chồng mình yêu duy nhất phản bội lại mình, từ đó lạnh tâm.

Không lâu sau Thủy Yên Nhiên mang thai đứa con thứ hai. Tần Chi Lăng vốn tưởng đây là ông trời giúp hàn gắn tình cảm vợ chồng, nhưng Diệp Phi Phi hôm đó đến chỗ mẹ Tần Lăng Chi cầu xin, nói rằng trong mình mang dòng máu Tần gia, nếu phu nhân không tin, đợi cháu sinh hạ đứa bé rồi đi xét nghiệm ADN. Chuyện đó như đá kích lớn giáng vào Thủy Yên Nhiên. Tần Chi Lăng nhất quyết bắt Diệp Phi Phi phá thai, chỉ có Nhiên Nhi là người duy nhất được mang thai đứa con của anh!

Phu phụ Tần gia chết không chịu, nếu lấy cái chết ra uy hiếp mới giữ lại cái thai trong bụng Diệp Phi Phi.

Vào hôm Thủy Yên Nhiên lâm bồn, Diệp Phi Phi vừa hay cũng có dấu hiệu sắp sinh. Tần Chi Lăng đang trên đường đến bệnh viện thì nhận tin khẩn cấp: Có vụ khủng bố ở trung tâm thành phố Bắc Kinh, cần anh đích thân chỉ đạo.

Khi trở về Thủy Yên Nhiên, Diệp Phi Phi đều đã mẹ tròn con vuông, vừa hay sinh ra hai bé gái. Hai ông bà Tần gia đã đặt tên cho hai cháu.

Con của Thủy Yên Nhiên lấy tên: Tần Gia Dung. Con của Diệp Phi Phi lấy tên: Tần Gia Huyền.

Tần Chi Lăng âm thầm lấy mẫu ADN của Gia Huyền, xét nghiệm. Đến khi dòng chữ 99,99% có quan hệ huyết thống đập vào mắt anh mới tin đó là con gái mình. Nhưng nó chính là vết nhơ trong cuộc đời anh, nó không xứng được mang họ Tần tôn quý. Chính tay anh đã đổi tên cho nó thành: Diệp Hàm Huyền!

.....

"Chúc mừng Tần lão gia, Tần phu nhân, bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch."

Bác sĩ từ trong phòng cấp cứu bước ra, hạnh phúc nói. Tần gia là gia tộc như thế nào chứ? Cứu được con gái họ, còn lo nữa đời sau?

Tần lão gia nắm chặt tay Tần phu nhân, cười lớn, "Nhiên Nhi, bà xem. Con của chúng ta sống rồi. Nhiên Nhi..."

Sự vui mừng được hiện rõ trên khuôn mặt phúc hậu của Tần phu nhân, nhưng bà vẫn lạnh nhạt rút tay ra khỏi bàn tay của Tần lão gia.

"Bệnh nhân sẽ sớm tỉnh lại trong vòng ba tiếng đồng hồ nữa. Chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân sang phòng bệnh, người nhà bệnh nhân có thể thay đồ sạch rồi vào thăm. Nhớ là giữ yên lặng."

"Được, được."

"Nhiên Nhi, chúng ta cùng vào..." Tần lão gia quay sang Tần phu nhân, giọng nói có chút thỉnh cầu.

Tần phu nhân không nói gì, bước vào trước, Tần lão gia cũng nhanh chóng theo sau...

"Em không vui khi cô ta sống? Nếu em muốn..." Kính Thiên Minh quan sát vợ yêu, lạnh lùng nói.

Diệp Hàm Huyền lắc đầu, nhếch mép tạo thành độ cong hoàn mỹ, "Cô ta chết sớm thì mất vui quá! Tôi chơi còn chưa chán!"

Phải đó!!! Vợ anh phải mạnh mẽ như thế! Kính Thiên Minh dụi đầu vào ngực Diệp Hàm Huyền, kích động nói, "Vợ siêu ngầu nha!! Vợ phải bảo vệ chồng khỏi yêu nữ Tần Gia Dung đó đó!"

"Ủm..."

"Ah...Dật, Tần Gia Dung đã tỉnh lại, anh vào thăm cô ta đi!"

Tần Cảnh Dật vừa quay lại, quan sát Diệp Hàm Huyền thật kỹ, mọi nghi vấn trong lòng anh...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Diệp Hàm Huyền, em là đồ Ngốc!

"Dật...?" Với một Dật ca thất thần, nhìn cô chăm chăm như thế Diệp Hàm Huyền quả thật có chút không quen.

Thanh âm trong trẻo của Diệp Hàm Huyền làm Tần Cảnh Dật sực tỉnh, anh cười hỏi, "Em có muốn vào cùng không?"

Diệp Hàm Huyền lắc đầu, từ tốn đáp, "Vậy anh mau chóng vào đi, bên phía Cục tình báo có chút chuyện, em phải đi ngay bây giờ. Dù sao cô ta cũng tỉnh lại rồi!"

"Ủm. Anh vào trước nhé!"

Đợi khi bóng lưng cao lớn của Tần Cảnh Dật khuất dần sau cánh cửa, Kính Thiên Minh mới lên tiếng, giọng nói có chút không nỡ, "Vợ phải đi ngay sao?"

"Tôi phải đi rồi, có thể đêm nay sẽ về muộn." Diệp Hàm Huyền bất đắc dĩ nói.

Ngày hôm nay xảy ra khá nhiều chuyện, cô quả thực có chút mệt mỏi, nếu có thể ôm tên ngốc này, ầm ập ngủ một giấc thì tốt biết bao. Nhưng còn rất nhiều việc đè nặng trên lưng cô, cô không buông được cũng không bao giờ buông được.

Người nằm trong kia- kẻ thù giết mẹ cô, còn sống! Một ngày nào đó cô ta sẽ phải trả giá cho những tội ác của mình!

Kính Thiên Minh đứng ngay bên cạnh Diệp Hàm Huyền, là người đứng đầu trong giới hắc đạo, anh có thể thấy rõ thù hận, sát ý nồng đậm trong mắt vợ yêu. Anh thừa khả năng trả thù giúp cô ấy! Nhưng tính cách của Diệp Hàm Huyền anh hiểu rõ, cô ấy tuyệt đối không muốn người khác nhúng tay vào việc của mình, đừng nói là nhận ân tình của người khác.

Nếu anh giúp cô ấy, cô ấy sẽ cả đời bên anh mãi mãi không rời- nhưng sẽ chỉ coi anh như ân nhân mà cung phụng.

Diệp Hàm Huyền à, sao em lại ngốc thế chứ? Chẳng phải có anh là chồng hay sao? Việc gì cũng giấu kỹ trong lòng, cũng tự làm một mình, em hay là không muốn liên lụy đến anh, hay là không tin tưởng anh?

"Vợ...."

"Đi nhé! Bái bai cưng." Diệp Hàm Huyền chợt nhận ra mình quá thất thố, cô không được phép bộc lộ vẻ yếu đuối trước mặt người khác, nhanh chóng thu lại sát khí, cười tươi với Kính Thiên Minh. Trước khi đi còn không quên bẹo má trên ghẹo anh.

.....

Phòng bệnh.

Tần Gia Dung vừa tỉnh dậy, cơ thể gầy gò, trên cánh tay nhỏ bé đầy rẫy những vết chàm màu đỏ do kim tiêm để lại, sắc mặt tái nhợt thiếu sức sống vô cùng.

"Ba, mẹ, anh..." Tần Gia Dung giọng nói nhỏ hơn muỗi đốt, thều thào nói không ra lời.

"Không sao rồi Dung Nhi, có mẹ ở đây, có mẹ ở đây!" Tần phu nhân không kìm được xúc động khi con gái mới từ chỗ tử thần trở về.

Tần lão gia dù vẻ mặt nghiêm khắc nhưng giọng nói có chút nhen nhào. Câu sau đột nhiên trở lên nghiêm nghị, lạnh lẽo vô cùng. "Còn có ba nữa, ba sẽ bảo vệ thật tốt Dung Nhi. Kẻ gây ra mọi chuyện này ba sẽ xử lý, khiến Dung Nhi của ba chịu uly khuất."

Tần Cảnh Dật nhận thấy sát ý trong lời người cha của mình, anh khẽ nhủ mảy. Anh hiểu rất rõ cha mình, vì mẹ ông có thể làm tất cả mọi việc. Gia Dung lại là con gái của hai người, Gia Dung như ngày hôm nay đều do một tay Tần lão gia chiều hư.

"Cha, mọi chuyện đều do con tự mình chuốc lấy, không liên quan tới người khác...." Tần Gia Dung yếu ớt lắc đầu.

Đưa con gái này, ông còn không hiểu hay sao? Rõ ràng là muốn bao che cho đôi cầu nam nữ kia, Tần lão gia hừ lạnh, "Con không cần ngụy biện cho chúng. Cứ yên tâm dưỡng bệnh, mọi chuyện có người cha này làm chủ."

"Cha, đừng mà. Nếu cha làm gì anh ấy...Con sẽ không sống được..."

"Uổng cho con một lòng si tình, đưa con gái tiểu tam kia có gì tốt mà nó si mê, bỏ rơi con!" Tần lão gia trầm giọng nói.

Tần Gia Dung cố gắng giấu sự vui sướng trong lòng, khóc lóc, "Không cha..."

"Được rồi! Con chịu khó dưỡng bệnh. Cha đi có chút việc."

Tần lão gia phui tay rồi ra ngoài. Có những chuyện nhất định ông phải làm để bảo vệ đứa con gái duy nhất này!

"Anh..." Tần Gia Dung yếu đuối quay ra nhìn Tần Cảnh Dật. Đây là thời cơ tốt nhất để cô tranh thủ sự đồng tình, thương hại từ người anh trai lạnh lùng này.

Nhưng đổi lại chỉ là ánh mắt vô cảm hờ hững từ Tần Cảnh Dật. Đối diện với đôi mắt phượng sắc bén thâm thúy kia, Tần Gia Dung sòn gai ốc, cô có cảm giác lớp nguy trang của mình bị đôi mắt kia xuyên thấu.

Tại sao? Cô đã bệnh ra nông nổi này, vẫn không nhận được sự yêu thương, cưng chiều từ anh ấy?

Diệp Hàm Huyền có gì tốt?

"Mẹ ra ngoài chút được không? Con muốn nói chuyện riêng với Gia Dung."

.....Còn...

^^ mọi người muốn truyện dài hay ngắn ạ? Cầu ý kiến ~~~

150 sao ta ra tiếp ạ.

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nguy hiểm cận kề

Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ Cảnh Dật chịu nói chuyện riêng với Dung Nhi, ngay cả ăn cơm cùng bàn cũng rất hiếm, đây là cơ hội tốt để hai anh em bồi dưỡng tình cảm, vì thế Tần phu nhân vui mừng khôn xiết, xem ra sau lần này Cảnh Dật đã không còn thành kiến với em gái nó. Đối với một người mẹ, không có gì hạnh phúc hơn con cái hoà thuận, yêu thương lẫn nhau, Tần phu nhân gật gật đầu,

"Được. Được, mẹ ra trước, hai đứa nói chuyện đi."

"Cạch..." Cửa phòng từ từ khép lại, bên trong chỉ còn hai người Tần Cảnh Dật và Tần Gia Dung.

Tần Gia Dung cũng nghĩ là Tần phu nhân, nghĩ rằng Tần Cảnh Dật muốn bồi đắp tình cảm thân nhân, nhưng đợi mãi không thấy anh mở lời, đáy lòng cô bỗng thấy bất an. Tần Gia Dung đành phải bắt chuyện trước, "Dật à, em thực sự không sao, thật đấy!"

"Ừm." Tần Cảnh Dật lạnh nhạt đáp.

"Thời gian qua anh có khoẻ không?" Tần Gia Dung thuận miệng hỏi, lời nói ra cô lại thấy nực cười, anh em ruột không bằng người dung nước lã.

"Ừm."

Đôi mắt đẹp của Tần Gia Dung đã chớm lệ. Tuy Tần Gia Dung không thuộc hàng đại mỹ nữ khuynh nước khuynh thành như Diệp Hàm Huyền, nhưng ở cô ta trời lại phú cho vẻ dịu dàng, khuôn mặt hiền thực, ôn nhu từ trong xương cốt, luôn dễ dàng chiếm được hảo cảm từ người khác. Đặc biệt là nam giới, khi khóc thì như lệ hoa đào vũ, khiến người ta không kìm được lòng muốn ôm ấp che chở.

"Dật, Dật, anh là anh trai ruột thịt cùng cha cùng mẹ với em. Tại sao anh luôn lạnh nhạt với em?"

Tia sáng lạnh xẹt nhanh qua mắt phượng của Tần Cảnh Dật rồi biến mất, phẳng lặng như hồ sâu không đáy.

"Cô nghĩ sao?" Tần Cảnh Dật không trả lời, hỏi ngược lại Tần Gia Dung.

Khuôn mặt Tần Gia Dung đỏ ửng, xấu hổ vô cùng, cô lúng túng nói, "Em...Em không biết."

"Tôi thường nghe người ta nói máu mủ tình thâm, giữa thân nhân sẽ có cái gọi là giác quan thứ sáu hay thần giao cách cảm..."

Nói nửa chừng Tần Cảnh Dật đứng thẳng dậy, sai chân bước về phía cửa sổ, nhàn nhạt nói tiếp, "Em gái ruột thịt cùng cha cùng mẹ của tôi à? Tôi không cần nói cô cũng sẽ hiểu tôi nghĩ gì đúng không?"

Thân thể Tần Gia Dung bỗng giật mạnh, cô không thể kiềm chế nỗi sự run rẩy của bản thân...May mà Tần Cảnh Dật đang quay lưng lại, nếu không anh đã nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi của Tần Gia Dung.

Không lẽ anh ta đã biết rồi sao? Anh ta biết cô không phải con ruột mẹ và cha? Mà là con khốn Diệp Hàm Huyền kia?

Tần Gia Dung lại lắc đầu phủ nhận, không! Không thể nào! Chuyện này ngay cả cha cũng không nghi ngờ, anh ta sao có thể biết được chuyện đời trước?

"Anh..."

Tần Cảnh Dật bất ngờ quay người lại khiến Tần Gia Dung càng thêm sợ hãi. Bàn tay nắm chặt trong chăn đã ướt đầm mồ hôi.

"Tôi sẽ buồn nếu em gái tôi không hiểu tôi đấy! Em có biết tôi đã cực khổ tìm máu để cứu em như thế nào không?" Tần Cảnh Dật rầu rĩ nói, khuôn mặt luôn lãnh đạm rất khó để người ta phân biệt ra cảm xúc.

Tần Gia Dung nghe xong lại càng hoảng loạn hơn. Tại sao ba mẹ không nhắc gì tới vụ kiểm máu? Nhóm máu, ADN chính là bằng chứng chính xác tuyệt đối về việc xác định thân nhân. Không lẽ cô lộ rồi...

Vậy mọi công sức bao năm qua của cô sẽ sao? Không, không thể nào!

"Em quá thật ồm không nề, xem sắc mặt này thật không ổn chút nào nha, để anh gọi bác sĩ..."

"Ah...Không cần, không cần đâu anh. Em không sao mà." Tần Gia Dung cố nặn ra nụ cười đẹp nhất, vừa tự cố gắng chấn định bản thân, vừa tìm đối sách.

"Chắc em mới tỉnh dậy nên cơ thể có chút không khoẻ đó anh!"

Tần Cảnh Dật có vẻ không tin lắm, hỏi lại, "Thật không đó?"

Tần Gia Dung nũng nịu nắm lấy bàn tay Tần Cảnh Dật, nói, "Anh đang quan tâm em gái đúng không?"

Mây Tần Cảnh Dật khẽ nhủ lại, thể hiện tâm trạng anh không vui, anh rút bàn tay ra khỏi tay Tần Gia Dung.

"Vậy anh đi trước."

Rồi lạnh lùng sai chân ra khỏi phòng, bóng dáng cao lớn vững chãi của anh cứ như thế khuất dần.

"Rầm."

Đến khi cửa phòng đóng chặt lại Tần Gia Dung mới dám thở mạnh. Bầu không khí khi nãy thật đáng sợ. Tần Gia Dung chưa bao giờ cảm giác run sợ đến

thế! Người anh trai này... Tần Gia Dung sợ, hơn nữa còn kiêng kị, bởi anh ta quá thông minh, quá sắc bén- như nhìn thấu linh hồn của cô vậy.

Không được! Tần Gia Dung ngồi bật dậy, lê từng bước ra tủ đồ bệnh nhân, lục lọi một hồi cũng tìm thấy điện thoại, lấy trong túi ra một chiếc Sim, thay vào rồi mới ấn số điện thoại quen thuộc.

Tần Gia Dung chưa bao giờ dám buông lỏng tinh thần, luôn phòng ngừa mọi điều. Mỗi lần gọi cho người này, cô đều phải thay Sim mới, gọi xong lại bỏ Sim. Đề phòng có người nghe lén điện thoại. Nhất là Tần Cảnh Dật, anh ta là Thượng tướng chỉ huy quân đội, muốn mưa được mưa, muốn gió được gió.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn!

"Giờ mới gọi cho tôi quá trễ không?" Đầu bên kia điện thoại giọng nói có chút mỉa mai.

"Tôi...Tôi xin lỗi. Do tôi sơ suất, tôi..."

"Cô cứ diễn trọn vai của mình đi! Mọi việc tôi đã lo liệu xong xuôi, thẳng ranh họ Tần cũng cáo già đấy. Cho người đi xét nghiệm ADN. May tôi đã chuẩn bị sẵn. Không cô không sống được đến bây giờ đâu!"

Nghe xong đáy lòng Tần Gia Dung khẽ thở phào một trận, liên tục rói rít, "Cảm ơn ngài Cyril, cảm ơn ngài..."

"Cô tốt nhất cẩn thận cho tôi. Nếu không..."

Dù cách hàng ngàn cây số nhưng Tần Gia Dung cũng có thể cảm nhận được sát khí, sự lạnh lùng từ người kia, cô một dạ hai vâng thề thốt.

Diệp Hàm Huyền, tất cả đều do mây mà ra.

Nhưng lần này tao phải nói lời vĩnh biệt tới mây rồi...

....

Cùng lúc đó Diệp Hàm Huyền đang uể oải ngồi trên bàn làm việc tập hợp, phân loại các thông tin. Ngồi không một chỗ như này thật không hợp với cô, cô vẫn là thích làm nhiệm vụ hơn, kích thích mới thú vị.

"Cốc...Cốc..."

"Mời vào."

Vừa ngẩng đầu lên thì Diệp Hàm Huyền thấy Vũ Minh Hạo đang bước vào, anh một thân tây phục, đẹp trai như thường, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

"Phía bắc biên giới có nhiệm vụ gấp. Đích thân ngài tổng thống vừa ra lệnh, anh phải xử lý vụ này, và thêm một người nữa là em. Chúng ta cần đi ngay bây giờ."

Cmm!

Cô vừa than nhảm chán, không có gì kích thích, ông trời liền đem đến đặc ân to lớn nhường này?

Vụ gì cần đích thân cục trưởng cục phó ra tay thì tuyệt đối không đơn giản. Đây chắc chắn là nhiệm vụ cấp SSS con mẹ nó rồi..

"Đi thôi!"

Vũ Minh Hạo thấy cô thoáng ngẩn người, nắm lấy bàn tay cô kéo nhanh đi.

"Gấp thế cơ á?"

"Trục thẳng của chính phủ hai phút nữa sẽ có mặt trên sân thượng."

Diệp Hàm Huyền cứ thế bị người ta lôi đi như chú cún con. Đến khi lên đến sân thượng, nghe thấy thanh âm ồm ồm của máy bay trực thăng trên đỉnh đầu, coi mới tỉnh ngộ.

"Trục giác của em kém trước nhiều rồi!"

"Haha...." Diệp Hàm Huyền cười khan đáp.

Làm việc vì quốc gia, cô không ngần ngại, sợ hãi bất cứ điều gì, chỉ là có chút luyến tiếc...

Không thể gặp tên ngốc kia, rồi tạm biệt, dặn dò vài câu?

Sân thượng lộng gió.

Phía chân trời tia nắng mặt trời đang tắt dần. Hoàng hôn đã tàn...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cắm Dụ Dối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thiên lão đại- Trùm mafia hay diễn viên showbiz của năm?

Ngồi trên trục thẳng Diệp Hàm Huyền ngắm nhìn thành phố bên dưới. Trời sầm tối các trung tâm thương mại, khu mua sắm đã lên đèn sáng rực. Vô số màu sắc, âm thanh huyền ảo đã tạo lên một Đê Đô nhộn nhịp, tấp nập. Rất lâu rồi Diệp Hàm Huyền mới có cảm giác mình cao lớn đến thế! Thành phố dưới kia thật nhỏ bé biết bao.

Nơi đó có người chồng đang chờ cô về, có lẽ anh ta còn làm bữa tối đợi cô, có lẽ anh ta sẽ đi ngủ trước, hoặc cũng có thể ngồi chờ cô về. Trước đây khi làm nhiệm vụ, Diệp Hàm Huyền đều không vướng bận điều gì. Bởi lẽ mẹ cô rất yêu tổ quốc, chính bà đã khích lệ cô theo quân đội, người anh trai thương cô nhất cũng làm trong quân đội. Cô dù hi sinh vì quốc gia cũng không có gì đáng ngại.

Mà giờ đây trong tim Diệp Hàm Huyền cảm giác có chút vẩn vương với nơi này. Là vẩn vương với người hay cảnh, có lẽ bản thân cô đã biết đáp án. Chợt cô nhớ ra chưa thông báo với tên ngốc đó, Diệp Hàm Huyền vội tìm điện thoại trong túi, ấn mục đầu tiên trong danh bạ. "Chồng yêu của Huyền"

Chưa kịp ấn nút gọi thì Vũ Minh Hạo đã gờ tay ngăn cản, "Đây là nhiệm vụ cơ mật quốc gia. Tuyệt đối không được tiết lộ cho bất kì ai. Anh không nghĩ em sẽ quên nguyên tắc."

Diệp Hàm Huyền nhũn mày nói, "Em tự có chừng mực. Sẽ không tiết lộ gì."

"Em gửi tin nhắn đi, gọi điện sẽ nghe thấy âm thanh của trục thẳng."

Diệp Hàm Huyền dù không muốn nhưng lời Vũ Minh Hạo nói rất đúng. Cô đành phải quay người lại, che điện thoại rồi soạn một tin nhắn gửi đến Kính Thiên Minh, "Vợ có việc gấp phải làm trong mấy ngày. Sẽ về sớm a~ đừng đợi nha chồng! ^^~ sẽ bồi tội với chồng sau, yêu yêu."

Viết tin nhắn sến sẩm thế này tự bản thân Diệp Hàm Huyền cũng thấy nổi cả da gà. Đành vậy! Để đỡ cho tên chồng ngốc kia không buồn chán mà thương tâm. Khi về cô không muốn thấy vẻ mặt đờ đẫn đâu!

"Che gì chứ? Còn tưởng anh không thấy em gửi cho cái người "chồng yêu của Huyền" à? Cái tên sến sẩm ý, một người không có tế bào lãng mạn như em sao có thể nghĩ ra được! Chắc hẳn ta tự đặt rồi!"

Với câu nói này của Vũ Minh Hạo, Diệp Hàm Huyền đánh cho anh ta nghìn like, quá chuẩn đi! Do tên ngốc kia lấy điện thoại của cô rồi tự biên tự diễn, còn sống chết cảm cô đổi tên...

"Em tắt nguồn ngay đi, đề phòng có người dò GDP điện thoại, vị trí của chúng ta phải tuyệt đối cơ mật."

Người này cũng quá cẩn thận đi! Dù sao tên ngốc kia làm được cái gì chứ? Không lẽ thuê hacker tìm vị trí của cô rồi cấp mông đi theo? Haha chuyện này cũng khôi hài quá đi! Tuy vậy Diệp Hàm Huyền vẫn biết điều tắt nguồn di động.

Nghĩ đến tên chồng cô lại bật cười, khoe môi tạo thành đường vòng cung hoàn hảo.

Ấy gu...Không được rồi!

Cô không thể bỏ xác nơi biên giới được, nhất định phải quay về rồi! Không Tần Gia Dung kia sẽ chiếm tiện nghi lão chồng cô mất!

Bản thân Diệp Hàm Huyền đang chìm đắm trong suy nghĩ lại không biết, Vũ Minh Hạo thất thần vì nụ cười của cô hồi lâu, anh tự lẩm bầm trong đầu, "Huyền Nhi à, em ác biết chừng nào! Đã nở cướp mất trái tim anh tại sao không yêu anh?"

Nhưng mà... Vì nụ cười khuyếch thành trên môi em, anh cam tâm làm tất cả..."

.....

Kính Thiên Minh vừa chuẩn bị xong bữa tối thịnh soạn. Anh thậm chí có thể tưởng tượng ra khuôn mặt hạnh phúc của vợ yêu khi đứng trước bàn ăn này, và có thể sẽ thưởng cho anh một nụ hôn và một đêm xuân chẳng hạn...

"Ting..." Chuông điện thoại kêu vang, Kính Thiên Minh hí hửng cầm điện thoại lên. Sau khi đọc xong thì sắc mặt anh đen như đất nồi, trên trán còn nổi lên từng vạch!

Chuyện này chắc chắn do thằng cha Vũ Minh Hạo kia bày trò chia uyên rẽ thủy vợ chồng anh rồi! Hừm!

"Điều động hacker giỏi nhất trong tổ chức, tìm nơi phát ra GDP của di động vừa gửi tin nhắn cho tôi! Mười phút!"

"Tuân lệnh lão đại!"

Kính Thiên Minh bức bối ngồi xuống ghế nhìn bàn ăn thịnh soạn nhưng trống vắng. Trước đây luôn như thế, trong biệt thự rộng lớn này anh luôn cảm thấy trống trải, cô đơn. Vợ yêu đến đã lấp đầy trái tim anh- và cả khoảng trống cô đơn của nó.

"Ting toong..." Tiếng chuông cửa kêu lên khiến cơ mặt đang nhả lại của Kính Thiên Minh dãn ra một chút. Chắc là vợ yêu đã về!!!!

"Vợ...Vợ...Chồng đợi vỡ mãi. Hic...Một lúc không gặp tưởng chừng ba thu..." Kính Thiên Minh tiếp tục bộ dáng ngây thơ như thường nói.

Đến khi cánh cửa mở ra, Kính Thiên Minh ngã quỵ. Khuôn mặt lạnh như quan tài của lão anh vợ Tần Cảnh Dật...

Mẹ kiếp! Đã không phải vợ yêu thì thôi, lại còn đem cái bản mặt tựa như cả thế giới mắc nợ mình này của anh ta, thật là xui xẻo!

"Còn không mời tôi vào nhà?"

Kính Thiên Minh dù không muốn nhưng vẫn phải làm ra tư thế "mời", rồi cúi đầu khéo Tần Cảnh Dật.

"Anh à? Haha...Vợ em mấy hôm nữa không về, hay là anh đến chơi sau?"

Đôi mắt phượng hẹp dài của Tần Cảnh Dật chột nheo lại, không có lấy ánh sáng nhu hoà như khi đứng trước Diệp Hàm Huyền, nếu có cũng chỉ là lạnh lùng, nghiêm nghị, âm ngoan, giống như nước sông băng giá, trong ngày trời đông giá rét- lạnh đến thấu xương.

Thật là đồ hai mặt! Thiên Ân gọi là Tần tiện nhân thật không sai!

Vì thế tạo thành tình huống, Tần Cảnh Dật lạnh lùng đi trước, Kính Thiên Minh niêm nở đi sau...

"Mời anh ngồi chơi."

Tần Cảnh Dật không dừng ở ghế sofa mà hướng vào phía phòng bếp, thản nhiên như nhà mình nói, "Dùng bữa với em rề một hôm cũng không tệ!"

Kính Thiên Minh tự hỏi mình liệu có phải tai anh đầy rẫy nên nghe nhầm? Đây đều là món ăn anh bao công chuẩn bị cho vợ yêu mà!!!

"Ngồi xuống lấy chai rượu ra đây đi!"

Kính Thiên Minh cố hết sức nặn ra một nụ cười tự nhiên nhất nói, "Em không biết uống rượu...."

Tần Cảnh Dật cười như không cười nói, gật gật đầu như đã hiểu vấn đề nói, "Vậy không làm phiền nữa, chờ hôm nào Huyền Nhi về, anh em tôi làm một lẩu lẩu đêm cũng không tệ!"

Trong lòng Kính Thiên Minh nguyên rủa tên anh vợ này hàng ngàn lần! Âm hiểm! Quá âm hiểm! Chờ anh bắt được thóp của anh ta xem!

"Đề em đi lấy."

"Trước mặt tôi cậu không cần phải giả ngốc đâu! Thiên lão đại nhì? Trùm mafia à? Hay diễn viên showbiz của năm? Haha tôi rất thích bắt tội phạm..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cắm Dụ Dối*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37-1: Đêm sương biên giới

Bước chân Kính Thiên Minh khựng lại, tuy có chút bất ngờ nhưng không hề mang theo tia hoảng sợ nào, trái lại còn mang theo chết chóc. Anh không nói gì mà lại tiếp tục đi vào phía quầy bar, chọn trong tủ một chai rượu vang rồi tiến về phía bàn ăn, nhả nhả ngồi xuống.

"Oh...Chateau Marguax 1787. Không ngờ em rề tôi lại chịu chơi vậy đó! 500.000 USD nói uống là lấy ra uống liền!" Tần Cảnh Dật tán thưởng nói.

Kính Thiên Minh động tác thành thực rót rượu xuống ly, cười lớn nói, "Anh của Huyền Nhi cũng là anh của em. Ủay, lấy rượu quý ra mời anh cũng là lẽ thường đi!"

Nói xong anh đưa ly rượu về phía Tần Cảnh Dật. Tần Cảnh Dật nhận lấy ly rượu. Hơi rượu nồng đượm lan toả trong sống mũi, kích thích vị giác của hai

người đàn ông, họ mắt đối mắt nhìn nhau quan sát thật kỹ đối phương, tựa như con báo đêm ẩn nấp từ từ quan sát con mồi.

"Cạn ly."

"Cạn ly."

Hai người đồng thanh nói, cùng khi đó là thanh âm "Keng..." thanh thủy khi hai ly rượu thủy tinh va chạm nhau.

"Tôi nên nói sau với Huyền Nhi đây nhỉ? Rằng người chồng của nó không hề gốc mà còn là trùm mafia hàng đầu thế giới. Vừa giàu, vừa có thế lực hơn ông anh nó đấy!" Tần Cảnh Dật dù rượu ngon đưa tới miệng cũng vẫn không quên nói chuyện "chính sự"

Kính Thiên Minh không hề nao núng, anh lắc lắc ly rượu, chất lỏng màu đỏ sẫm theo từng động tác của anh trông tà mị vô cùng, anh chậm rãi nhả từng chữ, "Anh vợ đừng khiêm tốn thế! Chuối khách sạn năm sao, các khu resort nổi tiếng trên thế giới không phải là tài sản ngầm của anh hay sao? Thượng tướng đại nhân không hổ là thượng tướng đại nhân. Muốn gió được gió, muốn bão được bão. Con bé Thiên Ân hôm trước còn khen anh vợ có thân thể tuyệt đẹp cơ...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37-2: Đêm sương biên giới 2

Bạch Thiên Ân? Tên này biết mèo con? Tần Cảnh Dật trong lòng sáng tỏ, bảo sao tên này không ngần ngại khi anh nói thân phận y, thì ra đã có sự chuẩn bị... Thiên lão đại Thiên gia quả nhiên không phải hư danh! Người này vì sao giả ngốc, vì sao tiếp cận em gái anh, quả thật là dấu hỏi lớn trong lòng Tần Cảnh Dật.

"Chỉ bằng chúng ta hợp tác làm một mẻ lớn đi!"

Kính Thiên Minh đang chờ Tần Cảnh Dật nói câu nói, tán thưởng đáp, "Không thành vấn đề! Giăng một lưới bắt gọn một mẻ!"

Ánh mắt hai người va chạm giữa không trung, trong không khí dường như vang lên tiếng rầm rì của ánh chớp lượn lờ, như tiếng sấm rền nơi trên cao, âm vang của đất trời...

.....

11h đêm

Biên giới phía bắc.

Ở góc phía Tây của khu rừng, một đám người đang ngồi xung quanh ánh lửa. Cái lạnh của đêm thu núi rừng miền Tây thật chẳng dễ chịu. Nhất là khi họ vừa mới từ Đệ Đô phía Nam ấm áp bay tới đây. Sự thay đổi đột ngột của khí hậu, nếu là những người bình thường đã ngã bệnh không dậy nổi, nhưng năm người ngồi ở đây thì không thế. Họ đều là tinh anh trong tinh anh, những con át chủ bài đặc lực của chính phủ, tòi mình trong lửa nóng, ngâm thân trong giá rét.

"Chúng ta ngồi thêm một lúc nữa." Vũ Minh Hạo là chỉ huy nhiệm vụ lần này, anh nghiêm nghị ra lệnh.

"Nhiệm vụ không được chậm trễ, chúng ta hành động luôn đi!" Diệp Hàm Huyền khuôn mặt vì rét mà đỏ ửng, không vui nói.

Vũ Minh Hạo còn định nói gì, lại chợt nhận ra Huyền Nhi đã từ lâu không còn là cô gái mới vào nghề cần anh che chở nữa! Anh gật đầu. Mọi người tự giác đeo balo quân dụng, một người dùng nước dập tắt đồng lửa. Ngay lập tức không khí đã lạnh lại càng thêm lạnh.

"Theo kế hoạch A mà làm. Nhiệm vụ lần này bằng mọi giá không được thất bại. Đã rõ chưa?"

"Rõ!" Tiếng hô liên thanh đồng loạt vang to. Họ đều phải hoàn thành và nhất định phải hoàn thành- vì những sinh mệnh vô tội, vì tổ quốc!

Năm người bí mật men theo con đường mòn biên giới, trực tiếp xâm nhập vào căn cứ địch, cài bom hẹn giờ, nếu thương lượng được thì không cần nổ mìn, nếu nhóm thành phần khủng bố kia không đầu hàng, nổ mìn! Đây là nhóm tội phạm đứng hàng đầu băng truy nã quốc tế, chúng đến đây chắc chắn có mục đích và sự chuẩn bị kỹ càng từ trước. Thế nên mới cần Vũ Minh Hạo và Diệp Hàm Huyền cùng ba người ưu tú khác phối hợp tác chiến.

"167 vĩ độ Đông. Chúng ta chia thành hai đội. Ba người một đôi đi theo cửa Nam, tôi và Diệp Hàm Huyền theo cửa bắc, theo kế hoạch mà làm!"

"Rồ!"

Đi được một đoạn, Vũ Minh Hạo quay sang nhìn Diệp Hàm Huyền nói, "Huyền Nhi, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, lúc đặt bom, em ở ngoài đợi anh, nếu quá năm phút không thấy anh ra thì em đi về trước báo cáo nhiệm vụ..."

Vũ Minh Hạo còn định nói thêm gì đó thì Diệp Hàm Huyền ngắt lời anh, "Vũ cục trưởng, công tư phân minh một chút. Nhiệm vụ này liên quan tới tính mạng rất nhiều người! Tôi cũng có trách nhiệm của mình. Bắt đầu từ cái đêm năm năm trước hai chúng ta đã không còn là bạn bè! Anh chỉ là cấp trên, còn tôi là cấp dưới!"

"Được." Vũ Minh Hạo nụ cười chưa xót đáp.

Sương đêm rải rác rơi- tựa như mưa phùn đầu xuân, rét thấu xương. Những đôi mắt màu đen sáng rực trong đêm tối, phía trước đang chờ họ, tử thần đang chờ họ....

Rừng sâu như con quái vật đang há miệng chờ sẵn, có thể nhai nuốt họ bất cứ lúc nào...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Một nhát dao xuyên tim!

Đi chừng mười kilomet, Vũ Minh Hạo ra hiệu cho Diệp Hàm Huyền dừng lại, anh nhìn chiếc đồng hồ quân dụng trên cổ tay, mặt đồng hồ không chỉ như đồng hồ thông thường, còn có kim la bàn nhỏ, để xác định vị trí, anh thờ dãi nói,

"Đến rồi. Là dãy núi trước mặt. Nó được nguy trang bởi lá cây rừng."

Hai người gặt đầu, mỗi người một góc tìm đường vào cơ quan bên trong. Diệp Hàm Huyền đeo kính hồng ngoại, đây là loại kính đặc biệt có thể nhìn rõ trong đêm, cô quan sát từng hòn đảo, phiến lá, một chi tiết nhỏ nhất cũng không bỏ qua. Diệp Hàm Huyền nhíu mày suy ngẫm, đám tội phạm kia là tội phạm xuyên quốc gia. Theo tin tức từ tổ tình báo, cơ quan đầu não của chúng ở khu vực Mi Latinh. Ở Mi Latinh có thể tự do hoành hành sao?

Tuyệt đối không có khả năng!

Trên thế giới có ánh sáng thì cũng phải có bóng tối. Tuy không phân chia rõ ràng nhưng người ta ngầm hiểu có hai thế giới ngầm: Bạch đạo và Hắc đạo. Bề ngoài nhìn vào bạch- hắc đối chọi, bài trừ gay gắt, kì thực là bù trừ, quan hệ mật thiết với nhau. Một tập đoàn, công ti lớn trên thế giới, nếu muốn tồn tại phát triển, tất phải có thế lực hắc đạo đứng phía sau chống lưng, nói nôm na thì là bảo kê cũng được!

Đám tội phạm cấp SSS có tên là BPO kia, nếu không có quan chức cấp cao chính phủ mở đường ngầm cho, sao dám ngang nhiên xâm phạm lãnh thổ nước khác? Còn đe dọa khủng bố?

Lại nói đến tổ chức hắc đạo đứng ngầm phía sau BPO kia, ở Mi Latinh, ngoài Ly Mộ ra, quả thật Diệp Hàm Huyền không tìm được cái tên nào sáng giá hơn! Ly Mộ là một trong bốn tổ chức hắc đạo lớn nhất thế giới, cùng với Mạc Gia, Thiên Gia, Hắc Hy hợp thành tứ trụ. Vậy mục đích của chúng là gì? Có thể tưởng tượng âm mưu phía sau đen tối khủng bố chừng nào!

Khi mà châu Á là địa phận của Thiên Gia, Ly Mộ lại dám cả gan vươn móng tay lớn xuyên lục địa? Đây chắc chắn liên quan tới việc phân chia lãnh thổ...

Lại là một trận máu tanh nổi lên, sớm muộn tứ trụ sẽ sụp đổ, còn ba tổ chức với thế chân vạc? Sau thành hai tổ chức với hai cực? Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ của riêng Diệp Hàm Huyền, thật không ngờ lại ứng nghiệm trong tương lai!

"Bộp!"

Bà vai Diệp Hàm Huyền truyền đến cảm giác đau rát, là Vũ Minh Hạo đã đập vào vai cô, anh dùng ám hiệu ra lệnh cho cô tập trung vào nhiệm vụ. Diệp Hàm Huyền chán nản lắc đầu cười, xem ra đã lâu không hoạt động gân cốt, xúc giác nhạy bén của cô đã kém đi nhiều, xem ra phải tới luyện lại mới được. Nếu thật đúng như cô dự đoán, nhất định trong bọn họ phải có nội gián! Lần này chỉ có đi không có về!

Đôi mắt Diệp Hàm Huyền sắc bén quét qua một lượt, chợt cô dừng lại ở một vị trí, cái này có điều không bình thường...

Sinh vật trên trái đất có tính hướng sáng, điều này giải thích vì sao cây cỏ hướng lên trời chứ không phải cắm xuống đất. Diệp Hàm Huyền lại đảo mắt nhìn khu rừng xung quanh cô, nhưng cây rừng thân to, mấy người ôm không xuể, tán cây giương cao, rậm rạp. Nếu là ban ngày sẽ che đi ánh nắng mặt trời rọi xuống. Nhưng là phía đông dường như là những cây nhỏ tuổi đời chưa cao, để lộ ra một khoảng trời rộng.

Nếu theo quy luật trên cảnh lá các loại cây bụi nhỏ sẽ có xu hướng ngả về phía Đông, đón nhận tia nắng mặt trời! Đám cỏ ở đây đều thế- duy chỉ một góc cỏ kia thẳng đứng, có thể thấy là có người cố ý nguy trang, che mắt người nhìn. Diệp Hàm Huyền nhặt từ dưới nền rừng lên một hòn đá nhỏ, ném về

phía bụi cỏ đó!

Đến khi bên đó không có động tĩnh gì cô mới yên tâm xem thử! Ai biết được bọn tội phạm này có biến thái đến mức chôn bom bên dưới hay không? Cô vẫn còn yêu đời nha! Còn chưa muốn chôn xác ở đây dễ dàng như vậy.

Diệp Hàm Huyền quan sát thật kĩ đám cỏ, từ trong balo quân dụng lấy ra một cái xẻng nhỏ, đào đào. Lốp dầm tằm hai mươi centimet dần dần được Diệp Hàm Huyền súc sang một bên, để lộ lỗ hồng nhỏ thông xuống phía dưới.

Ha? Xem ra là cô tìm đúng chỗ. Diệp Hàm Huyền vừa ngẩng đầu muốn ra hiệu cho Vũ Minh Hạo lại đây, thì thấy một con dao loé sáng trong màn đêm lao thẳng về phía cô...

Phía sau là Vũ Minh Hạo đôi mắt lạnh lùng âm ngoan đứng đó! Không lẽ anh ta là nội gián, muốn một nhát dao xuyên tim cô...?

Diệp Hàm Huyền một đời oai liệt không lẽ không chết trong tay kẻ địch mà chết trong tay đồng đội...?

Phụ lục: Giới thiệu về tứ trụ! (Yêu cầu các trang cop truyện cho phần này đi liền với chương)

1. Mạc gia:

Lão đại: Mạc Tu Nghiêu là trùm mafia Ý thực chất nắm trong tay toàn bộ giới hắc đạo châu Âu.

Có đội quân tinh nhuệ đặc chủng Mạc gia quân do Hồi Sát, Hồi Huyết, Hồi Phi dẫn dắt.

2. Hắc Hy:

Lão đại: Trầm Uyên, 32t, được mệnh danh là ông trùm bóng tối, nắm trong tay Bắc Mỹ.

Dưới trướng có 4 đệ tử:

Đại sư huynh: Lăng Siêu Thần, 25t, tuyệt kĩ thể gia võ công, hacker (Bổ sung: Tên khác là Lục Khinh Trần, ghép cặp với Cơ Nhạc Y trong bộ "Ảnh Đế Đại Nhân Đừng Chạy!")

Nhị sư huynh: Đường Từ Ngôn, 23t, tuyệt thế thần y.

Tam sư muội: Trầm Tịch Dương, 21t, khả năng ngắm/bắn siêu chuẩn, hacker. (Bổ sung: Trầm Tịch Dương còn có tên khác là Dương Nhượng Băng, đã từng xuất hiện trong bộ này, là bạn thân của Diệp Hàm Huyền. Ghép cặp với Mạc Tu Nghiêu trong bộ "Không Phải Em Không Lấy")

Tứ sư muội: Thiên Ân, 20t, tuyệt thế thần y, khảo cổ học. (Bổ sung: Tên đầy đủ là Bạch Thiên Ân, siêu trộm hàng đầu thế giới, ghép cặp với Tàn Cảnh Dật, cặp này sẽ xuất hiện trong bộ "Lưu Manh Giả Danh Bạch Thỏ")

3. Ly Mộ:

Lão đại: Cris- luôn đeo mặt nạ bí ẩn. Có khả năng đặc biệt- công năng đặc nhiệm. (Đã từng xuất hiện trong bộ "Không Phải Em Không Lấy" thân phận bí mật)

Phạm vi hoạt động: Mỹ Latinh và châu Phi.

Dưới trướng có: Ly Cách, Ly Dạ, Ly Lăng.

4. Thiên gia:

Lão đại: Kính Thiên Minh, lão đại khét tiếng tàn bạo. Giới hắc đạo lưu truyền: Nếu đắc tội Diêm vương, ông ta có thể giết chết ngươi ngay lập tức, còn nếu đắc tội Thiên lão đại, hắn sẽ cho ngươi nằm thử tư vị sống không bằng chết, để ngươi biết muốn được chết là điều sa sỉ nhường nào!

Phạm vi hoạt động: châu Á.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Vũ Minh Hạo! Anh là thằng đê tiện!

Mũi dao bạc xé gió mà đi, tốc độ quá nhanh, Vũ Minh Hạo lại nhân cơ hội cô không phòng bị mà ra tay, không lẽ cô sẽ bỏ mạng nơi rừng thiêng nước độc này...

"Phập."

Diệp Hàm Huyền đã nghĩ mình không còn trên đời này nữa, không ngờ con dao lại trượt nhẹ qua vai cô...

Một lọn tóc dài rơi nhẹ xuống đất..

Bà vai cô vẫn truyền đến cảm giác tê dại, lạnh lẽo khi mũi dao sắc lướt qua, khiến Diệp Hàm Huyền không kiềm được sự run rẩy của cơ thể. Trong giờ khắc đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết vừa rồi, Diệp Hàm Huyền mới nhận ra cô yêu cuộc sống này đến nhường nào!

Cô không muốn chết...

Cô muốn được trở về Đê Đô tìm ai kia...

"Em quá sơ suất, con rắn độc đang nguy trang phía sau lưng, nó có thể cắn lên em bất cứ lúc nào!"

Vũ Minh Hạo trầm giọng nói, thanh âm của anh rất lạnh, lạnh đến thấu xương, Diệp Hàm Huyền có thể cảm nhận rõ sát ý nồng đậm trong mắt anh! Tại sao anh ta lại nhìn cô bằng ánh mắt chứa đầy hận thù như thế...

Diệp Hàm Huyền cười khổ, quay lưng lại thì thấy một con rắn đang chuẩn bị phun nọc độc về phía cô, đầu rắn đã bị ghim trên núi đá bằng thanh dao sắc.

"Cảm ơn an..h..."

Lời cảm tạ còn chưa kịp nói xong, Diệp Hàm Huyền nháy mắt đã thấy đầu óc tối sầm, cả cơ thể không trọng lực cứ thế ngã xuống nền cỏ. Giác ngủ ập đến, Diệp Hàm Huyền cố gắng mở to mắt, giữ cho bản thân không hôn mê! Nhưng mí mắt quá nặng- tựa như đá tảng ngăn cản đề lên cô...

Diệp Hàm Huyền đã ngủ một giấc thật dài...

Khi mở mắt ra cô đã trở lại khu vườn Tần Gia, cô từ góc khuất nhìn thấy mẹ cô đang xoa đầu Tần Gia Dung, khuôn mặt hồng hào của bà ánh lên tia sáng hạnh phúc. Chỉ là Tần Gia Dung hát tay bà ra, ánh mắt ngoan độc nhìn bà, cô ta lấy ra một con dao từ phía sau lưng đâm thẳng vào tim bà...

"Không...! Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ tránh xa con khốn đó ra...Mẹ ơi...."

Diệp Hàm Huyền lấy hết sức lực chạy về phía Tần Gia Dung, chỉ là cô như vô hình, cố gắng thế nào cũng không động được vào người họ.

"Đừng!!!! Tần Gia Dung, mày thả mẹ tao ra..."

Diệp Hàm Huyền gào khóc cả cổ họng- nhưng giọng nói của cô dường như bị chặn lại dưới cô, không tài nào phát ra thành tiếng! Ngực cô rất đau, rất rát...

Cô một lần lại một lần nữa, gào lên trong tuyệt vọng khi mẹ cô ngã xuống dưới lưỡi dao vô tình của Tần Gia Dung, "Bà đáng chết lắm! Đáng chết! Haha..."

Cùng với tiếng gào khóc đến tê tái của Diệp Hàm Huyền là tiếng cười man rợn của Tần Gia Dung! Diệp Hàm Huyền muốn xông lên giết Tần Gia Dung báo thù cho mẹ cô- chỉ là không động được vào cô ta mà xuyên qua không khí!

Tiếp đến Tần Cảnh Dật xoa đầu, ôn nhi nhìn Tần Gia Dung, rồi bế cô ta dậy, đi thẳng! Diệp Hàm Huyền đứng dậy, chạy theo thật nhanh...

Nhưng dù cố đến thế nào- cô cũng không đuổi theo được! Bóng dáng Tần Cảnh Dật cứ thế xa dần...

Vườn hoa Tần Gia dần hoá thành những mảnh vỡ rồi tan biến, biệt thự Kính Gia dần hiện lên.

Tần Gia Dung khuôn mặt kiêu ngạo tay trong tay với Kính Thiên Minh, hai người họ cười rất hạnh phúc. Cô còn trông thấy chính tay tên ngốc đó làm bữa sáng cho Tần Gia Dung- như đã từng làm cho cô.

"Kính Thiên Minh! Tên ngốc kia! Tôi ở đây! Là ai đã nói luôn nghe lời tôi! Tránh xa Tần Gia Dung ra!!!"

"Anh có nghe thấy tôi nói gì không? Kính Thiên MINH!"

"KHÔNG!!! KÍNH THIÊN MINH...."

Vô lực! Tất cả đều vô lực! Cô dường như không tồn tại trong thế giới này! Dù cô cố gắng thế nào chăng nữa cũng không ai cảm nhận được sự tồn tại của cô...

"Không! Không..." Diệp Hàm Huyền giật mình tỉnh giấc. Cô vừa mơ thấy ác mộng- một con ác mộng đáng sợ. Mồ hôi trên trán cô đầm đìa, hơn nữa

còn ướt đầm một khoảng lưng...

"Đây là đâu?"

Cô vừa tự hỏi lại vừa cố nhìn rõ- kết quả lại là một mảng đêm u tối, bởi lẽ mắt cô đã bị bịt kín mít. Cô chỉ nghe thấy giọng nói xa lạ của người đàn ông, người này là dùng tiếng anh!

"You tell the news to that person!"

(Mây đi báo tin với người đó đi!)

"Okay."

(Vâng)

Tiếp sau đó Diệp Hàm Huyền nghe thấy bước chân xa dần, vang vọng từng bước trong không khí. Cô lắc lắc đầu, vẫn chưa tỉnh táo hẳn, còn chút mê- hẳn là công dụng còn lại của thuốc mê.

Diệp Hàm Huyền khi đó có thể khẳng định Vũ Minh Hạo có ý định một dao xuyên tim cô- nhưng không hiểu vì sao giây phút cuối cùng thay đổi ý định. Cô lại cười tự giễu, trước giờ cứ tự mình đa tình ngỡ rằng anh ta yêu cô, xem ra cô đã sai thật đề!

Sau việc này Diệp Hàm Huyền có thể khẳng định Vũ Minh Hạo chính là nội gián- là nội gián cài vào chính phủ của Ly Mộ, cô bây giờ hẳn là đang nằm trong tay lũ tội phạm khủng bố!

Diệp Hàm Huyền ngẩn lần tính đi tính lại cũng không ngờ rằng- Vũ Minh Hạo, kẻ mà cô chưa từng đề phòng lại là kẻ đâm sau lưng cô! Khi đó anh ta nói về con rắn độc, hẳn là tự ám chỉ chính mình? Vậy ngày tháng ngày xưa, khi hai người đồng cam cộng khổ sát cánh chiến đấu, hẳn cũng là diễn kịch đi? Ha! Thật là một màn kịch hay!

Tiếng bước chân từ xa truyền đến...

Càng lúc càng tiến lại gần phía cô, cuối cùng cô cảm nhận được có người đứng ngay trước mặt mình- im lặng hồi lâu...

"Hạ màn được chưa? Vũ cục trưởng? À hay phải gọi là Vũ mafia?" Diệp Hàm Huyền cười gằn nói, không che được sự khinh bỉ qua từng chữ của cô.

"Cô có biết đặc điểm của mafia là gì không? Là đề tiện! Hay đề tôi cho cô thấy sự đề tiện nhé!"

Chiếc cằm tinh xảo của cô chợt bị một bàn tay rét lạnh nắm chặt, quần áo trên cơ thể cô chợt bị một bàn tay khác xé rách...

"Vũ Minh Hạo! Anh là thằng đề tiện! Cút cho tôi.." Diệp Hàm Huyền cảm giác được sự nguy hiểm ập đến, cơ thể cô dấy lên tức, cố hết sức xoay người đạp thẳng về phía Vũ Minh Hạo.

"Anh dám động vào tôi xem! Tôi giết anh!!!"

"Đang hận tôi sao? Cô muốn hận thì cứ việc hận, tôi muốn làm thì cứ việc làm!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40-1: Máu và hoa! 1

Vũ Minh Hạo còn chưa kịp động, chợt trong không khí vương vẩn mùi tanh nồng của máu, anh hoảng hốt hét to,

"Call the doctor, hurry up!!!!"

(Gọi bác sĩ, nhanh lên!)

Tiếp theo đó là những bước chân hỗn loạn liên hồi, Vũ Minh Hạo dùng chân quấn cơ thể Diệp Hàm Huyền lại, bế thẳng cô cô, tiến về phía căn hầm trung tâm...

"Huyền Nhi! Đồ ngu ngốc nhà em! Tại sao phải cắn lưỡi tự tử giữ trinh tiết vì tên đó chứ? Năm năm trước hẳn vô tình chiếm được lần đầu của em, năm năm sau không lẽ lại tiếp tục chiếm được trái tim em sao...?"

Diệp Hàm Huyền lần này ngủ rất sâu, nhưng không gặp ác mộng. Thỉnh thoảng cô còn nghe thấy những câu nói hỗn loạn bên tai.

"Thiếu chủ, ngài tại sao phải hi sinh vì cô ta vậy chứ?"

"Câm miệng."

"Nhưng toàn bộ kế hoạch bao năm của ngài..."

Một trận thờ dài ảo não, sau đó thì cô đã thiếp đi, thần trí hoàn toàn trống rỗng.

.....

Đến khi Diệp Hàm Huyền tỉnh lại, sắc trời đã tối mịt- cô biết bởi lẽ khăn bịt mắt cô đã được tháo ra. Dưới ánh nến mờ ảo, Diệp Hàm Huyền nhìn thấy người một người đàn ông tóc vàng ngồi ghé tựa, người này tựa hồ bất ngờ khi cô tỉnh dậy, cảm thán nói, "Thể lực không tệ. Nếu là người bình thường mà mất máu nhiều như cô đã sớm chết rồi! Giữ được cái mạng lại nhanh chóng tỉnh dậy như thế!"

Diệp Hàm Huyền nghi ngờ hỏi, "Anh là ai? Anh biết nói tiếng Trung?"

Người đàn ông bật cười, đưa tay tự giới thiệu, "Xin chào, tôi gọi là Alan. Vậy cô nghĩ này giờ tôi đang nói tiếng gì?"

Diệp Hàm Huyền không trả lời câu hỏi từ người đàn ông ngoại quốc, cô cũng không quan tâm cho lắm, việc quan trọng hiện giờ của cô là đi khỏi nơi quý quái này- tiếp tục nhiệm vụ! Cô nheo mắt quan sát thật kỹ căn phòng, rồi dừng lại ở khuôn mặt người đàn ông ngồi trước mặt, tán dương vài câu, "Anh cũng không tệ!"

"Haha tôi cũng thuộc hàng hiếm đó, mà cô buông một câu không tệ, haizzz... Thật không biết nên vui hay buồn đây!"

Người đàn ông có một khuôn mặt góc cạnh chuẩn soái ca, một đầu vàng kim, nổi bật trong bóng đêm là đôi mắt xanh, trong veo như biển cả! Tất cả đều không quan trọng, quan trọng là cô nhìn người này có chút quen quen... Nhưng nghĩ mãi cũng không ra đã từng gặp anh ta ở đâu!

"Mỹ nhân à, cô đang tìm cách thoát khỏi đây sao?"

Alan tự hỏi, còn chưa kịp cho Diệp Hàm Huyền trả lời thì đã tự đáp, "Chà chà, nằm mơ đi! Cơ quan ở đây được thiết kế kỹ càng lắm, một đoàn chuyên gia mất ít nhất bảy ngày mới giải xong, cô tự tin mình có bao phần năng lực? Hơn nữa tôi đang ở đây đấy nhé! Không phải không khí đâu!"

"Vũ Minh Hạo đâu?" Diệp Hàm Huyền hết chịu nổi khi ngồi đây luyên thuyên với tên ngoại quốc này- khi mà thời gian đang vô tình trôi đi!

"Cô nói thiếu chủ á? À ở chỗ các người thiếu chủ có tên là như vậy! Ngài ấy sẽ sớm trở lại thôi!"

Thiếu chủ? Vũ Minh Hạo, rốt cuộc thân phận thật sự của anh ta là gì? Mục đích của anh ta khi tiếp cận cô? Diệp Hàm Huyền không nói gì, nhắm mắt dưỡng thần nghĩ đối sách hạ tên này, chỉ cần gục được anh ta, cái cơ quan kia đối với cô không thành vấn đề!!

"Ngài Alan, phía bên kia cần ngài gấp!"

Ngay tại thời điểm căn phòng đang tịch mịch, chợt có âm thanh hoảng hốt vang lên. Diệp Hàm Huyền mở mắt quan sát sắc mặt biến động của Alan, xem ra đã có chuyện xảy ra với Vũ Minh Hạo! Là người của quân đội chỉ viện sao...?

"Cô đi theo tôi! Nhanh lên!"

Alan vừa đi ra tới cửa, bất giác quay lại nhìn thẳng Diệp Hàm Huyền, hét to khiến Diệp Hàm Huyền giật mình...

Tên này phát điên cái gì chứ? Không lẽ hẳn nghĩ mang theo con tin như cô sẽ có tác dụng? Đường như có bàn tay vô tình đẩy cô về phía trước, cảm giác không lạnh ập đến...

Như có âm thanh thúc giục trong não bộ: Diệp Hàm Huyền! Nếu không đi này sẽ phải hối hận...

.....

Theo chân Alan chạy thật nhanh, y dường như không quan tâm cô có chạy theo y hay không! Diệp Hàm Huyền cũng không hiểu bản thân tại sao lại tự nguyện chạy theo y, vừa đi cô vừa mắng chửi, "Mẹ kiếp, sao mãi chưa tới nơi vậy?"

Hai người chạy mãi, chạy mãi đến khi phía trước có thanh âm rít tai của tiếng súng liên hồi.

"Súng đây! Áo đen là bọn khủng bố!"

Diệp Hàm Huyền nhanh tay đỡ lấy khẩu súng lục từ phía Alan, xem ra trong chuyện này có ẩn tình! Nhưng thời gian không cho phép cô nghĩ nhiều, cô phải tập trung chiến đấu!

Diệp Hàm Huyền tìm một hòn đá tảng, thuận lợi nắp sau tảng đá, nhân cơ hội tìm địch mà bắn.

"Pằng!" Phát súng thứ nhất ghim thẳng tim một tên áo đen! Về khoản bắn súng, tuy không phải sở trường của mình nhưng Diệp Hàm Huyền cũng khá tự tin về nó...

Cô ghé đầu ra quan sát vị trí của một tên khác! Không ồn lắm! Phía sau hẳn còn năm, sáu tên khác. Với góc độ này của cô tuyệt không thể giết hết bọn chúng cùng một lúc. Mà chỉ cần giết một tên là sẽ rút dây động rừng...

Trong khi Diệp Hàm Huyền nghĩ cách thì đạn lướt qua càng lúc càng nhiều. Có lẽ bọn này đã biết cô trốn ở đây nên tập trung lực lượng muốn bắn cô thành con nhím.

Diệp Hàm Huyền cau mày suy nghĩ, rốt cuộc vì lý do gì bọn này lại nhắm vào cô, bên kia còn rất nhiều người... Cô tính toán thời gian, nhắm vào lúc có cơn gió mạnh trên đỉnh hang thổi xuống, cuốn theo đất cát che kín tầm nhìn của bọn chúng, cuộn tròn người cực nhanh.

"Pằng..."

"Pằng..."

...

"Pằng..."

Diệp Hàm Huyền không phân biệt được mình đã bắn bao nhiêu phát súng. Chỉ là tay cô đến khi ngón tay truyền đến cảm giác đau nhức, những người trước mặt đều gục xuống thì Diệp Hàm Huyền mới ngừng bóp cò.

Một vài giọt máu tanh vô tình dính trên da cô khiến Diệp Hàm Huyền nhũn mày! Cô không thích máu, nhưng kì lạ lại khiến người ta đổ máu...

Ông trời rất luôn biết cách chơi đùa lòng người!

"Diệp tiểu thư, thiếu chủ sắp không được rồi! Mau đi theo tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40-2: Máu và hoa! 2

Một người đàn ông áo đen từ đâu xuất hiện, cung kính nói với Diệp Hàm Huyền. Khác hẳn với thái độ hống hách của Alan, người này rất khấp nép với cô, không kịp để cô nghĩ thêm, y đã khẩn cầu nói,

"Diệp tiểu thư...Xin cô, hãy đi theo tôi!"

Trước ánh mắt van xin từ người đàn ông, Diệp Hàm Huyền có đôi chút mềm lòng. Không biết liệu đây có phải kế hoạch của Vũ Minh Hạo? Nhưng tại sao thủ hạ tên Alan của anh ta kia lại để cô đi, hơn nữa còn đưa cho cô một khẩu súng phòng thân?

Có quá nhiều nghi vấn! Diệp Hàm Huyền cô không thể cứ thế mà bỏ đi...

"Được, tôi đi với anh!"

"Diệp tiểu thư, mời theo tôi lối này."

Đến một hang động khá lớn thì người đàn ông dừng lại, ra hiệu mời Diệp Hàm Huyền vào- dường như anh ta sợ hãi điều gì đó nên không dám bước vào trong.

Diệp Hàm Huyền chậm rãi bước vào thì thấy Vũ Minh Hạo một thân đầy máu nằm trên nền đất...

Sắc mặt anh ta tái nhợt không chút huyết sắc- khác hẳn với lần cuối cùng cô gặp anh ta. Cô còn chưa kịp phản ứng thì Vũ Minh Hạo đã trông thấy cô, cô có thể nhìn thấy vẻ kích động trong mắt anh!

"Vân Lang, cậu dám chống lại lệnh tôi, mau đưa cô ta đi, tôi không muốn trông thấy cô ta." Vũ Minh Hạo cố dùng hết sức hết to, hình như lại là quá sức, cơ thể yếu đuối không kìm được mà ho sù sụ ra máu tươi.

Vân Lang vội vàng chạy vào, xoa lưng cho Vũ Minh Hạo, ân cần lấy khăn lau cho anh ta. Diệp Hàm Huyền tuy đứng từ xa nhưng có thể quan sát rõ ràng khi khăn chạm vào vết thương của anh ta, anh ta hít một hơi thật sâu.

"Thiếu chủ, ngài cố đợi thêm một lúc nữa...Alan đã lên máy bay chuyên dụng về lấy thuốc. Ngài nhất định phải..."

"Đưa cô ta cút khỏi tầm mắt tôi." Vũ Minh Hạo nổi trận lôi đình quát to, gương mặt khó coi vô cùng.

Diệp Hàm Huyền mím chặt môi không nói gì, chậm rãi tiến về phía Vũ Minh Hạo, cô cười đùa, "Không ngờ cũng có ngày Vũ cục trưởng sợ tôi cơ đấy!"

Dường như Vũ Minh Hạo mất sức quá nhiều hoặc cũng có thể anh lười đời co với cô, anh quay mặt về phía tường.

Diệp Hàm Huyền gật đầu với Vân lang, y biết ý lảng lạng lui ra ngoài, dành không gian yên tĩnh cho hai người. Từ rất lâu về trước, cô cũng đã từng thấy mặt đáng yêu này của Vũ Minh Hạo. Anh ta có lúc nghiêm túc đến đáng sợ, có lúc lại giận dữ như đứa trẻ.

"Đề tôi giúp anh băng bó vết thương."

Không kịp để anh từ chối, Diệp Hàm Huyền đã mau chóng lấy từ trong hộp cứu thương để sẵn gần đó, cô đổ bình sát trùng vào băng gạc, nhẹ nhàng nói, "Hơi đau một chút, cố chịu."

Vũ Minh Hạo không những không nằm im mà kích động, "Cô mau biến khỏi đây, lập tức!"

"Băng bó xong cho anh tôi sẽ đi!"

Diệp Hàm Huyền kiên quyết nói, cô mau chóng lấy khăn ướt lau sạch vết máu quanh vết thương đang hở. Cô động vào vết thương lại rỉ máu, Diệp Hàm Huyền lại kiên trì lau.

Kể từ khi bước chân vào căn phòng này cô đã sáng tỏ! Cô đã hiểu sai về Vũ Minh Hạo, anh ta không xấu xa như những gì cô nghĩ- còn về lý do tại sao anh ta làm vậy, đã không còn quan trọng nữa!

Dùng khăn ướt không cầm được máu, Diệp Hàm Huyền lấy số vải còn lại bịt kín miệng vết thương, bực tức chửi thề, "Mẹ kiếp, sao máu mãi không đông thể này!"

"Vô ích thôi, máu sẽ không đông được đâu!" Thanh âm yếu ớt Vũ Minh Hạo vang lên, nhỏ như tiếng muỗi nhưng lại có lực sát thương vô cùng mạnh, trực tiếp giáng một đòn chí mạng vào nội tâm Diệp Hàm Huyền.

Cô đã nghi ngờ...

Chỉ là không chắc chắn- càng không dám tin! Vũ Minh Hạo hay là...

"Anh không lẽ bị ung thư máu?" Diệp Hàm Huyền run rẩy nói.

"Vậy nên cô tốt nhất biến khỏi mắt tôi đi!"

Diệp Hàm Huyền không đủ hơi sức để tâm lời nói khó nghe từ Vũ Minh Hạo. Ung thư máu là loại ung thư ác tính, còn được gọi là bệnh bạch cầu hay bệnh máu trắng. Bệnh xảy ra khi các cơ quan tạo máu trong cơ thể sản sinh ra số lượng lớn các loại bạch cầu bất thường. Sự tăng sinh quá mức tế bào bạch cầu này sẽ ức chế sinh sản các tế bào hồng cầu, bạch cầu và tiểu cầu bình thường khác trong máu, gây ra tình trạng thiếu máu, chảy máu, viêm loét, máu khó đông và nhiễm trùng.

Đặc trưng của bệnh là tổn thương nhiễm sắc thể đặc hiệu PH1, do đột biến gene. Người bệnh thường chỉ có thể sống trung bình 3 năm sau khi được chẩn đoán nếu không được điều trị. Vũ Minh Hạo- anh ta hay là mắc bệnh khi nào...?

Nếu mới mắc bệnh, khi tế bào ung thư còn chưa phát triển, khả năng được cứu sống sẽ rất cao!

"Anh...đã lâu chưa?"

"Lâu rồi! Sắp chết! Cô đã đi được chưa?" Vũ Minh Hạo mặt mày day trán, mắt nhắm nghiền nói.

Diệp Hàm Huyền nhanh như cắt lấy con dao nhọn ra, cắt một nhát mạnh vào cổ tay mình...

Máu từng dòng, từng dòng đỏ tươi rơi xuống xuống một cái bát được để sẵn trước đó!

"Cô điên rồi!!!" Vũ Minh Hạo giận dữ gào to, anh muốn lật người ngăn cô lại- nhưng lại bất lực vô cùng..

Nháy mắt máu đã chảy chậm lại, Diệp Hàm Huyền cắn chặt khoé môi, cắn một nhát sâu hơn vào động mạch ở cổ tay, kiên cường nói, "Tôi không điên! Diệp Hàm Huyền tôi tuyệt đối không quay lưng bỏ đồng đội! Đây là ý chí của tôi!"

Vũ Minh Hạo chưa xót cười, khinh bỉ nói, "Cô nghĩ tôi tình nguyện uống dòng máu bắn thiu trên người cô?"

Bàn tay Diệp Hàm Huyền khẽ run rẩy, máu vài giọt chảy ra đất, xong cô lại nhanh chóng chấn định bản thân nói, "Không uống? Tôi đổ bát này, làm bát khác, bao giờ Vũ cục trưởng uống mới thôi! Anh đừng dùng chiêu khích tướng để đuổi tôi đi!"

"Anh uống đi! Alan rất nhanh sẽ tới thôi!"

Diệp Hàm Huyền nhẫn nại dứt từng thìa máu cho Vũ Minh Hạo...

Bằng mọi giá cô phải cứu anh ta! Chỉ cần cô cố gắng đến khi người tên Alan kia mang thuốc đến! Sẽ ổn thôi!

Mất cô hình như từng chút từng chút mờ đi thì phải...

Sẽ ổn thôi!

Cô và Vũ Minh Hạo sẽ cùng sống, cùng trở về thông báo hoàn thành nhiệm vụ- có lẽ cô sẽ tha thứ cho anh ta, hai người sẽ lại là bạn tốt như xưa...

Sẽ ổn thôi!

Cô sẽ trở về bên cạnh tên ngốc kia, ngày ngày vui vẻ tiêu dao mà sống...

Tất cả sẽ ổn thôi...

Chỉ là sao trời càng tối thế kia?

Chỉ là sao cô thấy khó chịu quá- giống như sinh mệnh đang từng chút từng chút bị rút cạn...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40-3: Máu và hoa! 3

"Đủ rồi! Ngu ngốc vẫn hoàn ngu ngốc! Nếu cô không dừng lại, cô là đang ép tôi tự sát bảo toàn khí tiết?"

Diệp Hàm Huyền sắc mặt trắng bệnh, quan sát thấy Vũ Minh Hạo đã có chút khôi sắc, cô vút dao xuống, dùng tay chống xuống đất. Nếu không nhanh chỉ sợ cô sẽ gục ngã mất! Cô mau chóng quay sang nhìn Vũ Minh Hạo, toét miệng cười, "Anh đừng ngủ! Lâu rồi chúng ta không nói chuyện từ tẻ. Hôm nay tâm sự chút được không?"

Vũ Minh Hạo đẩy lòng cười khổ. Diệp Hàm Huyền à? Em không biết nụ cười của em đẹp đến mức nào đâu? Đủ cho một người đã chuẩn bị sẵn tâm lý đi gặp tử thần như anh- lại sinh ra tiếu ngạo, lại muốn sống lâu một chút nữa...

"Vậy em ngoan ngoãn ngồi nghe tôi lái nhai được không?" Giọng nói của anh đem theo chút gấp rút, lại như lời thỉnh cầu khiến người ta khó lòng từ chối.

"Được! Tôi phụng bồi đến cùng!"

Một nụ cười trong trẻo nở rộ trên khuôn mặt anh, thoát nhìn vô cùng thuần khiết. Đôi mắt anh lấp lánh nhìn vào xa xăm, thấp giọng nói, "Có một kẻ cô độc không cha không mẹ không thân thích. Y vẫn sống, phải sống, nhất định sẽ sống- bởi vì y phải trả thù cho những người đã khuất kia..."

Năm mươi tám tuổi, theo kế hoạch định sẵn, y tham gia quân đội- hơn nữa còn là chuyên ngành tình báo quốc gia. Hôm sát hạch đó, lần đầu tiên trong cuộc đời, y được nhìn thấy ánh sáng mặt trời! Thứ ánh sáng ấm áp được phát ra từ đôi mắt của một cô gái. Cô gái đứng bên cạnh khóm lan rừng màu trắng- thanh tao, cao quý như dung nhan của cô ấy vậy! Nụ cười trong trẻo vương trên khoé môi, nhìn gần mà xa, nhìn xa mà gần...

Cô ấy khó nắm bắt đến thế, như đám mây xa xôi phương trời, một trận gió thoảng qua là biến mất. Cả vẻ cô độc trong đôi mắt kia nữa...

Lần đầu tiên trong đời y nảy sinh cảm giác muốn che chở, bảo vệ một người đến như vậy! Từ giây phút đó y hạ quyết tâm bằng mọi giá phải làm cho cô ấy cả đời bình an, hạnh phúc!

Nếu như...

Nếu như cô ấy không phải là con gái của kẻ thù đã hại cả gia đình y thì kết cục có lẽ đã khác!

Nếu như y không tìm mọi cách tiếp cận, lợi dụng cô ấy?

Nếu như thế liệu cô ấy có yêu y chăng...?"

Thanh âm của anh càng về sau càng nhỏ. Diệp Hàm Huyền kích động hỏi, "Không lẽ vụ việc năm năm trước do một tay anh tạo lên?"

Vũ Minh Hạo gật đầu, lại nhỏ giọng thì thào, "Có thể để tôi dựa vào người em một lúc không?"

Dù trong lòng từng lớp sóng đang ào ào, Diệp Hàm Huyền vẫn là không đành lòng từ chối yêu cầu này của anh, cô tiến lại gần, để cơ thể anh dựa vào vai cô, cô khẽ hỏi, "Tân gia rốt cuộc có thù oán gì với gia tộc anh?"

Vũ Minh Hạo lắc đầu cười, khe khẽ nói, "Hình như đều không quan trọng nữa! Cũng không kịp nữa...Anh muốn..."

Diệp Hàm Huyền không nghe rõ anh nói gì, cô đành ghé sát tai lại gần hơn, hỏi lại, "Anh muốn gì? Vũ Minh Hạo! Anh mà ngủ quên, tôi sẽ không gọi anh dậy đâu! Cũng sẽ hận anh cả đời!"

Vũ Minh Hạo gượng cười, lẩm bẩm, "VẬY Ừ? Anh muốn ngắm hoa lan, giống như lần đầu trông thấy em vậy! Huyền Nhi...Hoa lan ở căn phòng lúc trước anh nhốt em, em dẫn theo Vân Lang tìm cho anh được không? Cậu ta sẽ giúp em, xin em đấy!"

Diệp Hàm Huyền vội lắc đầu, "Em không đi đâu! Chờ anh khoẻ dậy, chúng ta sẽ cùng ngắm hoa lan. Năm sau, năm sau nữa, năm năm hay mười năm sau nữa, được chứ?"

Năm sau lại ngắm hoa lan? Vũ Minh Hạo tự hỏi bản thân, hẳn thật sự có thể cùng cô ngắm hoa lan một lần nữa sao? Nếu như có thể thì thật tốt...

"Được!"

"Anh hứa nhé?"

"Ừm, anh hứa!"

"Nếu không em sẽ hận anh cả đời!" Diệp Hàm Huyền có chút bốc đồng hét lên.

"Nhất định rồi!!! Anh bây giờ vẫn là muốn ngắm hoa lan, giúp anh thực hiện được không, Huyền Nhi?" Vũ Minh Hạo nhìn sâu vào trong mắt cô, kiên trì nói.

Cơ thể Diệp Hàm Huyền khẽ run lên, cô dò hỏi, "Anh sẽ đợi em về chứ?"

"Nhất định rồi! Em về nhanh nhé! Anh sẽ đợi..."

Diệp Hàm Huyền gật đầu thật mạnh, nghẹn ngào nói, "Đợi em!"

Cô cố gắng kìm nước mắt của mình, không cho chúng rơi xuống, rồi quay đầu chạy thật nhanh về phía cửa, tận dụng từng giây phút!

Chờ khi thân ảnh cô biến mất khỏi tầm mắt, Vũ Minh Hạo giờ tay lên không trung, miệng lẩm bẩm một mình...

Đến cuối cùng anh vẫn là không có được em...Anh vừa muốn giữ em lâu một chút, vừa sợ bản thân sẽ không đành lòng buông xuôi...

Hận anh ư? Hận cũng tốt...

Chỉ ít em cũng không hoàn toàn lãng quên anh...

Thình thoảng em cũng sẽ nhớ về anh đúng không?

Diệp Hàm Huyền này, kiếp sau chúng ta cùng nhau ngắm hoa lan được không...?

Chớp mắt một rừng hoa lan hiện lên, cánh hoa nhỏ bé mang theo từng cơn gió lạnh, xoay tròn trong không trung, như muốn dùng sinh mệnh ngắn ngủi của mình múa đến khuyên nước khuyên thành.

"Hoa càng đẹp càng sớm tàn lụi. Chỉ bằng đừng nên xuất hiện trên thế gian- giống như ta vậy!"

"Vũ Minh Hạo ngu ngốc! Ai bảo anh thế? Mỗi sinh mệnh đều có giá trị riêng. Chúng ta không có cách nào lựa chọn nơi mình sinh ra nhưng được lựa chọn cách mình sẽ sống! Con đường sau này là do chính anh chọn..."

"Nếu có chẳng may đi nhầm đường thì sao?"

"Vậy anh hãy đi chậm chút, nhớ có làm đường thì có thể quay đầu lại, em sẽ dẫn đường cho anh!"

Chỉ là...con đường mòn anh đi đã quá xa rồi, không kịp quay đầu lại nữa! Nếu thật sự chết đi rồi- sẽ không oán hận nữa...Cho nên hãy để mình anh ôm theo tất cả, cho nên em phải hạnh phúc đó nhé...

Đôi mắt anh dần mờ hồ, sau đó chậm rãi nhắm nghiền mắt...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Dám động vào người phụ nữ của tao?

Sau khi bước vào căn phòng mà lúc trước Vũ Minh Hạo nhốt mình, Diệp Hàm Huyền gấp gấp nói, "Vân Lang, mau chỉ cho tôi nơi có hoa lan! Nhanh lên!"

Đôi mắt đen láy của Vân Lang ánh lên tia sáng nhật rồi nhanh chóng vụt tắt, "Diệp tiểu thư, đều muộn rồi..."

Cùng lúc đó, tiếng nổ kinh động vang lên xoay chuyển đất trời, "Bùm..."

Diệp Hàm Huyền vô thức đưa hai tay lên bịt kín tai, cô lại chợt nhận ra điều gì đó không đúng! Tiếng nổ phát ra từ phía căn phòng Vũ Minh Hạo còn đang ở!!!

"Diệp tiểu thư, thiếu chủ đã để lại di ngôn từ sớm, bằng mọi giá trước khi quả bom phát nổ phải đưa cô an toàn ở căn phòng này! Là lỗi của tôi và ngài Alan! Đến cuối cùng tôi vẫn không thể để thiếu chủ ra đi không nhắm mắt." Vân Lang đôi mắt đã đỏ ngầu, như ngọn núi từng từng chấn ở cửa ra vào, thà chết không cho Diệp Hàm Huyền đi!

Nước mắt từ đầu cứ thế trào ra, Diệp Hàm Huyền đau đớn hét to, "Vũ Minh Hạo, anh chân chính là tên lừa đảo! Tên lừa đảo bậc nhất thế gian! Cái gì mà chờ em trở về, cái gì mà cùng nhau ngắm hoa lan...Đều là lừa đảo!"

Hoá ra anh ấy đã sớm để lại di ngôn...Không cần Vân Lang giải thích nhiều, Diệp Hàm Huyền đã tự xâu chuỗi mọi việc. Vũ Minh Hạo mới là tên ngu ngốc! Từ đầu anh ta đã một mình lên kế hoạch, âm thầm bảo vệ cô! Căn phòng này cứ tưởng chừng là nơi giam cầm cô- kì thực lại là nơi an toàn nhất...

Diệp Hàm Huyền cắn chặt môi, cố nén nước mắt vào trong, "Tôi nhất định sẽ tìm thấy hoa lan mang đến cho anh ấy xem! Anh ấy nói ở đây có mà!"

Diệp Hàm Huyền điên cuồng tìm cả căn phòng nhưng mà dù cho cô có cố gắng đến thế nào chăng nữa- cũng là không tìm thấy hoa lan, dù chỉ là một cánh hoa...

"Diệp tiểu thư, cô không hiểu hay là không muốn chấp nhận! Căn phòng này thực chất không có cái gì gọi là hoa lan! Là thiếu chủ ngài muốn bảo vệ cô nên lừa cô đến đây! Thiếu chủ ngài cũng đã mất, tìm thấy thì sao?"

Vân Lang cũng đã không kìm được lòng mà rơi nước mắt, đôi mắt căm phẫn nhìn Diệp Hàm Huyền nói, nếu không phải cô ta- thiếu chủ cũng sẽ không chết!

"....."

"Tất cả đều tại cô. Thiếu chủ cũng chỉ mới phát hiện ra căn bệnh quái ác kia một tháng trước! Alan cũng đã tìm được tuý thích hợp để cấy ghép cho ngài ấy! Khả năng sống sót là 90%! Vốn đã định phẫu thuật ngay nhưng giữa đường gặp chuyện này! Ngài ấy cuối cùng vẫn là chết!"

"....."

"Chỉ vì ngài ấy muốn bảo vệ cô- kẻ bị tổ chức liệt vào danh sách đen! Không được! Thiếu chủ, tôi phải cô thù cho ngài!"

Nói đoạn Vân Lang như con dã thú bị bỏ đói lâu ngày, lao đến nắm lấy vạt áo Diệp Hàm Huyền, rống lên, "Cô là đồ nhảm tâm vô tình! Tại sao đến cuối cùng cô vẫn không yêu ngài ấy? Vẫn để ngài ấy đem theo tiếc nuôi mà đi? Dù là trong con hôn mê ngài ấy vẫn luôn miệng gọi tên cô! Đến đi ngôn cuối cùng vẫn là lo lắng cho cô, tại sao ngài ấy lại bắt tôi phải đi theo một người không tìm không phải như cô?"

Cả thân thể Diệp Hàm Huyền như con rối không trọng lượng, không cử động. Vết dao cứa cô tay khi nãy dù đã được cô băng tạm lại, nhưng dưới sự kích động của Vân Lang, từng giọt máu chậm rãi rỉ ra...

Cả dải băng quấn màu trắng thuần khiết bị máu nhuộm đỏ, một sắc đỏ tàn khốc đến rợn người...

Nếu như cô chết- cũng tốt! Từ nhỏ cô đã được tiên báo trước một cuộc đời tang thương...

Lời tiên báo ấy cuối cùng vẫn hay là linh nghiệm!

Người yêu cô sẽ vì cô mà chết!

Người cô yêu nhất định sẽ chết vì cô!

Tất cả đều như thế...Kể cả Kính Thiên Minh, nếu như cô tiếp tục ở gần anh ấy, có phải hay không anh cũng như những người trước? Sẽ bị cô liên lụy mà mất mạng?

"Nhưng tôi không thể nào xuống tay được với cô...Kiếp này cô đã gây quá nhiều đau khổ với ngài ấy rồi, dựa vào cái gì, cô chỉ cần chết đi là có thể thanh thản...Nếu như cô chết đi rồi gặp ngài ấy dưới cửu tuyền thì phải sao đây? Có phải cô sẽ vẫn vô tình với ngài ấy, sẽ đứng bên cầu Nại Hà đợi

người đàn ông kia? Kiếp này ngài ấy đau đủ rồi..." Vân Lang nước mắt tuôn rơi như mưa, ngây ngốc nói như một đứa trẻ.

"Anh ấy không thể chết....Không thể chết được! Tôi vẫn chưa kịp nói với anh ấy- tôi đã sớm tha thứ rồi! Tôi vẫn luôn coi anh ấy là người bạn tốt nhất cơ mà..." Diệp Hàm Huyền vẫn chưa thể chấp nhận sự thật, cô lia lịa lắc đầu nói.

Vân Lang tiếp tục dùng sức lay người Diệp Hàm Huyền, tàn nhẫn nói, "Bây giờ cô nói có ích gì? Ngài ấy đã đi rồi! Còn cô thì vẫn sống tốt!"

"Dừng tay!"

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một âm thanh bá đạo, ngang tàn vang lên- giống như ném một viên đá nhỏ vào mặt hồ đang phẳng lặng...

Hai người Diệp Hàm Huyền và Vân Lang còn chưa kịp định thần, thì một thân ảnh xé gió lao nhanh về phía hai người họ. Phút chốc chiếc cổ của Vân Lang đã nằm trọn trong bàn tay người lạ mặt, hân lạnh lùng âm trầm, nghiêng chặt răng nhả ra từng chữ, "Dám động đến người phụ nữ của tao? Mày chán sống rồi!"

Vân Lang lập tức có cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều bị bóp nát, lồng ngực truyền đến cảm giác đau đớn- đau tới nỗi không thở nổi. Một áp suất nặng nề đè lên người y. Y bàng hoàng ngẩng đầu lên, lại bất gặp một đôi mắt rét như băng, con ngươi sâu trong, sâu tới nỗi tưởng như xuyên thấu vào linh hồn y, tựa như hỏa diễm đốt cháy tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tôi không ngại em đã có chồng!

Diệp Hàm Huyền đứng bên cạnh cũng bị khí thế mãnh liệt từ người đàn ông này làm cho khiếp sợ!

Quá âm trầm!

Quá khủng bố!

Hắn giống như một quả bom nguyên tử có thể nổ bất cứ lúc nào!

"Anh là tên điên nào vậy? Mau thả Vân Lang ra!" Diệp Hàm Huyền mắt thấy sắc mặt Vân Lang đã tái xanh, cô vội vã dùng lực đâm vào ngực người đàn ông kia! Chỉ là bờ ngực kia quá rắn chắc, như là được đúc từ đồng, dù cô cố gắng thế nào thì hắn vẫn không mấy may xê dịch. Diệp Hàm Huyền trong lòng có chút hối hận, khi này cô là muốn mượn tay tên điên từ đầu chui ra này giáo huấn cho Vân Lang chút bài học làm người. Đừng có được đằng chân lên đằng đầu, cô là nợ Vũ Minh Hạo, liên quan cóc khô gì tới y mà dám phi lễ với cô?

Vì thế nên cô mới không sớm ra tay, mắt thấy sắc mặt ngày càng tái đi của Vân Lang, Diệp Hàm Huyền mau chóng nghĩ đổi sách. Vân Lang này tuyệt đối không thể chết, Vũ Minh Hạo đã giao người này cho cô!

"A...." Kính Thiên Minh bất ngờ bị cản, vô thức buông lỏng cổ Vân Lang ra. Diệp Hàm Huyền vốn muốn nhân cơ hội đá bay người đàn ông điên khủng này ra, chợt bàn tay bé nhỏ của cô bị hắn nắm chặt, thuận đà kéo cô về phía hắn.

Cmm!

Lão Thiên a ~~~ Cái tình huống chớ gì đây? Cô là đang đè lên người hắn...Diệp Hàm Huyền vừa mới động người muốn ngồi dậy, cô còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã dùng sức, một lần nữa kéo cô trở lại vòng ngực kia....

"Tiểu bạch thỏ, nhanh như vậy mà đã muốn rời tôi đi sao?"

Giọng nói yêu mị, mê hoặc tới cực điểm vang lên khiến Diệp Hàm Huyền khê rùng mình. Lúc này cô mới có cơ hội quan sát người đàn ông này. Ngũ quan hân tinh tế, lông mày rậm lười kiêu, đôi môi mỏng, mắt sâu, không giận mà uy!

Không được! Cô phải đá tên điên này ra, nhờ tên chồng ngốc biết được lại ăn dấm chua thì khổ...

Cô không muốn động tới thùng dấm chua thối đó đâu!

"Cái miệng nhỏ của em thật lợi hại đó nha! Hai cái móng vuốt này cũng thế. Nếu em không chịu nằm im, tôi không chắc mình có thể kiềm chế bản thân đâu..."

Diệp Hàm Huyền trợn mắt quát, "Tên thần kinh, tên đồi bại, tên biến thái này! Nếu anh là quân tử thì mau buông tôi ra! Tôi là phụ nữ đã có chồng! Hai chúng tôi phu thê nghĩa nặng tình thâm..."

Kính Thiên Minh khoé môi không kiềm chế được mà giật liên hồi! Cái gì mà phụ nữ đã có chồng? Cái này tạm chấp nhận! Còn hai chúng tôi phu thê nghĩa nặng tình thâm á? Hừmmmm...

Anh với vợ yêu không phải là luôn trong tình trạng mặt nóng áp mộng lạnh sao? Anh nhiệt tình mà vợ yêu cứ hờ hững thôi. Dù sao bây giờ cô ấy cũng không nhận ra anh, phải trêu chọc một hồi mới được...

"Tôi không ngại em đã có chồng! Nhờ tôi đẹp quá, em lại nảy sinh ham muốn hồng hạnh xuất tường thì sao?"

Nói đoạn Kính Thiên Minh vuốt ve cái cằm nhỏ của cô, cười đến ti bì, vô lại, "Và lại gừng càng già càng cay, phụ nữ có chồng lại càng mặn mà, tôi thích!"

"Đờ cờ mờ! Thăng thiên này! Anh không bỏ bà đây ra, bà đây phé nhà anh!" Diệp Hàm Huyền gần như đã miễn dịch với vẻ vô si của tên chồng ngốc-nào ngờ núi cao còn có núi cao hơn! Cô chưa từng gặp loại đàn ông mặt dày đến nhường này! Phải có hán biết tay!

Lời vừa nói xong, Diệp Hàm Huyền dùng đùi đập thẳng vào tiểu huynh đệ của tên thần kinh này!

"Cho mi chết này! Cái thứ đàn ông sống bằng nửa thân dưới!"

Kính Thiên Minh mau chóng lật ngược người, đề cô xuống, một bàn tay nắm chặt lấy đôi chân dài thẳng tắp của cô xoa xoa, ra vẻ không vui nói, "Người ta nói hoa hồng có gai thật không sai nha! Em đây là muốn phé chồng em hả? Đêm đêm ai phụng bồi em đây?"

Diệp Hàm Huyền sắp tức đến thổ huyết. Dù cô dùng biện pháp nào cũng không động tới được tên này- dù là một sợi lông chân đi chăng nữa! Hán phản ứng quá nhanh! Không phải cô tự tin mà người có thần thủ nhanh hơn cô, chỉ đếm trên đầu ngón tay! Rốt cuộc người này là ai? Cô rốt cuộc đã gây thù chuốc oán gì với hán? Kính Thiên Minh luôn miệng mắng cô là "một đoá hoa đào nát", cô không tin từ khi nào mình có sức hút lớn vậy đâu...

"Khụ...Khụ...Khụ...Lão đại..." Bên ngoài cửa có người bước vào, vừa thấy khung cảnh bên trong, y liền xấu hổ bước nhanh ra ngoài, nói vọng vào trong,

"Lão đại, ngài có cần chúng thuộc hạ sắp xếp một chiếc giường để động phòng với phu nhân không?"

Diệp Hàm Huyền vốn muốn đẩy Kính Thiên Minh ra, vừa nghe thấy câu nói kia tay chân liền run rẩy...

Vân Lang vừa mới phục hồi được chút sức, chân đứng còn chưa vững nghe xong cũng ngã quỵ xuống đất!

Chú tở hai người này! Một tung một hứng! Quả thực là vô si tới cùng cực!

Động phòng cái lông ý!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Trình độ thả thính của Thiên lão đại

Một ý nghĩ chột lơ trong đầu Diệp Hàm Huyền, chờ đã người ngoài kia gọi tên diên này là lão đại? Là lão đại đấy!!! Khụ...khụ...Có khi nào cô đã đắc tội đại nhân vật tai to mặt lớn trong giới hắc đạo không?

"Anh...Người kia gọi anh là lão đại?" Diệp Hàm Huyền lắp bắp hỏi lại.

Kính Thiên Minh ra vẻ khiêm tốn nói, "Có gì ghê gớm đâu mỹ nhân, trong giới thường hay gọi tôi là Thiên lão đại!"

Ba chữ "Thiên lão đại" hoàn toàn đã kích thích hên bé nhỏ của Diệp Hàm Huyền. WTF? Đừng đùa cô chứ? Trong giới hắc đạo có lưu truyền một câu nói kinh điển: mày có thể không biết Tổng thống là ai, nhưng Thiên lão đại thì không thể không biết!

Diệp Hàm Huyền quan sát kỹ thêm người tự xưng là Thiên lão đại lần nữa. Ủay, một thư sinh mặt trắng, trông như Bạch liên hoa thế này, sao có thể là vị Thiên lão đại ba đầu sáu tay, mọi người chấn kinh được? Tuyệt đối- là lừa người! Muốn dựa hơi của vị kia để dọa cô? Hãy còn non lắm!

"Thiên lão đại cái lông ý! Các người muốn lừa bà đây hả? Thiên lão đại đâu phải con chó, con mèo ngoài đường mà mấy người muốn nhận thì nhận!" Diệp Hàm Huyền nhếch môi khinh bỉ nói.

Nháy mắt sắc mặt ai đó đen như đít nòi, Huyền Nhi à, em là đang được đăng chân lên đăng đầu đó hả? Anh nhường em, em lại muốn đề đầu cười cổ anh?

Nếu được vợ yêu "đề đầu cười cổ" cũng không tệ đi...Ngoại trừ lần đó ra, anh đã được "ăn" thêm phát nào đâu!!!!

Thiên Ưng ở ngoài cửa nghe có người si nhục lão đại nhà mình, khí huyết sôi trào, thật muốn xông vào đá bay nữ nhân đang phi lễ lão đại kia!! Hừ! Nếu không phải lão đại đã cản chặn trước, anh có phải chịu ầm ức đứng ngoài đây?

"Lão đại, lão đại, nữ nhân khốn kiếp này dám chửi lão đại là chó mèo ngoài chợ!!!"

Bất chợt một luồng khí lạnh đánh úp cả căn phòng- khung cảnh mùa xuân ấm áp khi nãy không còn nữa, thay vào đó là đỉnh núi băng ngàn năm, chỉ hít thở nhẹ cũng đã lạnh thấu gan.

"Lão đại cố lên!!!! Dù có cảm tình với cô ta cũng không thể bỏ qua được! So sánh lão đại là chó, mèo!! Quá si nhục ngài đi!" Thiên Ưng một bộ dáng xem kịch hay, lại kêu gào đổ thêm dầu vào lửa.

Mãi đến tận sau này, y mới biết thế nào là khóc không ra nước mắt!!! Kể từ phút giây này, y đã đắc tội phu nhân của lão đại- hơn nữa lão đại nhà y còn mắc bệnh sợ vợ...

"Năm giây ngậm miệng!" Kinh Thiên Minh nghiêm răn nói.

Trên đầu Diệp Hàm Huyền treo một dấu hỏi chấm rõ to, con hàng này- là đang cho cô năm giây để ngậm miệng lại hay sao?

Nhìn thấy vẻ "con nai vàng ngơ ngác" của Diệp Hàm Huyền, Thiên Ưng hí hửng trong lòng, xem kìa, lão đại thật sự tức giận rồi!!! Người phụ nữ này còn giả bộ nai tơ, muốn lấy lòng lão đại sao? Năm mơ đi!

"Không những ngậm miệng, tôi nghĩ cô nên cút khỏi đây, tránh cho việc làm phiền tâm tình của lão đại nhà chúng tôi!"

Sắc mặt Kinh Thiên Minh càng lúc càng khó coi, Diệp Hàm Huyền cũng khó coi không kém, trong lòng thầm nguyên rủa mười tám đời cụ tổ nhà hần! Không phải bảo cô im, cô im rồi sao? Không lẽ là như tên ngoài cửa kia nói, cô phải ra ngoài mới được? Dựa vào cái lông gì chứ! Bà đây rõ ràng đến trước!

"Tôi nói cậu, THIÊN ƯNG, lập tức ngậm miệng một tháng cho tôi! Hơn nữa mỗi đêm tôi sẽ cử ba người tới "phục vụ" cậu!" Kinh Thiên Minh rốt cuộc cũng không chịu nổi tên thuộc hạ ngu ngốc này nữa! Phu nhân ông đây lấy lòng còn chưa kịp, dám si nhục phu nhân nhà ông đây?

Phút chốc tay chân Thiên Ưng run lẩy bẩy, cơ thể ngã quỵ xuống như vừa bị rút hết sinh mệnh, thương tâm nói, "Lão đại, không công bằng, ngài, ngài..."

"Hai tháng!"

"Lão đại, ngài..."

"Ba..."

Lời Kinh Thiên Minh còn chưa nói ra, Thiên Ưng đã biết điều, lập tức vỗ mông ngựa, "Lão đại ngài thật tốt!!! Thuộc hạ nguyện lên núi băng, xuống biển lửa báo đáp!"

Nói đoạn Thiên Ưng mau chóng quay sang phía Diệp Hàm Huyền, niềm nở nói, "Phu nhân, ngài cũng đừng để bụng! Lão đại nhà thuộc hạ đẹp trai thượng thừa, tiền bạc như nước, lại còn ôn nhu dịu dàng. Phu nhân không biết đó thôi nãy giờ chỉ là màn kịch mua vui cho phu nhân thôi! Lão đại thật chu đáo...."

Diệp Hàm Huyền có thể tưởng tượng ra, ngay lúc này đây trên đầu cô đang có một đàn quạ đen bay qua...

Có thể dừng lật mặt nhanh hơn lật sách vậy không? Màn kịch mua vui cho cô á? Thôi xin đi! Khụ khụ...Hơn nữa cái tên giả mạo Thiên lão đại kia, cũng thú vị phết đó chứ! Ai đời lại xử lý thuộc hạ của mình bằng cách đó?

Một tháng không nói thì cũng thôi đi...Đằng này hàng đêm còn cử ba mỹ nhân tới hầu hạ, tên kia không "kêu" lên cô gọi hần ta bằng cụ tổ, hắc hắc!!

Mà trọng yếu cô là phu nhân của tên nam nhân mặt trắng kia từ khi nào???

"Ngậm miệng lại cho tôi! Phu nhân? Phu nhân cái mẹ gì? Bà đây anh em họ hàng gì với các người à?"

Thiên Ưng oan ức quay sang nhìn lão đại nhà mình, phải làm gì mới tốt đây? Đắc tội lão đại không được, đắc tội phu nhân không xong, hai vị ăn gì em cúng?

"Ra ngoài trước đi, à, lời cái tên này ra nữa" Kinh Thiên Minh nhìn về phía Vân Lang ra hiệu, đáy mắt nồng nặc tia chán ghét, nhưng cũng không dám mạnh động giết hần.

Chờ khi căn phòng chỉ còn lại hai người, Kinh Thiên Minh mới chậm rãi bế Diệp Hàm Huyền ngồi lên giường, âu yếm nói, "Xin lỗi anh đến trễ!"

Đầu óc Diệp Hàm Huyền như nổ tung trước lời đường mật của người đàn ông xa lạ này! Cảm giác ấm áp quen thuộc từng chút len lỏi vào trái tim cô....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Tôi không ngốc!

"Chúng ta đã từng quen biết?" Diệp Hàm Huyền nhăn mày hỏi, ở người đàn ông này có gì đó rất rất quen thuộc, chỉ cần với một chút là tới- nhưng lại không tài nào với nổi!

Người lạ tưởng quen, nhìn quen nhưng hoá ra lại lạ...

Kính Thiên Minh nghiêm túc nhìn mỹ nhân trong tầm mắt của mình, cô ấy như đoá dạ lan hương ẩn mình trong đêm đen, không phải dùng mắt mà có thể thấy vẻ đẹp đó...Mà phải cảm giác bằng trái tim!

Chân mày Kính Thiên Minh bỗng nhiên cau lại, dạ lan hương gì chứ! Vợ anh phải là đoá hoa đào nát mới đúng! Hừm! Lúc anh và lão anh vợ Tần Cảnh Dật bàn xong kế hoạch thì có người đem một xe công ten nơ hoa hồng đến, ngập mẹ nó biệt thự rồi! Anh vội đến đây nên cũng chưa kịp điều tra người đó là ai!

Còn cả tên Vũ Minh Hạo nữa, hừ....

Người đàn ông đầu tiên của vợ yêu là hấn ta ư? Chỉ cần nghĩ đến điều này là Kính Thiên Minh lại thấy nhức nhối trong lòng! Anh lại càng hận bản thân mình sao không đến sớm một chút, có thể bảo vệ cho cô ấy nhiều hơn một chút...

"Anh rốt cuộc là ai?" Đôi mắt xinh đẹp của cô ngập tràn sự nghi ngờ không hề che giấu.

Anh có nên thành thật nói cho cô ấy chân tướng mọi việc? Nếu như cô ấy đối với anh chỉ là sự thương hại một tên ngốc...

Khi biết anh không hề ngốc, lại lừa cô ấy lâu như thế!

Diệp Hàm Huyền à, liệu em có thể tha thứ cho anh không..?

Một Thiên lão đại không sợ trời, không sợ đất, giờ phút này lại bất an vô cùng...

"Tôi thua! Đến cuối cùng tôi vẫn là kẻ thua cuộc! Chỉ là tôi vẫn không cam tâm, tại sao anh có thể chinh phục được trái tim cô ấy?"

"Tôi chưa bao giờ chinh phục cô ấy, tôi chỉ luôn tìm cách bảo vệ cô ấy! Cô ấy là người tôi yêu nhất- cũng là thứ quý giá duy nhất tôi muốn bảo vệ!"

Đoạn đối thoại khi này giữa anh và Vũ Minh Hạo bỗng chốc vang lên! Chẳng phải anh đã nói với hấn ta rằng anh luôn bảo vệ vợ yêu rồi hay sao? Không làm cô ấy buồn, không làm cô ấy tổn thương- càng sẽ không để cô ấy rơi bất cứ giọt lệ nào!

Anh luôn muốn để cô ấy sống trong sự che chở của mình, luôn giấu cô ấy tất cả, chỉ để phần mình gánh lấy!

Hình như anh đã sai!

Diệp Hàm Huyền, cô ấy chưa cần bất kì ai che chở, từ khi nào anh đang dần trở thành cái lồng, từng lúc, từng lúc nhốt chặt cô ấy lại?

Có phải đã đến lúc anh nên cho em biết mọi chuyện...?

"Thật ra anh là...."

Thật ra anh không hề ngốc! Kính Thiên Minh đang định hét to lên cho cô nghe rõ từng chữ, chợt bên ngoài truyền đến thanh âm nhức tai liên hoàn của tiếng súng.

"Pằng.."

"Pằng.."

...

"Pằng..."

Thiên Ưng vội vã chạy vào, "Lão đại, không hay rồi! Người của Ly Mộ đến!"

Kính Thiên Minh thờ dãi, khó khăn lắm anh mới lấy hết dũng khí nói ra, ai ngờ giữa chừng lại xảy ra chuyện.

"Bao nhiêu người?"

Thiên Ứng cúi đầu cung kính nói, "Lão đại, người Ly Mộ dường như đã có sự chuẩn bị từ trước. Ước chừng có khoảng bốn trăm người!"

Bốn trăm người sao? Không tệ! Nơi rừng núi hoang vắng này, huy động bốn trăm người đã không dễ, chứ đừng nói bộ não của Ly Mộ ở Mi Latinh, xem ra người đằng sau kia thực sự muốn lấy mạng vợ yêu của anh! Có chút ngoài dự tính của anh..

Cơ mà muốn lấy mạng vợ anh? Nằm mơ giữa ban ngày!

"Người của các anh là bao nhiêu?" Diệp Hàm Huyền cảm giác bất an hỏi.

"Chưa đến một trăm người." Thiên Ứng thành thật nói, trong một thời gian ngắn rất khó để huy động một lực lượng lớn, hơn nữa đây là vùng núi, không thể có quá nhiều người vào đây, giải cứu cô gái này sẽ càng khó vì dễ gây rút dây động rừng.

Tuy người Thiên Gia họ có thể lấy một địch trăm, nhưng Ly Mộ đâu phải quả cam mềm cho người ta bóp trong lòng bàn tay? Chắc chắn phải có sự chuẩn bị từ trước!

Diệp Hàm Huyền còn đang suy nghĩ đối sách, chợt có bàn tay nhẹ nhàng xoa lên đầu cô. Ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt yêu nghiệt mà xa lạ kia đang mỉm cười nhìn cô, "Em sợ sao? Yên tâm đi, tôi sẽ đem em an toàn trở về- không hao tổn một sợi tóc."

Tìm Diệp Hàm Huyền truyền đến cảm giác đau nhói, một phút hoa mắt, cô tưởng tượng ra người đứng trước mặt mình là tên chồng ngốc, hẳn đang vỗ đầu an ủi cô. Mắt cô tự dưng cay xè, mấp máy nói, "Anh là ai...?"

Một tia sáng lướt qua mắt anh rất nhanh, không kịp để Diệp Hàm Huyền nắm bắt, đã nhanh chóng biến mất. Đôi lại là đôi mắt đen sâu thẳm, giọng anh nhàn nhạt nói, "Tôi gọi là Dominic, Thiên lão đại! Nhận được sự uỷ thác từ anh trai cô, Tần Cảnh Dật đến đây cứu cô!"

Diệp Hàm Huyền mím chặt môi không nói gì thêm, trong lòng cô tự dưng trống vắng đến lạ! Cô tự giễu chính bản thân mình, cô nhớ tên ngốc kia đến phát điên sao? Nhìn một người xa lạ cũng nhầm tưởng anh ta! Diệp Hàm Huyền à, mày tỉnh táo lại đi! Tên kia đang ngậy ngốc ở nhà đợi cô!! Vì thế bằng mọi giá, cô không thể chết...

"Anh trai ở nhà vẫn ổn chứ?"

"Thay vì lo cho anh ta, chi bằng cô nghĩ cách mở một con đường máu thoát ra khỏi đây đi!" Lập tức khí tức màu đen tụ lại, Kính Thiên Minh lạnh lùng nói! Anh không cho phép người phụ nữ của anh, ở bên anh lại nhớ đến người đàn ông khác, dù là anh trai cô ấy cũng không cho phép!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Kẻ tàn nhẫn nhất!

Vân Lang từ ngoài cửa chen chân bước vào, không cam tâm tình nguyện nói.

"Khoan đã. Tôi có cách. Thiếu chủ đã chuẩn bị hết mọi đường lui. Ngoài cửa chính ra, trong căn phòng này còn có một mật đạo ngầm, thông thẳng ra phía sau núi."

"A..." Diệp Hàm Huyền kêu trong vô thức. Thì ra anh ấy đã tính mọi đường lui cho cô, đến phút cuối cùng, vẫn tìm mọi cách đưa cô trở lại căn phòng này- thì ra mọi thứ đều diễn ra đúng kế hoạch của anh.

Vũ Minh Hạo à Vũ Minh Hạo, tại sao anh lại ngốc đến thế? Em xứng sao?

Tại sao không nói cho em tất cả, tại sao luôn nhận lấy đau khổ về mình? Nếu như Vân Lang không nói ra, có phải anh định để em hận anh cả đời hay không??

Chẳng phải...

Chẳng phải khi chúng ta mới quen nhau, em đã nói rằng nếu anh đi làm đường thì hãy quay đầu lại- luôn có em ở phía sau cơ mà...

Anh không những là kẻ ngu ngốc nhất thế gian- mà còn là kẻ tàn nhẫn nhất thế gian! Tàn nhẫn với em, với cả chính bản thân mình...

"Àm!" Một tiếng nổ lớn rung động phía trên đỉnh đầu. Diệp Hàm Huyền có thể cảm giác được lớp đất đá dưới chân mình đang rung dữ dội.

Cùng với đó lại là tiếng sấm "Pằng...Pằng....Pằng...." liên thanh không rõ từ đâu phát ra! Tiếng sấm có vẻ rất xa xôi nhưng dưới lòng đất thế này, mọi người đều không khó để nghe ra nó.

"Nhanh lên." Sắc mặt Kính Thiên Minh bất chợt khó coi vô cùng.

Vân Lang không kịp nghĩ nhiều, chỉ tay vào chiếc tủ phía góc căn hầm, nói, "Mật đạo ở phía này."

Theo hướng Vân Lang chỉ, đám người nhanh chóng chạy đến. Kính Thiên Minh dùng chân đá phang chiếc cửa gỗ đi, bên trong hiện ra một cánh cửa bằng kim loại vững chãi.

"Mở cửa mau lên!"

Vân Lang dường như cũng không ngờ bên trong cánh cửa gỗ này, lại là một tầng cánh cửa bằng kim loại! Đây chắc chắn không phải cánh cửa bình thường. Phá không dễ, càng không kể thời gian cấp bách lúc này. Tại sao anh chưa từng nghe thiếu chủ nhắc đến cánh cửa này?

"Mẹ kiếp! Cánh cửa chó má gì thế này!" Thiên Ứng sa sầm mặt mày, chửi thề.

Bọn Ly Mộ chắc chắn đã cho người lắp kín lối ra, chắc chắn muốn chôn sống bọn họ dưới đây...

"Àm..."

Thiên Ứng vừa nói xong, bên trên lại tiếp tục phát ra tiếng nổ cực lớn. Mọi người vội vàng bịt tai lại- tiếng nổ lớn như xé rách màng nhĩ từng người.

Sau đó mặt đất càng lúc càng rung chuyển mạnh.

"Thuốc nổ loại lớn!" Một tên đàn em trong Thiên gia hét lên.

"Mau lên! Không muốn chôn sống ở đây thì mau tìm lối thoát!"

Diệp Hàm Huyền bất động thanh sắc, quan sát thật kỹ cánh cửa.

Cmm! Vũ Minh Hạo...

Anh đang đùa người đứng không? Trong tất cả các khoá học, Diệp Hàm Huyền chênh mảng nhất là phần giải mật mã...

"Nhập ngày sinh tháng năm sinh của em."

Giọng nói bình tĩnh của Kính Thiên Minh vang bên tai khiến tâm trạng cô được trấn an phần nào. Diệp Hàm Huyền chạy nhanh lên phía trước, bàn tay có chút run rẩy ấn ngày tháng năm sinh của mình.

Không đúng...

Cánh cửa vẫn hay là bất động...

Mặt đất rung chuyển, do mất máu có nhiều, cơ thể Diệp Hàm Huyền có chút đứng không nổi. Chợt một bàn tay to lớn luồn qua hông cô rồi xiết chặt, truyền thêm sức mạnh cho cô.

Diệp Hàm Huyền sắc mặt có chút khó coi, người này rõ ràng thừa nước đục thả câu, chiếm lấy tiện nghi của cô. Tuy nhiên bây giờ đang đứng giữa ranh giới sinh tử, cô cũng không có thời gian đòi co với anh ta.

"Để tôi nhập thử ngày tháng năm sinh của anh ấy!"

"Vẫn sai!" Giọng nói của cô đem theo chút chán chường tuyệt vọng. Hôm nay xảy ra quá nhiều việc- chỉ sợ cô không trụ được bao lâu nữa.

"Em không khoẻ?" Kính Thiên Minh không vui, đôi mắt luôn dán chặt vào từng cử động của cô nheo lại. Anh phát hiện ra điều gì đó không đúng...

Nhìn thấy người đàn ông xa lạ này vì mình mà lo lắng, tâm tình cô ảm áp lạ thường, một cảm xúc rất lạ từ từ nhen nhóm trái tim...

Bề ngoài cô ung dung, tự tại...

Thì trong lòng lại rối ren bấy nhiêu.

Bàn tay giấu kín sau ống tay áo dài đen đã ướt đầm mồ hôi, cô cười trừ nói, "Tôi không sao, phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi đây!"

Từng biểu hiện, cử chỉ của cô sao có thể lọt qua đôi mắt sắc bén của anh?

"Roẹt..." Kính Thiên Minh không ngần ngại xé một vạt áo sơ mi của mình, thô lỗ kéo tay Diệp Hàm Huyền, không để cho cô có cơ hội phản kháng, vạch tay áo ra. Máu đỏ tươi nổi bật trên nền vải trắng tinh, cùng với đó là vết thương chưa được xử lý kỹ, đã có dấu hiệu sưng mủ.

Sắc mặt Kính Thiên Minh càng lúc càng khó coi, anh ném cho Thiên Ứng một cái nhìn lãnh ý rồi lôi Diệp Hàm Huyền sang một bên, động tác dứt khoát

từ trong bao lô chuyên dụng sau lưng lấy ra một lọ thuốc sát trùng. Anh không lưu tình đổ mạnh cả lọ thuốc sát trùng vào chỗ vết thương của cô.

Cổ tay truyền đến cảm giác đau xót đến cùng cực, không khác gì việc đem muối xát lên vết thương. Dù vậy Diệp Hàm Huyền cũng cắn chặt khoe môi, không để bản thân kêu lên một tiếng. Chỉ là vết thương nhỏ thôi mà...

Phải rồi, chỉ cần nhẫn nại thêm chút nữa, cô- sẽ không đau nữa...

Kính Thiên Minh nheo mắt nhìn cô gái ương ngạnh quật cường trước mắt. Xem ra từ trước đến giờ anh đã đánh giá thấp khả năng chịu đựng của cô ấy, ha, cô ấy còn không rên nhẹ dù chỉ một tiếng. Trong lòng Kính Thiên Minh lại càng tức giận, cô ấy tại sao không yêu bản thân mình, tại sao phải tàn nhẫn với bản thân mình như vậy? Lẽ nào chỉ vì tên Vũ Minh Hạo kia mà cô ấy chấp nhận loại hành hạ này? Cô ấy muốn mất máu mà chết sao?

Nghĩ lại Mạc Tu Nghiêu đã từng cảm thán với anh, nữ nhân là một sinh vật khó hiểu nhất, đặc biệt cô ta đối với nam nhân đầu tiên của mình cả đời đều lưu luyến không quên...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngọc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Hợp rồi tan!

Không hiểu sao Diệp Hàm Huyền có cảm giác ớn lạnh cả sống lưng. Cô tự hỏi tên đàn ông này đa nhân cách ung thư giai đoạn cuối à? Vài giây trước còn ôn nhu tán tỉnh cô, vài giây sau lật mặt, thô lỗ cộc cằn vô cùng.

Mất thấy vợ yêu lơ đãng, Kính Thiên Minh lạnh lùng xiết mạnh vải băng.

"Mẹ nó, anh không biết bốn chữ 'thương hoa tiếc ngọc' là gì à?" Diệp Hàm Huyền rớt cuộc cũng không kiềm chế được mà chửi bậy! Cô không chết vì mất máu cũng bị tên thần kinh này dày vò cho chết mất thôi!

"Em không biết trân trọng chính bản thân mình thì đừng mong người khác trân trọng em!"

Một đoạn kí ức lướt nhanh qua đầu cô...

"Hức...Đau lắm đấy nhé! Bố mẹ anh không dạy anh biết thương hoa tiếc ngọc à?" Thiếu nữ trẻ tuổi khuôn mặt nhăn nhó vì đau, nước mắt cứ thế là chảy ròng ròng.

Người thanh niên trẻ tuổi bên cạnh phá một tiếng cười lớn, hài hước nói, "Tôi tưởng cô không biết đau cơ! Ai ngờ lại là quý mít ướt. Vết thương này ước chừng từ sáng, giờ đã tối mịt, thật là không biết chăm sóc bản thân."

Trong đêm tối khuôn mặt của thiếu nữ lấm lem bùn đất, vốn dĩ không nhìn ra hình dáng, chỉ là một đôi mắt to tròn linh động lấp lánh trong đêm tối, có chút rầu rĩ nói, "Mẹ chỉ thương chị, vốn không thương tôi."

"Haizz, một thiếu nữ nổi loạn. Cô phải tự trân trọng chính bản thân mình, như vậy mới nhận được sự trân trọng của người khác."

Kí ức xa xôi dường như trong phút chốc hoà quyện với thực tại khốc liệt rồi lại phân tách.

Sợ chỉ đó vô tình sâu chuỗi đoạn trí nhớ mơ hồ...

Hợp rồi tan...

Tan rồi hợp...

Hợp hợp, tan tan, mắt Diệp Hàm Huyền mờ dần, cô đã sớm không phân biệt được cái gì là quá khứ, cái gì là tương lai...

"Chúng ta đã từng gặp gỡ rất lâu về trước rồi đúng không?"

"Em đang gặp người sang bắt quàng làm họ đấy, đi nào, chắc em đã tìm ra mật mã mở cánh cửa kia. Để tôi bế em ra đó." Kính Thiên Minh nửa nghiêm túc, nửa trêu đùa nói. Chỉ là dù trong hoàn cảnh thế nào, anh vẫn giữ luôn bình tĩnh, đặc biệt là cái bộ dáng ông đây không sợ chết, càng không sợ trời, sợ đất- thật đáng gọi đòn!!

Diệp Hàm Huyền gật đầu. Có những việc đã là quá khứ, cô không nhất thiết phải nói ra, hoài niệm quá khứ có tác dụng gì? Nếu anh thực sự là người đó thì sao? Là giấc mộng thời thiếu nữ của cô thì sao?

Đều không quan trọng nữa...

Chỉ bởi vì người đàn ông cô yêu đang ở nhà đợi cô!

Anh ấy- tên là Kính Thiên Minh!

Diệp Hàm Huyền có chút khản trương, đây là hi vọng cuối cùng của mọi người, tuyệt đối không thể bỏ lỡ...

"Cạch...."

Cánh cửa kim loại từ từ mở ra, bên trong là một màn đêm tăm tối. Diệp Hàm Huyền khẽ thở phào, thật may cô đoán đúng rồi!

"22-9-20XX có ý nghĩa gì?" Kính Thiên Minh nhăn mặt hỏi.

"Là ngày đầu tiên tôi và Vũ Minh Hạo gặp gỡ." Diệp Hàm Huyền ngẩng đầu cười nói, chẳng trách trước khi mất anh ấy lại kể chuyện xưa cho cô nghe, thì ra là ám chỉ mật mã của cánh cửa này.

Anh cũng thật đủ ác, giả sử cô không nhớ ngày đầu tiên họ gặp nhau thì sẽ chôn xác ở nơi này à...?

"Ngồi yên, tôi bế em đi!"

Kính Thiên Minh chậm rãi nhả từng chữ, không giận mà uy. Toàn thân anh toả ra loại khí tức cao cao tại thượng, bất khả xâm phạm, khiến cho mọi người phải cúi đầu xưng thần trước anh.

"Khụ...khụ...Sao tôi nghĩ thấy có mùi dấm chua quanh đây..." Thiên Ưng dường như chị hận mạng mình quá dài, thổi thêm chút gió cho lửa lên.

Chợt một đạo ánh mắt tà khí bắn về phía Thiên Ưng, anh ta chỉ muốn pha trò cho lão đại thêm vui, lão đại vui, sẽ không phạt anh ta nữa~ Tại sao lão đại lại nhìn anh ta "âu yếm" như vậy nhỉ?

Vì thế Thiên Ưng rút ra chân lý sống cao cả của đời mình: Đàn ông khi yêu thường rất khó hiểu, như ngày đến tháng của phụ nữ vậy...

"Đừng quan tâm, em mệt thì ngủ đi, tôi sẽ đưa em an toàn trở về."

Bên tai Diệp Hàm Huyền vang lên tiếng thầm thì của anh, như một liều thuốc an thần khiến mọi tầng phòng bị của cô sụp đổ, cô còn mơ hồ nghe thấy tiếng âm âm rung chuyển của đất đá, cô còn mơ hồ nghe thấy ai đó nói cái gì mà: bao giờ em mới nhớ ra anh, bao giờ em yêu anh...

Chỉ là con buồn ngủ ập đến quá nhanh, Diệp Hàm Huyền chậm rãi nhắm mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ sâu...

"Lão đại, máy bay đã cất cánh được mười năm phút, thuộc hạ đã cho người xử lý hết đám Ly Mộ đó, tiếp theo phải làm gì?"

"Gọi điện báo cho người Mạc gia, Mạc Tu Nghiêu sẽ tự tới cửa thăm. Lui ra đi, mỗi đêm sẽ có năm mỹ nhân đến hầu hạ cậu. Bắt đầu luôn từ đêm nay đi!"

Thiên Ưng run rẩy bước khi khỏi phòng, trong lòng phi nhỏ, lão đại à, tâm ngài bớt đen đi có được không? Ngài không sợ gặp quả báo à? Lão tử phi! Chỉ vì một câu ăn dấm chua đó, mà tăng lên thành năm người rồi...

Kính Thiên Minh trong phòng vip trên máy bay đời mới nhất của Thiên gia, đương nhiên nghe không thấy những lời kia. Anh ôn nhu vén sợi tóc mai trên trán cô sang một bên.

"Tại sao khi ngủ lại đáng yêu như chú mèo con thế này? Chết tiệt, cái thứ bên dưới lại bắt đầu rục rịch! Em tốt nhất đừng cựa quậy, không thì tự lãnh hậu quả!" Kính Thiên Minh ngồi lẩm bẩm một mình, tiện tay vứt thứ mặt nạ vương vãi trên mặt xuống...

Khuôn mặt yêu nghiệt dần hiện ra, tinh xảo đến nỗi khiến người ta phải hồ hạp đình trệ, một đôi mắt đen nhuốm chút dục vọng, khóe môi khẽ nhếch, tựa như ma mà không phải ma, tựa như thần mà không phải thần...

"Tàn Cảnh Dật chết tiệt này, làm cái loại mặt nạ quái quỷ gì thế này..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chồng chưa từng thấy ai đẹp trai như vậy!

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon lành, Diệp Hàm Huyền mơ màng mắt nhắm mắt mở, bàn chân cô truyền đến cảm giác buồn buồn, sưng sưng.

"híc, gỏi kê chân thật dễ chịu, mềm mại như bông vậy..."

Diệp Hàm Huyền tiếp tục cảm thán, nghịch ngợm đá đá vài phát. Chợt, cô lại nhận ra có gì đó sai sai...Cô bật người ngồi thẳng dậy thì thấy khuôn mặt yêu nghiệt quen thuộc của tên chồng ngốc.

"Anh, sao anh lại ở đây? Đây là...?" Diệp Hàm Huyền hỏi, kì thực trong lòng cô đã có đáp án- cô đã về nhà rồi!

Kính Thiên Minh cũng ngồi dậy, xoa xoa mắt, có chút tui thân nói, "Lần sau vợ đá cần thận nhé, cái mắt của chồng thì không sao, đá vào chỗ khác sẽ hỏng mắt..."

Tên chồng cận bã này, hẳn lại suy nghĩ bậy bạ gì không biết, bà đây tuyệt đối trong sáng, tưởng cái mắt nhà anh là cái gối kê chân nên mới vô tình đập trúng, có được chưa hả? Người ta nói không sai nha, có một người, không gặp thấy nhớ, gặp rồi lại thấy ghét...

Diệp Hàm Huyền phải cố gắng kiềm chế lắm mới không đập thêm cho Kính Thiên Minh một phát. Khoan đã, trọng yếu là làm sao cô về được đây?

"Ai đưa tôi về đây?"

"Ừm, để chồng nghĩ lại thử xem." Kính Thiên Minh ra về nghĩ ngợi, nghiền ngẫm nói.

"A, đúng rồi! Người này lạ hoắc, chồng không biết là ai. Hay để chồng miêu tả lại cho vợ nghe nhé?"

Diệp Hàm Huyền gật đầu, ngón trỏ cuộn tròn tạo thành kí hiệu "okay".

Kính Thiên Minh giờ tay thật cao ra hiệu, "Người này đáng siêu chuẩn, chân dài hơn người mẫu, cơ bụng sáu múi nhé, đã vậy còn..." nói đến đây giọng nói của anh có chút ấp úng.

"Hử? Còn làm sao?" Diệp Hàm Huyền đã mơ hồ đoán ra người này là ai, tuy vậy cô vẫn có chút mong chờ, không biết hẳn ta qua lời miêu tả của tên ngốc này sẽ sao nhỉ?

"Còn siêu siêu đẹp trai, chồng là chồng chưa thấy ai đẹp trai vậy đâu! Chưa nói đến khí chất cao lãnh, tao nhã của hẳn ta...."

Kính Thiên Minh thao thao bất tuyệt hồi lâu, dường như không có dấu hiệu dừng lại...Diệp Hàm Huyền trên trán nổi gân xanh từng vạch! Cô lại không biết lão chồng ngốc của mình hám trai như ông này! Cho xin đi...

Lỡ như lão chồng cô thích cái tên mafia kia thì sao? Xem giọng điệu hâm mộ của lão chồng kia!!! Diệp Hàm Huyền cau mày, bực tức nói, "Anh tất nhiên bị vệ ngoài của tên đó lừa, y không tốt đẹp vậy đâu! Còn nữa anh ta là cái bang, chợ búa, anh tốt nhất anh đừng có dây vào!"

Kính Thiên Minh trợn trắng mắt, suýt chút nữa ngất xỉu! Vợ yêu đã không khen anh thì thôi, đường đường Thiên lão đại phong ba trong giới hắc đạo, qua cái miệng nhỏ của vợ yêu lại thành tên cái bang, chợ búa à.....?

"Vợ, vợ, chồng thấy hẳn ta rất tử tế, đàng hoàng, mang phong thái quân tử, chắc vợ có chút hiểu nhầm rồi!"

"Hiểu nhầm cái lông! Bà đây nói một là một hiểu chưa? Anh tốt nhất tránh xa tên điên đó ra cho tôi!"

Diệp Hàm Huyền giận dữ nói, nhờ tên đó thực ra có ý định bắt chính với lão chồng ngốc của cô, tiếp cận cô vì mục đích đó thì sao? Muốn cô thành tấm bình phong, mơ đi nhé!!!

Đáp lại Diệp Hàm Huyền chỉ là khuôn mặt râu rì của Kính Thiên Minh, sắc mặt cô càng khó coi.

"Thật mà vợ, chồng chưa từng thấy người đàn ông nào hoàn hảo đến thế, cao phú soái hiếm có khó tìm..."

Nếu Mạc Tu Nghiêu ở đây, tuyệt đối sẽ khinh bỉ Kính Thiên Minh một trận, ông đây tự thấy mà đã rất tự luyến về độ đẹp trai của mình rồi! Xem ra vẫn phải xách dép ai đó.

Nếu Tần Cảnh Dật ở đây, tuyệt đối sẽ phỉ nhổ Kính Thiên Minh một trận, không kim được mà phá vỡ hiệp ước liên minh, vạch trần cái bộ mặt luôn ra vẻ bạch liên hoa kia!

"Ngậm miệng!" Diệp Hàm Huyền lãnh khốc nói, cô còn ghét bỏ đá bay Kính Thiên Minh khỏi giường.

Vô duyên vô cớ bị vợ yêu đá bay khỏi giường, trong lòng Kính Thiên Minh hậm hực không thôi! Nhưng nhìn sắc mặt của vợ yêu kia, hình như cô ấy giận anh rồi- hơn nữa còn giận không nhẹ...

Kính Thiên Minh trong lòng tính toán hơn thua, nếu bây giờ anh đi giận đối với cô ấy, cô ấy cùng giận anh, chẳng phải như vậy sẽ tạo thành chiến tranh lạnh mất sao?

Cmm, không được!

Anh vẫn còn nhớ rõ như in, lần trước anh lén lấy trộm từ chỗ Mạc Tu Nghiêu một cuốn sách bí kíp của gái hay gì đó, do tên nhóc Mạc Tu Nghiêu biên soạn, tên nhóc này đào hoa sát gái như vậy, chắc chắn phán chuẩn rồi!

Tiêu chí đầu tiên của người đàn ông tốt là phải yêu thương, nhường nhịn người phụ nữ của mình.

Khi cô ấy vui, làm cô ấy vui hơn.

Khi cô ấy buồn, làm cô ấy đừng buồn nữa.

Khi hai người cãi nhau, bắt kẻ ai đúng ai sai, phải nhường cô ấy (Lưu ý thêm nếu có vợ thì phải đội vợ lên đầu mà sùng thì mới có thịt ăn)

Kính Thiên Minh thấy cũng đúng, liếm liếm mép, muốn có thịt ăn thì phải hi sinh tiểu tiết chứ! Trong đầu anh nảy ra một chút suy nghĩ đen tối...

"Vợ à! Chồng biết sai rồi! Vợ đừng giận mà!"

"....." Bà đây giận rồi, bà đây không thêm nói chuyện với nhà anh nữa!

"Vợ ơi, tha lỗi cho chồng đi mà, hiccc..." Vừa nói cái chân Kính Thiên Minh không an phận bò lên giường, cái tay cũng không an phận theo...

Ngực cô bỗng nhiên tê dại, theo sự động chạm của người đàn ông mà có chút run rẩy, "Đờ cờ mờ, anh chê cuộc sống quá dài đúng không KÍNH THIÊN MINH? Dám phi lễ bà đây!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Vợ ngốc!

Kính Thiên Minh mờ to đôi mắt, chớp chớp, ngây thơ nói:

"Vợ không biết đó thôi, chồng thương vợ làm nhiệm vụ vất vả nên mắt xa cho vợ đó...."

"Có loại mắt xa như này?" Diệp Hàm Huyền khề nhừ mầy, đôi mắt tràn đầy sự ngờ vực hỏi. Tuy vậy khi nghe tên ngốc kia vì cô mà thế này, đáy lòng lại dâng lên chút ảm áp, dù rằng hân ngốc nghịch không hiểu sự đời.

Kính Thiên Minh thành thật gật đầu, đáng yêu vô cùng, "Trong sách dạy mắt xa như thế này sẽ có dáng chuẩn đó. Chín mươi, thậm chí là một trăm cũng thành vấn đề."

Diệp Hàm Huyền sốc toàn tập, dù đáng người không tệ, nhưng cũng chỉ dừng ở mức tám bảy thôi, phụ nữ mà...

Ai không thích có thân hình siêu chuẩn chứ? Cô lại suy nghĩ thiệt hơn, dù sao tên chồng này cũng ngốc, có biết sắc là gì đâu. Làn quan hệ ngoài ý muốn kia, cũng do anh ta bị trúng được nên mất trí mà thôi! Chứ ngốc thế này sao hiểu việc quan hệ nam nữ? Mà nếu có phản ứng gì, hắc hắc, không phải cô chuẩn bị con búp bê tình dục lần trước rồi sao...

Người tự nhiên được hưởng lợi, hí hí chính là Diệp Hàm Huyền cô rồi!!!! Từ lâu cô đã ao ước có vòng một khủng rồi!!!

"Ừm?? Bao nhiêu lâu thì có tác dụng?"

"Hi hi, chồng luôn muốn tốt nhất cho vợ mà! Công suất càng cao thì hiệu quả càng nhanh!"

"Chỉ có tác dụng với vòng một thôi á? Còn những nơi khác thì sao?"

Kính Thiên Minh cười đắc ý trong lòng, không phải anh ngốc mà là vợ ngốc mới đúng! Hắc hắc cô ấy không biết rằng đang vẽ đường cho hươu chạy hay sao?

"Tất nhiên là mắt xa ở đâu hiệu quả ở đấy rồi vợ!"

Diệp Hàm Huyền thấy có gì đó sai sai! Sao nghe câu nói của tên ngốc này có ý tứ gì đó mờ ám, không trong sáng ý nhỉ? Lại quay sang nhìn khuôn mặt ngây thơ trong sáng không nhiễm bụi trần kia, Diệp Hàm Huyền lại nghĩ có lẽ mình quá đa nghi rồi! Mày đừng có từ bụng ta suy bụng người được không Diệp Hàm Huyền? Phút chốc đáy lòng cô lại dâng lên tia á náy với tên chồng ngốc...

"Vợ nằm xuống đi. Chồng mát xa cho! À, quên mắt..."

Thấy Kính Thiên Minh có vẻ ngập ngừng, Diệp Hàm Huyền hỏi lại, "Sao thế?"

"Để đạt được hiệu quả tốt nhất, phải thoát y mới được...Sách bảo thế!"

WTF? Thoát ý? Còn trước mặt một người đàn ông, để anh ta xoa nắn các thứ á....

Cô thấy cứ biến thái kiểu gì gì ý, dù biết như vậy là lợi cho cô, nhưng vẫn không thể chấp nhận được! Nghĩ vậy, Diệp Hàm Huyền lắc đầu, kiên quyết nói, "Không được!"

Kính Thiên Minh phụng phịu chu môi, giận dỗi nói, "Vợ... Vợ nỡ lòng từ chối tâm ý của chồng...Đi mà vợ! Cái này có khác gì ra tiệm mát xa đâu."

Sao lại không khác? Ra tiệm nhân viên là nữ- còn anh là cái giống đực được chưa? Diệp Hàm Huyền vốn định nói thế, lại nhìn khuôn mặt yêu nghiệt kia- cô vẫn là không nỡ chà đạp hoa a~

"Không được!"

"Đi mà, đi mà! Vợ yêu đại nhân!!!"

"Không!"

"Vợ xinh đẹp nhất!"

"Không cần anh nói, tôi vốn dĩ đã xinh đẹp!"

"Vợ yêu đại nhân rộng lượng, lòng dạ bỏ tất!"

"Không! Tôi lòng dạ tiểu nhân, hẹp hòi, ích kỷ lắm!"

"....."

Kính Thiên Minh lòi hết những cách vuốt mông ngựa mà mình biết, kết quả vẫn vô tác dụng..

Phải làm sao đây!??

A...

Kính Thiên Minh nén cười, điềm đàm đáng yêu nhìn Diệp Hàm Huyền nói, "Nếu vợ e ngại thì để chồng bịt mắt lại là được rồi...".

Tối qua anh chẳng phải nhìn chán rồi sao? Sờ mới thích...

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kỹ lưỡng, Diệp Hàm Huyền cũng đồng ý. Một tên ngốc mà cô cũng sợ thì làm lên trò trống gì? Nghĩ vậy Diệp Hàm Huyền đứng dậy, vào tủ đồ, cô lục mãi mới tìm được một cái khăn có độ dày vừa phải- để che kín mắt tên chồng ngốc này.

Kính Thiên Minh dù được thỏa như ý nguyện, nhưng vẫn không vui ca thán, "Vợ còn ngại nữa! Rõ ràng chồng đã nhìn thấy rồi mà!"

"Ngậm miệng, mát xa đi!" Diệp Hàm Huyền dứt khoát nói. Nghe tên ngốc này lại nhai chặc đến tối mắt...

Mà trời tối thì rất dễ phát sinh mấy việc ngoài ý muốn...

.....

Trung tâm thương mại Đê Đô.

Lần trước Diệp Hàm Huyền đã đến đây cùng Tần Cảnh Dật. Hơn nữa anh còn nhét cho cô một đồng hồ. Chỉ là lần này cô đi với chồng của mình.

Bỗng nhiên cô nghĩ lại hôm đó, lúc ra về, radio ở chiếc Lambirh của Dật có phát bản tin Kính Thiên Minh- Tổng tài Kính gia gặp tai nạn. Khi đó cô với anh là người đứng qua đường, cô không chú ý cho lắm! Giờ nghĩ lại thì thấy có rất nhiều điểm đáng ngờ trong đó! Vụ tai nạn này chỉ là ngoài ý muốn hay sao?

Bây giờ Kính Thiên Minh ngất ngốc, đương nhiên vị trí tổng tài Kính gia rơi vào tay người anh cùng cha khác mẹ. Xem ra về đến cục, cô phải cho người điều tra vụ án này mới được. Người đàn ông của cô! Tuyệt đối không cho bất kì kẻ nào làm tổn hại- một sợi lông chân cũng không được.

Diệp Hàm Huyền quay sang nhìn Kính Thiên Minh đang ngất ngốc chỉ trò hết thứ này đến thứ khác, đôi mắt tròn xoe linh động vô cùng. Đột nhiên cô lại có chút tò mò đáng về của anh khi chưa ngốc? Có phải sẽ luôn ra bộ đáng ông cụ non như Dật không nhỉ?

"Vợ, vợ!!! Mua cái này đi!"

Kính Thiên Minh kích động hét to, cô nương theo ngón trỏ của anh thì thấy...

"Anh biết thứ đó là gì không?"

Kính Thiên Minh khinh bỉ nói, "Vợ học lại sinh học đi! Đó là ba con sâu..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Mua ba con sâu gắp tình địch!

Ba con sâu? Diệp Hàm Huyền ngó người, thật không ngờ tiếng lóng tên chồng ngốc này cũng biết!

Kính Thiên Minh nghĩ bụng, anh không trêu cho vợ anh ngại cháy mặt, anh không mang họ Kính! Ngoại trừ chuyện vợ anh đem con búp bê tình dục ra lừa anh lần trước- thì lần này, tuyệt đối là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời Kính Thiên Minh...

Cô ấy bịt mắt anh lại, rồi nói dối là vào nhà tắm coi đồ! Ai ngờ cô ấy lại mặc đồ da bó sát người...

Vị họ Kính nào đấy hí hửng tưởng chiếm được tiện nghi con gái nhà người ta, trong lòng xúc động dạt dào- còn nghĩ bụng từ giờ tích đức, rửa tay gác kiếm! Ai ngờ bị chơi cho một vỏ đầu như thế...

Bảo sao cứ có cảm giác sai sai, không chân thật...

"Vợ chắc hẳn đang suy nghĩ tại sao chồng biết mấy cái này đúng không? Hi hi, vì sau đêm đó, để phục vụ chúng ta sau này, chồng...chồng đã lên mạng tìm hiểu mấy ngày đó!" Kính Thiên Minh vỗ ngực tự tin nói, ẩn sau trong mắt là ý cười giảo hoạt.

Thanh âm của anh không lớn- những cũng không hề nhỏ, đủ cho những người đứng gần họ nghe thấy, ai nấy đều nhìn Diệp Hàm Huyền với ánh mắt "hàm súc". Nhất là những cô gái, hâm mộ có, ghen tị có, khinh bỉ có, nói chung ngũ vị tạp trần.

Diệp Hàm Huyền đương nhiên cảm nhận được những cái nhìn "sai sai" nhắm đến mình kìa, lúng túng nói, "Haha, chồng nói linh tinh gì đó?"

Kính Thiên Minh đột nhiên ghé sát vào tai cô, thì thầm, "Vợ này, mua cái này, chúng ta có làm gì cũng không sinh báo bảo ngoài ý muốn đâu! Dù chồng rất muốn có báo bảo nhưng nếu vợ không muốn thì..."

Những cô gái trẻ đỏ mặt nhìn vị soái ca siêu cấp kia thân mật với người khác, cô gái kia thì có gì tốt chứ, hừmmmm, "một chút tư sắc" thôi mà. Một cô gái không biết lấy dũng khí ở đâu ra, tiến lên, vẫy tay chào Kính Thiên Minh, "Hey, anh đẹp trai!"

Cô ta còn kèm theo một nụ cười ngọt ngào. Người đàn ông này, cô ta ngắm trúng rồi! Chưa nói đến giá trị nhan sắc thượng thừa, ở người đàn ông này còn có khí chất quý tộc cao quý, quả thật xứng đáng với thân phận thiên kim thị trưởng của cô ta. Sẽ không như người kia...

Kính Thiên Minh nhàu mày không vui, anh với vợ đang âu yếm, tự nhiên có con ruồi từ đâu bay ra vò vè anh? Còn bên phía Diệp Hàm Huyền tất nhiên là vô cùng không vui rồi! Dù biết tên chồng mình có bộ dáng đẹp, nhưng cái "sinh vật" kia không thấy một đại mỹ nữ như cô đang đứng ở đây hả? Gan hùm mới đáng đến tán người đàn ông của cô!

Tô Dĩ Anh sắc mặt có chút khó coi, lần đầu tiên trong đời cô ta bị đàn ông ngó lơ, hơn nữa lại còn trước mặt đám bạn của cô ta, đã đâm lao thì phải theo lao- huống chi người đàn ông kia tốt như thế, cô cũng không muốn bỏ qua.

"Anh đẹp trai, em là khách quen ở đây! Nếu được thì chúng ta đi cùng nhau đi, em sẽ tư vấn giúp anh."

Kính Thiên Minh vốn định đuổi cút con diên từ đâu chui ra này đi, nhưng nghĩ lại, vợ anh đào hoa như thế, đã biết bao lần anh bị nhét cho một thùng đầm chua siêu cấp, lần này phải cho cô ấy thử mới được!

"Xin lỗi, trong nhà phụ nhân là số một. Cô có đề nghị gì thì tìm phụ nhân đi!"

Tô Dĩ Anh bất ngờ trước câu nói của Kính Thiên Minh, người đàn ông hoàn hảo thế này thiếu gì phụ nữ ở bên, thật không ngờ lại nghe lời cô gái kia đến thế! Xem quần áo trên người cô ta, cũng không phải hằng nổi tiếng gì, xem ra xuất thân tầm thường, có thể là lọ lem với hoàng tử thường có trên phim ảnh.

"Chị gái, chúng ta đi cùng được không?"

"Ai chị em với cô?" Diệp Hàm Huyền lạnh tanh nói, còn vút cho Tô Dĩ Anh một đạo ánh mắt khinh bỉ!

Tô Dĩ Anh phải cố gắng kiềm chế lắm mới giữ được nụ cười gượng, người này sao lại không suy nghĩ theo logic thông thường, chào xã giao cũng muốn làm cho cô mất mặt? Đã thế cô càng phải cướp chồng cô ta! Ở trong giới thượng lưu, không có tình yêu vĩnh cửu, chỉ có lợi ích vĩnh cửu. Càng hưởng hồ đàn ông chính là thứ động vật dễ thay lòng đổi dạ nhất.

"Chị, chị trẻ hơn em mà. Trước lạ sau quen!"

Kính Thiên Minh gật gù bổ sung thêm, "Đúng rồi! Như anh với vợ này, trước lạ sau quen, mon men làm ông xã!"

Diệp Hàm Huyền đẩy lòng dâng lên một trận ảo não, nhìn tên chồng ngốc luôn vâng lời mình răm rắp, giờ đây lại bên người khác. Có khi tên ngốc này trí tuệ không bình thường, hẳn ta muốn lấy cô gái kia làm vợ hai gì đó, nên mới đồng ý với cách xưng hô chị em?

"Thiếu năng!"

Cô không hiểu cảm xúc rồi bởi lúc này, vì thế quay lưng bỏ đi. Hừm! Được bà đẩy cần tên ngốc nhà mi chắc, muốn đứng đó tán gái thì cứ tiếp tục đi!

"Vợ đi đâu thế? Lối này cơ mà..."

"Tôi thích đi lối này đây! A, đồ tốt!"

Thuận tay, Diệp Hàm Huyền lấy bừa một cái hộp chữ nhật trên giá. Từ xa nhìn cô gái kia đứng gần Kính Thiên Minh, trai anh tuấn, gái thuyền duyên, cũng xứng đôi phết đấy! Chỉ là sao cô thấy ngứa mắt quá!

Kính Thiên Minh miệng chữ A, mồm chữ O nhìn cô, dường như đầu óc bị nhiễu, cô có thể thấy rõ ý cười trên khuôn mặt yêu nghiệt kia.

"A, chồng hiểu ý vợ rồi! Cơ mà vợ lấy thêm đi, không đủ đâu!"

Diệp Hàm Huyền giật mình nhìn thứ cô đang cầm, cái gì mà không đủ?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Bản lĩnh của Diệp Hàm Huyền!

Bởi vì hôm nay mình nhiều bài quá nên không có thời gian viết truyện TT Mọi người đọc tạm đoạn review này nhé ><

Khúc này Huyền tỷ biết Minh ca giả ngốc á:3 Minh có đăng rồi mà đăng lại cho ai chưa đọc á ^^ chúc mọi người cuối tuần vui vẻ a ~

Một đêm say rượu, vừa mở mắt, Diệp Hàm Huyền đã nghe tiếng hét chói tai của tên chồng ngốc.

"Aaaaaa, vợ, sao vợ...."

Đầu Diệp Hàm Huyền còn đang đau, cô bây giờ mới để ý, cô và tên chồng ngốc nằm cạnh nhau không một mảnh vải che thân..

Quay sang nhìn bên cạnh thì Diệp Hàm Huyền bắt gặp khuôn mặt ngây thơ của tên chồng ngốc! Đôi mắt long lanh đang đọng đầy nước, sắp khóc rồi!

"Khụ...khụ...là tôi sai, tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh, ngoan, đừng khóc."

Kính Thiên Minh trông chờ hỏi:

"Thật không?"

Diệp Hàm Huyền day trán, cô mà nói không xem. Nhìn bộ dáng lầy chần chệ kín người của anh ta kìa. Trông cô thật giống tên lưu manh vô lại cường bức con gái nhà lành...

"Tuyệt đối thật."

Ai ngờ tên chồng ngốc vút chần sang một bên, ôm chầm lấy Diệp Hàm Huyền, vui sướng nói:

"Oh ye ye, vợ là tuyệt nhất."

Khoé miệng cô run run, tên này không nhận ra tình huống nguy hiểm trước mặt của mình sao?

Diệp Hàm Huyền ngẩng mặt lên nhìn trời than: Lão thiên ơi, con cũng là người bình thường, đừng dụ dỗ sự nhẫn nại của con đi!!!! Nhờ con tiếp tục ăn sạch anh ta thì sao...

Kính Thiên Minh ẩn sau bộ mặt ngây thơ là đôi mắt ánh lên tia giảo xảo, không lẽ anh chịu hiến thân đến mức này cô còn không bị quyến rũ?

Sức hấp dẫn của anh từ khi nào kém vậy?

Thế là từ hôm đó, đêm nào tên chồng ngốc cũng lên giường cô ngủ. Diệp Hàm Huyền nghiêng răng nghiêng lợi muốn chửi tên chồng ngốc một trận rồi đá bay hẳn!

Cơ mà gặp phải khuôn mặt vô hại tui thân kia thì lòng cô lại mềm như cháo...

....

Hôm nay Diệp Hàm Huyền đi làm về sớm hơn thường lệ, do cô nhận được tin nhắn nặc danh từ một số điện thoại lạ, nói ở nhà có việc gấp.

Vừa vào tới phòng khách thì vang lên âm thanh trò chuyện, tên chồng của cô đang ngồi vắt chân trên ghế sofa.

"Người anh em, còn non và xanh như cậu thì bao giờ mới ăn uống được?"

Giọng nói lạnh lùng từ bên kia truyền đến:

"Ít ra ông đây không mặt dày bì ổi như nhà mi. Ông đây yêu đương trong sáng với vợ ông, không lừa cô ấy. Rõ ràng cái cô Diệp Hàm Huyền kia chưa làm gì mà mi dám lừa người ta, bắt người ta chịu trách nhiệm."

Kính Thiên Minh đắc ý nói:

"Bản lĩnh nó ở chỗ đấy! Mạc Tu Nghiêu à, cậu còn ngây thơ lắm!"

"Bái bai nhé người anh em, chúc cậu một đêm an giấc."

Mạc Tu Nghiêu cúp máy luôn, đắc ý vô cùng, ông đây còn chưa được ăn, mi bạn bè tốt mà dám bỏ ông ăn trước sao?

Kính Thiên Minh bỏ điện thoại xuống tặc lưỡi:

"Giả ngốc lâu như thế rồi, đêm nay phải triển khai mới được."

Chợt hình như anh cảm giác được không khí trong phòng lạnh đột xuất ý...

"Kính Thiên Minh, hôm nay tôi sẽ cho anh biết bản lĩnh của Diệp Hàm Huyền tôi!" Diệp Hàm Huyền lạnh như băng nói, khuôn mặt âm trầm tới cực điểm.

....Còn....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50-2: Một nhành lan!

Lúc này Diệp Hàm Huyền mới có thời gian nhìn rõ vật kia, sắc mặt cô thoáng ửng hồng, vốn định trả vật kia lại chỗ cũ- chỉ là từ đâu bàn tay to lớn hữu lực giữ chặt lấy cô.

"Buông ra." Diệp Hàm Huyền cố gắng kiềm chế sự xấu hổ trong lòng, tròn tròn mắt, kể rằng rít từng tiếng nói.

"Haizz...Phu nhân nếu đã có lòng, sao phu quân như ta lơ phụ công đây? Cái này hay là mua về tối dùng đi. Chỉ là...."

Câu cuối được anh đặc biệt kéo dài. Diệp Hàm Huyền vô thức ngẩng đầu lên, bất giác ý cười nồng đậm trên môi anh, cả đôi mắt kia nữa! Sáng như sao, đen láy, lúc anh cười, trong mắt toả ra từng tia sáng nhỏ- giống như có thể thấp sáng linh hồn người khác vậy.

Đẹp trai quá! Diệp Hàm Huyền bật thốt trong lòng, nhìn anh đến si ngốc. Cô không ngờ tên ngốc này khi cười lại mê hồn đến thế!

"Không được phép cười nữa! Nói tiếp đi!" Diệp Hàm Huyền bá đạo nói, nụ cười thuần khiết đẹp đẽ này, cô chỉ muốn giữ của riêng mình thôi!

"Chỉ là hình như một hộp hơi hơi ít thì phải..." Anh ngữ khí tà tà, ánh mắt thì vô cùng mỉa mai, lời nói ra lại vô lại, chỉ là nụ cười không có dấu hiệu biến mất- mà càng rực rỡ hơn, tựa như đoá ngọc lan sắp nở rộ, làm kinh diễm cả đất trời!

Hừm! Chê anh cười không đủ đẹp sao? Đã vậy ông đây thể hiện cho em xem!

Diệp Hàm Huyền hôm nay chịu đả kích không nhẹ, dường như đã sắp bạo phát.

Một hộp mà không đủ sao? Tên ngốc này, anh có thể bớt vô si không?

Anh mà dùng hết một hộp thì heo mẹ cũng biết leo cây xù nó rồi!!!

"Lập tức về nhà!"

"Hớ?" Kính Thiên Minh còn chưa kịp phản ứng, anh đã bị vợ yêu kéo đi. Nhìn vẻ mặt đen xì của vợ yêu, hình như cô ấy đã giận thật rồi, không nên chọc cô ấy thêm. Phụ nữ ấy à! Khi xù lông lên thì có thể đạp đổ một toà nhà đấy!

"Chờ đã! Em vẫn chưa biết tên anh..." Tô Dĩ Anh nhìn một màn phụ thê ân ái khi nãy, đáy mắt không khỏi dâng lên một trận ghen tị. Hai người này khi đứng cạnh nhau, giống như một đôi đôi nhân trời đất tạo lên, như hai mảnh ghép được gắn lại với nhau, không có một lấy một lỗ hổng để cô ta chen vào!

"Cô này! Không biết cặp đôi được bình chọn nhiều nhất ở Đê Đô này ư? Về rửa mặt tra google rồi hãy tới tìm chồng tôi nhé!" Diệp Hàm Huyền ngạo mạn, nhếch cằm nói, rồi quay lưng đi...

Mặt Tô Dĩ Anh tái nhợt, cô gái vừa rồi quá âm trầm, khủng bố. Đôi mắt kia tựa như quỷ satan đến đòi mạng cô ta, rét đến cùng cực. Chờ cô ta khôi phục bộ dáng bình thường thì thân ảnh hai người kia đã khuất.

Tô Dĩ Anh không cam tâm bậm môi, các người chờ đấy!!!

"Đến Cục tình báo Quốc Gia."

Vừa ngồi lên xe, Diệp Hàm Huyền còn chưa kịp mở miệng, đã có ai đó nói giúp cô.

"Anh sao lại...?" Cánh môi hồng nhạt khẽ mấp máy, lại chợt nhớ ra khung cảnh xấu hổ khi nãy, cô liền im bặt.

"Em ngoài mặt cười rất tươi, nhưng đôi mắt của em không che được vẻ u sầu, thương tâm trong đó. Vợ à, anh biết cả rồi!" Tiếng của Kính Thiên Minh vang lên, vẫn là trầm thấp, vẫn là mỉa mai như cũ.

Diệp Hàm Huyền quay đầu lên nhìn Kính Thiên Minh thật kĩ. Anh nói anh đã biết cả rồi ư? Là biết những chuyện gì? Về Vũ Minh Hạo hay điều gì khác?

Một bàn tay to lớn bỗng chốc xoa nhẹ lên đầu cô, "Một ngày nào đó anh sẽ nói với em..."

Thanh âm ấm áp như ngọc khẽ vang, tựa như hòn đá ném vào tâm tình vốn đang dậy sóng của Diệp Hàm Huyền, vô số suy nghĩ lướt nhanh của đầu cô làm cô không kịp kim được mà đáy lòng rét lạnh. Sẽ không phải...

.....

Cục Tình Báo Quốc Gia.

Diệp Hàm Huyền một mình chậm rãi bước vào toà lầu cao nằm ở trung tâm thành phố. Bóng lưng của cô kiên cường thẳng tắp trong ánh nắng ban mai nhạt nhoà buổi sớm.

"Diệp cục phó...A, em xin lỗi, Diệp cục trưởng, cấp trên đang ở trên đợi chị." Một cô gái dung nhan thanh thoát từ xa trông thấy Diệp Hàm Huyền thì vội vàng lao đến, cúi đầu sùng nịnh nói.

Diệp Hàm Huyền gật đầu, trong lòng cô còn rất nhiều nghi vấn. Đối với cách xưng hô "Diệp cục trưởng" của cô gái kia, cô không lấy làm bất ngờ. Bởi lẽ sáng nay cô đã nhận được tin nhắn thăng chức, và yêu cầu cô 9h sáng nay có mặt tại Cục tình báo. Nhưng cục trưởng tiền nhiệm là Vũ Minh Hạo mới qua đời, theo lẽ thường phải mất ít nhất hai tuần để cấp trên xem xét người thích hợp thay thế.

"Cốc....Cốc..."

"Mời vào."

Diệp Hàm Huyền khẽ nhăn mày nhìn ông lão trước mặt, có thứ gì đó ngẹn ngào dâng lên cổ họng cô, "Thầy...."

Ông lão ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt già nua cười hiền hậu nói, "Tiểu Huyền đấy à, lại đây ngồi đi! Để thầy xem Tiểu Huyền của chúng ta đã lớn chừng nào rồi."

Không gian căn phòng khá lớn, vì là phòng dành cho Cục trưởng nên đờn bày trí hết sức tinh xảo nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm của nó. Diệp Hàm Huyền như con mèo nhỏ ngoan ngoãn ngồi gần người thầy của mình, cô ngậm ngùi nói, "Con còn tưởng rất lâu nữa mới gặp được thầy, không ngờ rằng..."

Không ngờ rằng gặp lại thầy trong hoàn cảnh thế này. Ông lão tên Dục Phàm, vốn là Cục trưởng đời trước nữa, còn là người thầy dẫu dặt Vũ Minh Hạo, Diệp Hàm Huyền lúc mới vào nghề. Ông nghỉ hưu từ năm năm trước, Diệp Hàm Huyền còn nhớ rõ ngày ông nghỉ hưu, cô như đứa trẻ khóc lóc, nhất quyết không cho ông rời đi. Hai một thầy một trò Dục Phàm, Vũ Minh Hạo phải khuyên cả ngày trời cô mới để ông đi.

Chớp mắt Diệp Hàm Huyền có thể nhìn thấy khung cảnh quen thuộc trong quá khứ, ông khen ngợi chàng thanh niên, cô gái nhỏ không cam lòng luôn miệng oán trách, "Thầy thiên vị Hạo ca!"

Chàng thanh niên khuôn mặt có chút ửng đỏ gãi đầu nói, "Thầy nói quá rồi! Huyền Nhi nhà chúng ta mới đáng khen kia!"

"Vậy sao? Tiểu Huyền có gì đáng khen nhỉ? Tiểu Hạo xem con bé ngày ngày càng gầy, ngày ngày càng xấu xí rồi!"

"Con không kêu là Tiểu Huyền."

"Con không kêu là Tiểu Hạo."

Hai thanh âm trong trẻo như nước đồng thanh vang lên.

Diệp Hàm Huyền ngẩn người, giọt nước mắt từ đầu lăn nhẹ xuống gò má...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Anh yêu em vụng về đến thế...

"Xú nha đầu, lấy chồng rồi mà sao ngày càng gầy thế này? Xấu chết đi được!"

Dự Phàm cau mặt, ghét bỏ nói. Ông từ lâu đã muốn thoát khỏi chốn quan trường này rồi! Năm năm trước từ khi nghỉ hưu, lập tức ông đã thu dọn hành lý đi du lịch thế giới. Điều ông bận tâm nhất ở nơi này chính là Tiểu Huyền và Tiểu Hạo. Đêm hôm qua, khi nghe tin Tiểu Hạo qua đời, Dự Phàm đã cho người mua vé máy bay, về Trung Quốc ngay lập tức!

...Thoáng chốc ông lão dường như già đi mười tuổi...

Dự Phàm không có con cái nên coi Vũ Minh Hạo và Diệp Hàm Huyền như chính con đẻ của chính mình, luôn yêu thương, che chở. Giờ đây lại gặp phải cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, trên thế gian này- còn gì bi ai hơn thế?

Diệp Hàm Huyền ngẩng đầu, bàn tay chạm nhẹ lên nếp nhăn trên khuôn mặt ông, nói, "Thầy cũng già hơn trước kia nhiều rồi!"

Dù chưa từng nói ra nhưng từ khi Vũ Minh Hạo mất, cô chưa từng thanh thản. Tựa như tảng đá nặng đè nặng trái tim cô- đau không thở nổi! Cô luôn tự trách bản thân...

Kì thực nếu không có cô, dù Vũ Minh Hạo có thể sống không thọ- nhưng tuyệt đối sẽ không chết trẻ như vậy. Cô dù vô tình hay cố ý- đều làm tổn thương người yêu cô như thế!

Đã từ bao giờ...Cô không còn tin anh ấy nữa?

"Từ hôm nay con chính thức lên nắm chức vụ Cục trưởng Cục tình báo Quốc Gia. Tiểu Huyền à, con không còn là cô gái ngây thơ ngày nào! Giờ đây con nắm trong tay sinh mệnh của nhiều người." Dự Phàm đột nhiên nghiêm nghị nói, khí chất quân nhân nghiêm nghị, uy nghi từ xương cốt.

"Thầy...."

"Ta biết trong lòng con luôn còn khúc mắc. Cái này con hãy đọc đi. Đến lúc tháo chuông rồi."

Dự Phàm gõ nhẹ vào quyển sách nhỏ trên mặt bàn, ông thở dài, "Ta đi trước đây! Tiểu Huyền, bảo trọng."

Diệp Hàm Huyền vốn muốn giữ ông lại, chỉ là cô có tư cách gì đây? Cô thậm chí không đủ dũng cảm để nhào vào lòng ông, khóc một trận...

Cô đã sớm không còn là cô bé năm xưa nữa...

Thời gian quả là thứ đáng sợ nhất! Nó lặng lẽ trôi, chậm rãi mà vô tình. Đến khi người ngoài đời nhìn lại, còn đâu cảnh năm xưa? Có chăng cũng chỉ là những mảnh vụn kí ức đang tan vỡ theo thời gian...

Diệp Hàm Huyền chưa xót cười, gật đầu, "Thầy bảo trọng! Con xin...."

Dự Phàm hiền từ nhìn Diệp Hàm Huyền, khẽ lắc đầu, "Xú nha đầu ngốc! Con không có lỗi gì cả. Ta, Tiểu Hạo đều mong con hạnh phúc."

Ông lão vừa nói xong, quay đầu, đi thẳng ra cửa, ánh nắng đỏ dài trên bóng lưng cô độc của ông.

Diệp Hàm Huyền đưa tay, khẽ lau đi giọt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt xinh đẹp. Cô chậm rãi lật trang vở đầu tiên, nâng niu như bảo vật.

"Ngày 5-6-20XX, hôm nay là ngày anh phát hiện ra căn bệnh quái ác này. Bền nghĩ không biết mình còn sống được bao nhiêu ngày nữa. Anh vốn muốn cướp em từ tay anh ta- chỉ là hình như anh không có tư cách thì phải? Một kẻ không sắp chết có tư cách ở bên em sao?"

"Ngày 6-6-2018, hôm nay là hôn lễ của em, chỉ là anh không thể đến tận nơi, cài đoá hoa đỏ thắm lên tóc em, nói với em một lời chúc phúc...."

"Ngày 7-6-20XX, Tần Gia Dung vốn lên kế hoạch sẵn, phá huỷ cuộc hôn nhân của hai người. Hôm nay anh cùng cô ta đến phá hư tuần trăng mật của hai người, thực ra anh chỉ muốn đến nhìn xem em sống có tốt không?"

Em,

Kính Thiên Minh,

Đứng cạnh nhau quả thực rất xứng đôi, ghen tị, hận thù từng chút, từng chút gặm nhấm trái tim anh.

Anh tìm cách để em đến Cục tình báo với anh, Tần Gia Dung nhân cơ hội bỏ thuốc mê cho Kính Thiên Minh. Một Diệp Hàm Huyền bình tĩnh lý trí, dù gặp bất cứ hoàn cảnh nào cũng mặt không đổi sắc- vậy mà khi nhận được tin nhắn từ Tần Gia Dung, anh đã thấy sự dao động trong đôi mắt em..

Em hình như đã yêu hấn ta mất rồi..."

"9-6-20XX, anh đã chuẩn bị xong hết thấy rồi! Từ giây phút anh quyết định đến Tây Bắc- đã định trước kết cục của anh!

Căn bệnh ung thư có thể được chữa trị, nhưng hận thù trong trái tim anh lại không thể dập tắt được.

Anh là kẻ báo thù! Từ ban đầu quen em, cứu em- đều nằm trong kế hoạch của anh. Nhưng mà...nụ cười trong trẻo, thanh khiết không nhiễm bụi trần kia của em từ từ hoá lên trong tâm trí- sâu đến nỗi đã trở thành tâm ma, cả đời này anh không thoát được, cũng tình nguyện chìm đắm mãi trong đó!

Anh vừa yêu vừa hận em..

Diệp Hàm Huyền à, anh đã yêu em vụng về, ngu ngốc đến thế!

Nếu ngay từ đầu anh thực tâm yêu em, bảo vệ em, không chút tính toán, mọi việc sẽ khác?

Nếu thời gian quay lại, anh sẽ buông bỏ hận thù ư? Anh không biết rõ đáp án nữa...

Khi em đọc đến đây, anh đã đến một nơi thật xa, có nắng nhẹ, biển xanh, Diệp Hàm Huyền, em đừng buồn, cũng đừng tự trách nhé! Cái chết chính là sự giải thoát tốt nhất đối với anh!

Anh tin, Kính Thiên Minh là người thích hợp nhất với em, em nhất định sẽ hạnh phúc! Như vậy, anh an tâm rồi..

Em phải thận trọng đấy! Tần Gia Dung, Ly Mộ, Cyril...

Dương Minh Hạo."

Những giọt lệ nóng bỏng không hẹn trước mà lăn dài trên khuôn mặt cô. Dưới ánh sáng mặt trời phản chiếu lại càng lung linh gấp bội. 3 dòng chữ cuối cùng nét chữ không còn ngay ngắn như bên trên, chắc hẳn anh đang vội vã để lại tâm thư cô, chắc hẳn chiến sự Tây Bắc anh đã đoán trước hết thấy...

Thì ra anh- tên thật là Dương Minh Hạo....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Hoa lan nở rồi!

Thì ra anh ấy đã chuẩn bị mọi thứ vì cô...

"Dương Minh Hạo à, anh không thấy mệt sao? Tại sao mọi đau khổ lại ôm hết vào mình?"

"Chẳng phải em đã từng nói em luôn ở phía sau anh đó sao? Nếu đã lầm đường, tại sao không quay lại nhìn em?"

"Trả lời em đi Vũ Minh Hạo!!!"

Diệp Hàm Huyền hét lên như điên dại. Tiếng khóc của cô vọng lại khắp căn phòng trống..

Trong quá khứ cô đã từng khóc, chỉ là trên thế gian này đã không còn một Dương Minh Hạo lau từng giọt nước mắt cho cô nữa rồi..

Dương Minh Hạo từng nói rất ghét thấy nước mắt của con gái, phiền phức! Vì thế cô không thể khóc! Diệp Hàm Huyền cố ép cho bản thân đừng nghĩ về anh ấy nữa, thì sẽ không buồn, không khóc...

Lệ ở đâu ướt đầm mi em..?

Lệ ở đâu đã ướt đầm một mảng áo?

Diệp Hàm Huyền hít một hơi thật sâu, chợt cô ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt trong không khí, quen lắm...

"Đây là?"

Ngẩng đầu nhìn ra phía cửa sổ thì thấy một chậu lan rừng trắng xoá, cành hoa vươn dài, như muốn vẫy chào nắng sớm. Diệp Hàm Huyền đứng dậy, đôi chân có chút run rẩy bước đến. Ngón tay ngọc chạm rãi nhẹ nhàng vuốt ve từng cánh hoa, cô lầm bầm, "Đây là, đây là hoa lan chúng ta thấy vào mùa đông năm đó...Em từng chê nó quái dị, gốc cây bị khoét một lỗ to thật xấu xí...Không ngờ anh lại mang nó về trồng..."

"Dương Minh Hạo à, đã tám năm rồi..."

"Dương Minh Hạo, thì ra anh chưa từng nói dối em! Quả thực có hoa lan...Em quả thực được ngắm hoa lan rồi! Mà anh đang ở đâu?"

"Hoa lan nở rồi..."

Một hồi sau Diệp Hàm Huyền mới chợt tỉnh, như người mất hồn ôm lấy chậu hoa lan, vốn định đem về nhà trồng.

Một bức thiệp màu trắng tinh khiết như những đoá bạch lan nổi bật giữa nắng vàng. Con gió từ đâu thổi đến, vô tình hay hữu ý làm mở tấm thiệp.

Nét chữ rồng bay phượng múa đỏ như máu rơi vào mắt cô:

"Kiếp này anh yêu em, làm tổn thương em đủ rồi! Nếu có kiếp sau nguyện làm giọt lệ trên mắt em- mãi không rơi xuống..."

"Aaaaaaaa...."

Lệ không rơi, có phải em sẽ không bao giờ buồn đúng không? Mà tại sao em lại chẳng thể vui thế này...?

.....

Diệp Hàm Huyền không còn nhớ rõ cô về đến nhà bằng cách nào. Trong tiềm thức cô chỉ động lại chút kí ức, sau khi kết thúc lễ nhậm chức, vừa bước ra khỏi Cục Tình Báo cơ thể cô dường như mất đi trọng lực. Cứ ngỡ cô sẽ ăn trọn một cú tiếp đất trời giáng, chỉ là cơ thể cô đã nằm trọn trong một vòng tay rộng lớn, ấm áp vô cùng.

Diệp Hàm Huyền không nghĩ được nhiều, cô vui đầu vào trong vòng ngực đó khóc như chưa bao giờ được khóc...Rồi chìm vào giấc ngủ khi nào không hay..

Kính Thiên Minh vừa bế Diệp Hàm Huyền lên phòng ngủ, vừa tự mặc niệm, "Sắc tức thị không, không sắc thị tức"

Cơ mà cô gái nhỏ trong lòng anh thật không yên phận chút nào, hai chân đá loăng quăng, bàn tay khua vô tội vạ...

Hơn nữa những chỗ ỷ lại là nơi nhạy cảm của anh! Dù chỉ là những hành động nho nhỏ đó, đã chọc vị tiểu huynh đệ của ai kia ngứa ngáy vô cùng. Vợ à, em không biết mình đang nằm trong tay con sói đói hay sao?

"Sắc tức thị không, không sắc thị tức."

"Sắc tức thị không, không sắc thị tức."

Đột nhiên Diệp Hàm Huyền mơ màng phùng mang tròn má, dấn mạnh vào ngực anh, cô cáu gắt nói, "Con mẹ nó, thằng điên nào niệm kinh phật, im cho bà ngủ!"

"....."

Kính Thiên Minh lập tức im bật, anh sai chân bước thật nhanh về phía phòng ngủ, vốn định thẳng tay ném con mèo kia xuống giường. Nhưng mà cơ thể cô như cao su bám dính chặt lấy người anh, không tài nào tách ra nổi.

"Đừng đi, đừng đi mà...." Thanh âm mềm mại của cô vang lên, lại đem theo chút nũng nịu khiến người ta khó chối từ.

"Haizzz..." Kính Thiên Minh thở dài, đặt cơ thể cô xuống giường. Một tay khéo léo lấy con gấu bông bên cạnh, chèn vào trong lòng cô. Lúc này lòng mây khẽ nhủ lại ban nãy của Diệp Hàm Huyền mới dần ra, hơi thở của cô ổn định dần.

Quả thực Kính Thiên Minh thấy trống trải vô cùng, cảm giác ấm áp khi nãy ở khuỷu tay đang dần biến mất, chỉ có thứ nào đó không yên phận vẫn đứng...

"Haizzz..." Kính Thiên Minh lại tiếp tục thở dài, xem ra anh không tránh khỏi kiếp ngâm nước lạnh rồi....

Chừng mười năm phút sau, dưới làn nước lạnh của vòi hoa sen, Kính Thiên Minh mới cảm thấy dễ chịu đôi chút, lửa nóng dưới vùng bụng đã dịu đi. Kiểm chế! Kiểm chế! Kiểm chế! Anh đã cầm cự lâu như thế, chẳng lẽ không chịu được vài tuần nữa sao? Chờ sau khi kế hoạch kết thúc, anh sẽ tìm cách nói dối là bệnh gốc của anh đã được trị, đầu óc đã bình thường! Như vậy không phải quá tốt rồi sao? Khi đó anh có thể đường đường chính chính ngày đêm âu yếm cùng vợ yêu, khụ...khụ...hơn thế nữa có thể cho cô ấy thấy thử bản lĩnh đàn ông của Kính Thiên Minh này!

Kính Thiên Minh phải công nhận, ông trời đã quá ưu ái anh, không những giá trị nhan sắc cao ngút như thế, còn cả chỉ số IQ vô cực....

Kính Thiên Minh đang chìm trong mộng đẹp, không để ý tới bước chân đang đi tới. Khi anh vô tình nhìn ra cửa phòng tắm thì vợ anh đứng ở đó tự khi nào...

"Aaaaaa.... Vợ...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Một đêm xuân!

Kính Thiên Minh tâm tình biến động, không biết vợ anh có phát hiện ra điểm khác thường gì không? Và lại hình như hoàn cảnh lúc này có gì đó sai sai...

Không phải kịch bản phải là anh rình trộm vợ yêu tắm, rồi nói sẽ chịu trách nhiệm sao? Tại sao anh lại thành người bị hại thế này...

Quan trọng là người đứng ở ngoài kia vẻ mặt tỉnh bơ như không, đôi mắt đen như mực vô thần nhìn anh, hoàn toàn không chút phản ứng! Mẹ kiếp, là không phản ứng đó! Kính Thiên Minh mắng thầm, anh từ khi nào mất giá đến thế, nếu là cô gái bình thường có khi đã đem anh đè xuống ăn rồi ấy chứ? Vợ Mà vợ yêu mặt không đổi sắc quét một lượt trên cơ thể anh, sau đó nhàn nhã bước về phía anh.

"Vợ, vợ tính làm gì? Vợ!!!!" Mắt thấy vợ yêu ngày càng tiến gần mình, Kính Thiên Minh bất giác nhảy vào bồn tắm, muốn dùng nước che đi cơ thể trần trụi của mình! Vợ anh không phải muốn XXOO đó chứ?!!!

Nước lạnh bắn tung toé khắp căn phòng, dường như có ý bắn vào quần áo của Diệp Hàm Huyền. Chiếc áo sơ mi trắng công sở ướt đẫm một mảng, làm hiện lên những cảnh xuân tươi thắm bên dưới...

Dưới ánh đèn màu vàng nhạt, đường cong trên cơ thể cô càng nổi bật. Kính Thiên Minh có cảm giác nào bộ sắp nổ tung, ánh mắt anh đã mờ đục dần, trong còn trong veo, lạnh nhạt như khi nãy nữa. Ngay lúc đó, cơ thể yếu đuối của cô sát lại gần người anh, cô thô bạo nắm lấy cằm anh.

Vì cô ở phía ngược ánh sáng nên Kính Thiên Minh không quan sát được biểu cảm trên khuôn mặt cô, chỉ thấy mái tóc dài buông xoã, một vài lọn tóc dính nước, rối loạn cọ vào ngực anh. Diệp Hàm Huyền ngồi trên anh nhìn xuống, cao cao tại thượng như nữ vương điện hạ, một Diệp Hàm Huyền bá đạo, ngông cuồng, yêu dã như này, anh chưa từng gặp qua. Chẳng lẽ cái chết của tên Vũ Minh Hạo kia đã kích cô sâu tới vậy?

Lòng Kính Thiên Minh vốn rối như tơ vò, giờ lại càng loạn. Một đôi môi mềm mại, dịu ngọt như sương sớm chạm khẽ vào môi anh. Đầu lưỡi tinh nghịch của cô tách kẽ răng anh ra, mạnh mẽ tiến sâu vào khoang miệng anh....

Cả cơ thể Kính Thiên Minh tê dại như có điện giật, chưa bao giờ anh lại khó chịu đến thế. Cả cơ thể nơi nào cũng bị động chạm. Bầu ngực căng tròn của cô phập phồng theo từng hơi thở, nhịp nhàng chạm vào ngực anh...

Bên dưới không biết cô có ý hay không, cặp đùi trắng thon dài của cô kẹp lấy tiểu huynh đệ của anh....

Một đoạn kí ức mơ hồ xẹt qua tâm trí Kính Thiên Minh...

Năm năm trước, anh đã từng mơ một đêm xuân, trong mơ ân ái cùng cô gái lạ, cô gái kia cường đạo cường ép anh quan hệ- còn ở bên trên anh vận động...

Mà thân ảnh cô gái cùng với vợ yêu đan xen, hoà quyện vào nhau, cuối cùng hợp làm một...

Kính Thiên Minh mất phương hướng thúi nheo lại, xem ra anh phải cho người điều tra lại quá khứ của vợ yêu. Chỉ sợ mọi việc không đơn giản.

"Um...." Diệp Hàm Huyền dường như bị sặc nước, rên nhẹ một tiếng rồi như chú mèo con ngoan ngoãn chìm vào giấc nồng.

Kính Thiên Minh choáng váng với sự thay đổi chớp nhoáng này của vợ yêu, anh quả thực nểm trái tư vị lật mặt nhanh hơn lật sách của nữ nhân rồi!!! Cô gái trong lòng anh yên tĩnh ngủ say, dường như không biết hành động chọc lừa ban nãy của mình.

Chờ đã, không phải là ban nãy vợ yêu mộng du đó chứ??? Gân xanh trên trán Kính Thiên Minh nổi lên từng vạch. Ok, anh ổn!

Thế là ai kia phải mất một đêm trắng mới đề ép được dục vọng, sáng hôm sau lại là yêu nghiệt ngây thơ, trong sáng. Chỉ là anh không biết, trong đêm tối đôi mắt vừa thanh tao, vừa lạnh lùng khế mở rồi lại mau chóng nhắm lại....

.....

Chớp mắt đã một tháng trời qua.

Diệp Hàm Huyền thuận lợi kế nhiệm chức vụ Cục trưởng Cục tình báo Quốc gia. Chỉ là gần đây cô gặp một chút phiền phức- mà hình như không phải "một chút" thôi đâu!

Mỗi sáng trước cửa nhà cô đều đặt một bó hoa hồng Bulgaria- loài hoa được mệnh danh là nữ hoàng của tình yêu. Hơn thế nữa còn là chín trăm chín mươi chín bông hoa. Ủa, Diệp Hàm Huyền mừng thầm, thằng cha nào rảnh lòng đến thế! Chín trăm chín mươi chín không phải là con số tượng trưng cho thiên trường địa cửu đó sao! Bảo sao tên chồng ngốc ở nhà lại xù cái lông lên!

Hại cô ngày nào cũng phải ngửi một bình dấm chua thôi! Cũng từ đó Kính Thiên Minh được vợ yêu "trân trọng" đặt thêm một cái biệt danh "Bình dấm chua thôi" và tất nhiên ai đó kia không vừa, cũng luôn miệng nói cô là "đóa hoa đào nát"

Diệp Hàm Huyền thấy mình thật oan ức lắm thay. Ngoại trừ chuyện đó thì gần đây cô cũng tương đối thanh thản. Dật ca không biết bận bịu việc gì, ngoại trừ sau vụ chiến sự Tây Bắc đến thăm cô thì bặt vô âm tín! Còn Tần Gia Dung ấy à, đạo này có về cô ta đã được chích thuốc, bớt thần kinh đi rồi! Nghe nói cô ta đã ra viện được hai tuần, mà cũng không tìm tới cô gây phiền toái.

À, còn có Nhược Băng, xú muối làm Diệp Hàm Huyền đứng ngồi không yên. Con bé này đã gia nhập Ly Mộ. Lại nói đến Dương gia, Diệp Hàm Huyền từng phân vân không biết bao lần, có nên nói cho Nhược Băng biết Dương Minh Hạo chính là anh họ của em ấy không? Mà nói có ích gì? Người thân còn sống lại duy nhất của em ấy vì cô mà chết. Hơn nữa Diệp Hàm Huyền còn cho người đẩy mạnh điều tra vụ ân oán tứ đại gia tộc thời trước.

Dựa theo sự hiểu biết của cô về Tần lão gia, ông ngoại trừ đối xử không tốt với cô, còn lại cái gì cũng tốt, tuyệt đối là chính nhân quân tử. Còn cả Mạc gia, Kính gia nữa....

Nhắc đến Kính gia mới nhớ hôm nay là đại hội gia tộc ba năm tổ chức một lần của Kính gia. Chắc hẳn có liên quan tới việc quyền thừa kế Kính thị.

Xem ra phong ba lại sắp nổi lên rồi...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Yêu nghiệt một đôi!

Diệp Hàm Huyền- Kính Thiên Minh một đôi siêu cấp soái ca mỹ nữ bước vào thu hút sự chú ý của biết bao người. Quần chúng đỏ mắt hâm mộ, trong lòng không ngừng phi nhỏ, hai đại yêu nghiệt đi với nhau đã gây sự chú ý lắm rồi- còn không biết ý thu liễm, lại mặc y phục đôi toả sáng cả một vùng trời.

Dưới ánh đèn mờ lung, y phục màu đỏ lựu như hoạ từng đường cong trên cơ thể cô gái, chiếc đai lưng nhỏ vừa vặn bó sát vòng eo thon gọn. Còn chàng trai tuy ý đi bên cạnh mỹ nhân, bộ vest màu đỏ vô cùng chói- không những không chìm được vẻ tuần lãng của hắn mà còn trở thành phông nền cho

hắn.

Diệp Hàm Huyền ban đầu có chút phân vân, không ngờ tên chồng ngốc này mặc lên lại soái như vậy! Tự dung trong lòng cô có chút không nỡ đem bảo vật trong tay mình để người khác ngắm nhìn. Vị giả ngốc nào đó cũng không kém phần cay cú, nếu không phải vợ yêu nhất quyết bảo đi, anh còn lâu mới muốn cho mấy tên đàn ông sống bằng nửa thân dưới kia được chiêm ngưỡng dung nhan của vợ anh.

Hai người, một vợ một chồng ngông nghênh bước vào, cái khí thế này quả thật coi trời bằng vung a!

Diệp Hàm Huyền đôi mắt trong veo khê chớp, môi mọng ghé sát vào vành tai Kính Thiên Minh thì thầm, "Không được bày ra bộ dáng si ngốc biết chưa? Đã cho anh coi phim truyền hình bá đạo tổng tài cả tuần rồi, cứ như thế mà."

Chiếc mũi thanh tú trên khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp của cô khẽ chạm vào má anh khiến khuôn mặt anh không tự chủ được mà nóng ran.

Người ngoài nhìn vào tuyệt đối có thể nhìn ra được mỡ nữ đáng kinh trên gheo xứ nam! Tại sao khung cảnh này không những không nhức mắt mà giống như cảnh đẹp ý vui nhỉ?

Quả nhiên chiêu kích tướng của Diệp Hàm Huyền lực sát thương vô cùng lớn, Tần Gia Dung từ trong đám người chen ra, vui mừng nói, "Tiểu Diệp, em đến rồi sao? Hại chị đợi em này giờ."

Diệp Hàm Huyền ánh mắt nhàn nhạt lướt qua Tần Gia Dung. Xem ra một tháng không gặp đã thay đổi không ít a! Một thân y phục dạ hội màu trắng tinh khiết, cộng với vẻ đẹp dịu dàng, mềm mại của cô ta, quả thực khiến không ít người động tâm tư. Sự thực chứng minh người đàn ông bên cạnh Tần Gia Dung, không phải Kính Gia Ngọc, anh trai cùng cha khác mẹ của lão chồng ngốc nhà cô, thì còn ai khác?

Diệp Hàm Huyền thờ dài ý vị, tra nam, cầu nữ quả thực xứng đôi!

Kính Thiên Minh cũng thờ dài ý vị, ruồi nặng một đôi!

Hai vợ chồng quả thực tâm ý tương thông!

Thấy Diệp Hàm Huyền không nói gì, sắc mặt Tần Gia Dung có chút khó coi, không ngờ trước mặt nhiều người con ranh này vẫn không biết điều như thế! Tần Gia Dung vội bước đến gần Diệp Hàm Huyền, bao dung như người chị cả nhìn cô cười nói, "Tiểu Diệp này cần gì phải giận dữ chị như thế? Trước đây là chị si mê Minh ca, là chị sai. Ai bảo Minh ca ưu tú như thế, ai bảo chị ngốc nghếch trót đem tâm can trao anh ấy từ nhỏ. Giờ chị thông suốt rồi, chị thành tâm chúc phúc cho hai người. Bởi vì em là em gái chị yêu thương nhất, Minh ca là người đàn ông chị yêu nhất..."

Ở cự li gần, Diệp Hàm Huyền có thể thấy rõ giọt lệ trên mí mắt Tần Gia Dung. Lại nói bộ dáng ra vẻ tỷ muội tình thâm này của cô ta, quá khủng bố rồi! Còn xem bộ dáng độ lượng của cô ta kia! Đừng tưởng bà đây không biết cô ta cố ý nhấn mạnh hai chữ "Tiểu Diệp" đấy nhé!

"Chồng à, anh mới là đoá hoa đào nát!"

"Khụ...khụ...Phu nhân oan uổng, trời cao chứng giám, anh tuyệt không hai lòng. Người theo đuổi anh vô cùng nhiều, nếu ai cũng nói thích anh, rồi bắt anh chịu trách nhiệm, thì anh thành nơi bỏ thí tình cảm mất."

Ngụ ý là ông đây chưa từng có tình cảm với cô, cô ra đây giả mù sa mưa làm cái quái gì? Muốn bí thí tình cảm á? Còn chưa có cửa! Kính Thiên Minh hi mũi nói, tuyệt không giữ lại chút mũi nào cho Tần Gia Dung.

"Anh..." Tần Gia Dung cơ thể có chút đứng không nổi, run rẩy ngã về phía sau, vừa hay có Kính Gia Ngọc đỡ lấy, mới miễn cưỡng giữ lại chút thể diện.

Kính Gia Ngọc bề ngoài có ba phần giống Kính Thiên Minh, chỉ là đôi mắt y có chút âm ngoan, không được trong trẻo thanh khiết như Kính Thiên Minh. Kính Gia Ngọc hung hăng lườm Kính Thiên Minh, không vui nói, "Dung Nhi cũng chỉ là quá yêu cậu! Yêu một người có gì sai sao?"

Nháy mắt mọi người đều có chút đồng cảm với Tần Gia Dung, có người có tán thưởng Kính Gia Ngọc thẳng thắn, nghĩa khí, duy chỉ nhìn Diệp Hàm Huyền và Kính Thiên Minh thì tràn ngập sự giận dữ. Một đôi vợ chồng này cũng quá là kiêu ngạo, hống hách!

Diệp Hàm Huyền đang định mở miệng, thì Kính Thiên Minh tiến lên phía trước, giơ tay ra hiệu bảo để anh giải quyết. Thanh âm trầm thấp êm tai như khúc nhạc vang lên, "Yêu là việc của cô ta! Nhưng năm lần bảy lượt bị người ta từ chối rồi cố tình đeo bám, cái này gọi là quấy rối, không có tự trọng! Tôi ở đây tuyên bố, cả đời Kính Thiên Minh chỉ nhất kiến chung tình với Diệp Hàm Huyền! Sống cùng chung một nhà, chết cùng chung một mộ! Những kẻ có tâm tư không đứng đắn tốt nhất dẹp đi!"

Diệp Hàm Huyền ngẩng đầu nhìn người đàn ông chắn trước mặt mình. Cô có cảm giác an toàn vô cùng, bóng lưng của anh thật cao lớn, chắc chắn, dù có thiên đao vạn mã cũng không xuyên qua được....

"Hay cho một màn phu thê tình thâm! Nếu như tôi báo cho Minh thiếu một tin hot về phu nhân nhà ngài thì sao nhỉ? Tỷ như làm gái quán bar?"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Độc chiêu!

Từ ngoài cửa bước vào một người đàn ông, bộ dáng hơi gầy, không tề chỉnh, chỉ có điều thần sắc trông có vẻ không được tốt lắm, khuôn mặt xanh xao, dù đứng từ xa cũng có thể thấy rõ cuồng thâm ở mắt.

Đây chắc hẳn là cậu ấm con của một nhà giàu mới nổi nào đó! Phía sau hắn ta là ba, bốn người đàn ông nữa, có vẻ cũng không phải người tử tế gì cho cam

"Ah....?"

Kính Thiên Minh và Diệp Hàm Huyền đồng thanh, xong lại quay sang đối phương cười, không có một chút lo lắng hay tức giận từ lời người kia.

Vị cậu ấm không được chủ nhà hoan nghênh kia sắc mặt khó coi không kém Tần Gia Dung ban nãy. Hắn ta tiếp tục nói, "Nghe đồn Minh thiếu bị ngốc quả không sai nha! Không biết trên đầu anh đội bao nhiêu cái nón xanh, cầm bao nhiêu cái sừng không?"

Dường như y cố tình nói to cho mọi người ở đây nghe thấy. Một trận bản tán xì xào phất chốc làm náo nhiệt bầu không khí.

"Tư phu nhân à, tôi không có nghe nhầm đúng không? Không ngờ đường đường là người thừa kế Kính thị lại lấy phải cô vợ như thế!"

"Aida, Du phu nhân này, bà không thấy sao? Tôi nói khề cho nghe nè, cái cô vợ đó tên là Diệp Hàm Huyền, con ngoài giá thú của Tần lão gia đó! Mẹ của cô ta là hồ ly tinh câu dẫn chồng người khác, sinh ra đứa con gái cũng đề tiện như vậy!"

"Thật á? Vậy cô chị kia không lẽ là Tần đại tiểu thư Tần Gia Dung hả? Quả nhiên gà rừng so với phượng hoàng chân chính khác xa một trời một vực nha! Uống công khi này tôi còn tán thưởng một đôi trời sinh cơ!"

"....."

"Xem dáng vẻ hồ ly tinh của cô ta kia! Ghê tởm!"

"....."

Màn hình cảm ứng treo ở phía trung tâm hội trường bỗng đổi kênh. Một đoạn phim bắt đầu chạy chậm...

Góc quay quay thẳng vào một cô gái mặc đầm đỏ xẻ vai. Thân hình cô thon thả, vòng eo nhỏ như con kiến, bộ ngực quyến rũ ẩn hiện dưới lớp áo mỏng tanh. Dù chưa thấy mặt mũi ra sao nhưng người ta cũng có thể tưởng tượng ra là một giai nhân cực phẩm!

Một anh chàng ngoại quốc tóc vàng tiến về phía cô gái ngồi. Ánh đèn mờ ảo nhấp nháy của quán bar không dim được phong thái của anh ta- giống như vị thần Apollo toả sáng. Hai người nói vài câu gì đó, anh chàng ngoại quốc ghé sát tai cô gái thì thầm gì đó, tư thế mờ ám vô cùng.

Chỉ vài phút sau, hai người khoác vai nhau đi về phía cửa chính của bar....

Cảnh tiếp theo là hai người bước vào một căn phòng- số 154!

....."

Đoạn video tới đây là kết thúc, nhưng cũng đủ làm những người ở đây chấn kinh! Thật không ngờ đường đường là thiên kim Tần gia lại có quá khứ trụy lạc như thế! Gái làng chơi...

Dường như cậu ấm Giang gia kia còn thấy chưa đủ náo nhiệt, ánh mắt thô bỉ lướt một lượt qua cơ thể Diệp Hàm Huyền, nói, "Diệp Hàm Huyền à? Cô còn ra vẻ thanh khiết gì chứ? Bằng giờ tuần trước chẳng phải chúng ta lăn giường rất vui vẻ sao?"

Cùng lúc đó trên màn ảnh hiện lên một đoạn video khác, Diệp Hàm Huyền một thân một mình vào khách sạn, sau đó chỉ vài phút, Giang Huy cũng bước vào, trùng hợp là hai người bước vào cùng một phòng.

Video full HD 18+ không che, một màn ân ái đây đưa khiến người xem không khỏi đỏ mặt tía tai!!!

Kích thích hơn nữa, cô gái kia còn dâm ô với hai người đàn ông cùng lúc, quá khủng bố rồi!!!

Nếu đây không phải hại mình, có khi Diệp Hàm Huyền đã cho nghìn like ấy chứ! Bẫy trong bẫy! Thì ra sự việc năm năm trước do một tay người đằng sau kia bày ra.

Trong lòng cô như có con dao sắc từng chút từng chút cứa vào trái tim cô! Dù người kia hại cô- nhưng sự thật cô thất trinh trong tay người đàn ông lạ mặt vào năm năm trước là việc không bao giờ thay đổi được. Quá khứ nhơ nhuốc của cô...

Kính Thiên Minh thầm than không ổn, ôm Diệp Hàm Huyền vào lòng...

Chết tiệt! Tại sao ngay từ đầu anh không cho người xử lý bọn khốn này!? Cuối cùng anh vẫn không bảo vệ vẹn toàn được cho cô ấy, quá khứ cũng vậy, hiện tại cũng vậy...

Vô số tia sáng đảo nhanh qua mắt anh, cuối cùng biến mất, tựa như hồ sâu không đáy.. Giang Huy vô tình chột dạ liếc về phía hai người, khiếp sợ bỏ nhào về phía đằng sau. Hắn ta chưa từng gặp loại người nào đáng sợ như vậy, sát khí kia- tựa như tu la dưới địa ngục đòi mạng..

Nằm trong vòng tay ấm áp quen thuộc, một lúc sau tâm lý của Diệp Hàm Huyền mới dần bình ổn.

Người nhận được mời tới đây không phải là thế gia danh môn lâu đời thì cũng là đại nhân vật trong chính phủ. Có ai không sang? Ha! Người phía sau này cũng đủ độc! Cho Diệp Hàm Huyền cô một kích trí mạng như vậy!

Không nói đến Kính gia còn tiếp tục nhận người con dâu là cô không, mà cả chức vụ Cục trưởng Cục tình báo của cô cũng có nguy cơ bị tước!

Lại nói đây tuyệt đối là chiêu đã kích trí mạng tên chồng ngốc nhà cô!

Một chiêu huỷ hết đường sống của đối thủ. Một mũi tên trúng ba con chim! Tần Gia Dung không có tâm cơ bậc này, Kính Gia Ngọc kia cũng không có khả năng lớn chừng đó!

Vậy- chỉ có thể là kẻ trong bóng tối kia- người năm lần bảy lượt muốn giết cô, Cyril, Ly Mộ! Y không ra mặt nhưng lại có thể một tay thao túng cục diện.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngọc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Một cái nắm tay cũng nguyện nắm cả đời!

Cùng lúc đó, Kính lão gia và Triệu Ngọc Ngu bước vào. Triệu Ngọc Ngu là vợ lẽ của Kính lão gia. Nói là cha chồng, mẹ kế chồng- kì thực số lần Diệp Hàm Huyền gặp họ còn ít hơn lên trời. Duy chỉ có một lần trước hôn lễ, đến đám cưới của hai người cũng không thấy họ xuất hiện. Vị mẹ kế Triệu Ngọc Ngu này quả thật là minh chứng điển hình của câu ca dao,

"Mấy đời bánh đúc có xương

Mấy đời di ghè lại thương con chồng."

Người ngoài thì không nói làm gì, vị này có một thân phận hết sức "đặc biệt", là di ruột của Kính Thiên Minh, tức là em gái sinh đôi của Kính lão phu nhân quá cố! Dù chị mình có mất sớm, cũng không nên lấy lại chồng của chị chứ?

Diệp Hàm Huyền đã cho người điều tra kĩ vụ tai nạn của Kính Thiên Minh, tất nhiên không tránh khỏi bàn tay của Triệu Ngọc Ngu.

Kính lão gia xuất hiện đúng lúc này, hình như có một sự tình cờ không nhẹ ở đây! Xem ra người đàn bà này muốn đồn tên chồng ngốc nhà cô vào con đường cùng!

"Ah...Gia Ngọc, Thiên Minh, hai đứa đều ở đây sao? Mau lại chào cha các con nào!" Triệu Ngọc Ngu niềm nở, một bộ dáng vợ hiền dâu thảo thân thiết gọi lớn.

"Nghiệt tử, còn không mau lại đây!" Kính lão gia đập mạnh cây oải trượng đầu rồng xuống đất, phẫn nộ nói. Giọng ông không lớn, nhưng đem theo khí lực không hề nhỏ, lại thêm bản lĩnh trầm ổn bao năm lẫn lợi thương trường, khiến người ta không thể không sinh lòng sợ hãi.

Triệu Ngọc Ngu vội vàng nói, "Lão gia, ông bình tĩnh đi! Có thể chuyện này có uẩn tình gì thì sao? Thiên Minh là đứa trẻ tốt. Chỉ là nhất thời bị người ta che mắt."

Lời nói tuy là khuyên nhủ nhưng thực chất là đổ thêm dầu vào lửa! Một câu không hề phủ định cuốn video bôi nhọ Diệp Hàm Huyền kia, luôn miệng Thiên Minh là đứa trẻ tốt, bị người ta che mắt. Đây không phải là hắt vung nước bẩn lên người cô sao?

Kính Thiên Minh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, chậm rãi bước về phía Kính lão gia. Anh nắm rất chặt, còn dục dằng nói với cô, "Đời này của anh đã trao em rồi! Anh sẽ không bao giờ buông tay em đâu, dù chỉ là một cái nắm tay cũng nguyện nắm cả đời."

Dù chỉ là một cái nắm tay cũng nguyện nắm cả đời sao?

Hai mắt Diệp Hàm Huyền có chút nóng lên, cô thật không ngờ tên chồng ngốc lại nói câu này, vào ngay lúc này.

Hai người từ từ đến trước mặt Kính lão gia. Ông dường như đang chìm trong thế giới nội tâm của mình, không phát hiện hai người họ đã đến!

"Lão gia...."

Không hiểu có chuyện gì, Kính lão gia đã có phản hoà hoãn hơn trước, nhưng vẫn quyết tuyệt, "Kính gia tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận đưa con dâu hư hỏng như vậy!"

Kính Thiên Minh ngẩng đầu, thần nhiên nói, "Nếu con vẫn tiếp tục ở bên cô ấy thì sao?"

"Được, được! Tốt, tốt lắm! Từ giờ...."

Kính lão gia lời còn chưa kịp nói ra thì Triệu Ngọc Nhu hai chân quỳ phịch xuống đất, nước mắt long trùng, ôm chân Kính lão gia nói, "Lão gia à! Ngọc Hinh đã mất sớm rồi, chỉ còn đứa con này thôi! Ông tha cho Thiên Minh đi! Đứa trẻ này từ sau vụ tai nạn đầu óc không được minh mẫn, có khi...."

Hàn khí nặng nề không hện trước mà đánh úp về phía Triệu Ngọc Ngu, Kính Thiên Minh ngoan độc rít từng chữ, "Triệu Ngọc Ngu! Bà cảm miệng cho tôi! Loại rắn độc như bà không đủ tư cách nhắc tới mẹ tôi!"

Hơi thở của anh đã có phần rối loạn, tâm tình biến đổi như thủy triều, Diệp Hàm Huyền đứng ngay bên cạnh là người rõ nhất! Sự bi thương của anh. Nỗi đau của anh- khi nhắc về người mẹ quá cố! Không hiểu sao, khi anh buồn, trái tim cô tự nhiên cũng nhức nhối quá...

"Và lại tôi bình thường, hết sức tỉnh táo!"

"Nghiệt tử, mày...!" Kính lão gia tựa hồ quá tức giận, có thể thấy rõ ông thở gấp tới nỗi yết hầu dưới cổ ông cũng phập phồng theo.

Mà câu nói trên của Kính Thiên Minh không khác gì ném hòn đá vào mặt hồ vốn phẳng lặng, lập tức đem đến sự xôn xao của dư luận. Không phải mấy tháng trước trên các phương tiện thông tin đại chúng đều đăng tải tin tức Kính Thiên Minh- nguyên Tổng giám đốc điều hành Kính thị lúc bấy giờ gặp tai nạn ô tô nghiêm trọng, sống chết chưa rõ. Lập tức cổ phiếu của Kính thị giảm một cách không phanh, khủng hoảng trầm trọng, chưa bao giờ Kính thị lại đối mặt với nguy cơ rủi ro đến thế!

Bởi lẽ mấy năm gần đây Kính thị cùng với Mạc thị vươn lên trở thành hai con rồng châu Á, người người đều biết đến tên hai vị kì tài hiếm có trong giới thương trường là Mạc Tu Nghiêu và Kính Thiên Minh.

Ai biết vị kia Kính gia giữa đường xảy ra sự cố. Cũng may Kính lão gia- người đã sớm giao lại Kính thị cho Kính Thiên Minh, đã quay trở về tập đoàn. Dưới sự điều hành của ông Kính thị mau chóng lấy lại cân bằng. Chỉ trong một thời gian ngắn một tập đoàn tài chính châu Á có sự thay đổi chóng mặt, làm người ta không khỏi thán thán "Thế sự vô thường"!

Trong công cuộc khôi phục Kính thị lần này, Kính Gia Ngọc- người con trai cả không được mấy người chú ý lại lập công lớn. Cùng lúc đó cả giới tài chính lại nhận được hung tin:

Kính Thiên Minh- nguyên Tổng giám đốc Kính thị vì sự cố ngoài ý muốn của vụ tai nạn, đầu óc bị hỏng, trở lên si ngốc.

Kính gia là gia tộc lớn, tất nhiên báo chí không dám đưa tin, nhưng mọi người trong giới đều ngầm hiểu, giang sơn Kính thị e là đến lúc đổi ngôi rồi! Sau đó Kính Gia Ngọc lên kế nhiệm vị trí Tổng giám đốc Kính thị.

Đôi mắt đẹp của Diệp Hàm Huyền trở lên âm u vô cùng, Kính lão gia này, rõ ràng là đang làm khó Kính Thiên Minh! Tuy cô biết trong này chứa nhiều ẩn tình, nhưng người ta nói hồ dữ không ăn thịt con, đây là gì...?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Muốn tìm chết thì cũng có đầu óc dùm tôi cái!

Một tháng này vì để chuẩn bị cho đại hội gia tộc lần này, Diệp Hàm Huyền đã dạy anh rất nhiều thứ, cả cách bình tĩnh ứng phó xử lí tình huống. Tên chồng ngốc chỉ số IQ vô cùng cao, khả năng tiếp thu cực nhanh, nói một hiểu trăm, sau một tháng đã rèn thành bộ dáng trầm ổn bấy giờ!

Diệp Hàm Huyền đương nhiên thích thành tựu dạy chồng ngốc này của mình! Chỉ mong mọi chuyện không như suy đoán của cô! Chi tiết vụ tai nạn của Kính Thiên Minh hôm đó- rất nhanh thôi Nhược Băng sẽ khôi phục dữ liệu, chuyển đến cho cô!

Trong lúc Diệp Hàm Huyền đang chìm trong suy nghĩ của bản thân thì xung quanh cô không rớt lời bàn tán, thậm chí có người không kim lòng được "Ồ..." lên một tiếng, có người âm thầm thở phào nhẹ nhõm vì mình không bỏ đá xuống giếng, đắc tội ác ma Kính Thiên Minh kia!

Hai vị Tư phu nhân và Du phu nhân khi này lời qua tiếng lại, bây giờ lòng như lửa đốt! Không biết vị đại phạt kia có nghe thấy lời họ nói không! Dù hai bà không ở trên thương trường, nhưng cũng xuất thân từ danh môn thế gia, được ăn học đàng hoàng, bài bản kĩ càng, tất nhiên hiểu rõ mặt lợi hại! Từng có biết bao tập đoàn lớn nhỏ phải phá sản vì đắc tội với người kia rồi đấy!

Nếu Diệp Hàm Huyền biết suy nghĩ trong lòng của hai vị phu nhân kia, cô nhất định sẽ ném cho họ cái ánh mắt khinh bỉ! Bà đây phi! Xuất thân danh gia thế môn? Ăn học đàng hoàng? Bài bản kĩ càng? Haha...Giống mấy con bà bán cá ngoài chợ chanh chua học đòi làm sang thì đúng hơn!

Diệp Hàm Huyền ra hiệu với Kính Thiên Minh, cô ung dung bước lên phía trước, nhẹ nhàng nói, "Bố. Con gọi một tiếng bố vì bố là người có công sinh dưỡng Thiên Minh, anh ấy hiện tại là chồng hợp pháp của con. Con tuyệt đối không thể đứng yên nhìn bố làm tổn thương anh ấy! Việc phát sinh hôm nay hết thảy đều là lỗi của con. Mọi trách nhiệm con nguyện ý gánh vác. Tuy nhiên....."

Kính lão gia nheo mắt đánh giá cô con dâu mới gặp mặt lần thứ hai này, kì thực đây là lần đầu ông thận trọng xem xét cô. Không tệ, phong thái bình tĩnh, gặp nguy không sợ, khí chất tao nhã. Nếu không phải có những việc khi nãy thì đây quả thực là cô con dâu tốt! Ngực khí kéo dài của cô làm ông không khỏi nảy sinh tò mò, "Tuy nhiên làm sao?"

Diệp Hàm Huyền đã biết bản thân chiếm được chút cảm tình từ ông, cô thông dong phân tích, thanh âm thanh thúy trong trẻo vang lên như một bản đàn êm tai, "Tuy nhiên như cha và mọi người thấy đấy! Nếu con làm ra những việc như thế này, sao có thể để người ta bắt được thóp, chưa kể còn là quay video! Quả thực không bình thường! Hơn nữa lại trùng hợp đến vậy, vào đúng buổi đại hội gia tộc quyết định quyền thừa kế Kính thị, haizzz...."

Cô nói rất chậm, ngực khí vừa phải, đủ để mọi người nghe rõ. Còn tại sao lại trùng hợp à? Mọi người ánh mắt quái dị lướt đến Triệu Ngọc Nhu và Kính Gia Ngọc, người có lợi nhất trong việc này không phải là....

"Diệp Hàm Huyền! Cô nói như vậy không khỏi có chút vô lý hay sao? Không có lửa làm sao có khói đây? Lại nói cô lấy đâu ra bằng chứng chứng minh người trong video không phải cô?"

Một đạo thanh âm có chút quen thuộc vang lên, Diệp Hàm Huyền quay người sang nhìn! Cô thật muốn chửi bậy! Con mẹ nó, lão thiên bị vợ đá nên giận cá chém thớt sang cô à? Hết phiên toái này đến phiên toái khác tới tìm cô! Con hàng Tô Dĩ Anh này từ đâu chui ra không biết....

Có người phụ họa, "Dùng thế, đúng thế! Ai biết được cô nói thật hay giả."

"Tôi đồng ý với Tô tiểu thư..."

Diệp Hàm Huyền vuốt cằm, ra vẻ thần bí nói, "Vậy được, tôi muốn hỏi cậu vài câu!"

Vừa nói cô vừa ngoắc ngoắc ngón trỏ về phía họ Giang, đem theo ý tứ khiến người khác không thể chối từ!

"Được thôi!" Tuy trong lòng có chút sợ hãi nhưng sự việc đã đến nước này, đâm lao phải đành theo lao.

"Hào! Cậu tên là gì?"

"Giang Tuy!"

"Video kia cậu có động tay động chân qua?"

"Ý cô là sao? Chẳng phải trên giường cô rất thích thú sao.? Giờ sao lại vòng vo linh tinh như vậy? Video này độ chân thực 100%, tôi cần gì phải động chân động tay?"

"Cậu chắc?"

"Tất nhiên...chắc!"

"Hào!"

Diệp Hàm Huyền cười sáng khoái, cá đã cắn câu!

Giang Tuy ngăn người nhìn nụ cười đẹp tựa thiên thần kia, nhìn qua có vẻ dịu dàng thanh nhã, nhưng không hiểu sao y lại thấy lạnh sống lưng!

Sau đó cô không nhanh không chậm vén cao tay áo trước ánh mắt tò mò của mọi người.

Tô Dĩ Anh hét toáng lên, "Cô...Cô còn muốn trước mặt mọi người câu dẫn đàn ông sao? Đề tiện!!!"

Với phản ứng vô cùng "đáng yêu" này của Tô Dĩ Anh, Diệp Hàm Huyền quả thực không biết nên khen cô ta thông minh hay chê cô ta ngu như bò nữa...

"Cô sao có thể có những suy nghĩ bẩn thỉu như vậy nhỉ? Tô tiểu thư à, tôi có lời khuyên tốt dành cho cô là mua lọ axit tẩy rửa tắm bồn đi! À, còn nữa, khi ra khỏi nhà đừng quên súc miệng kĩ nha~"

Đối với loại tiểu thư hống hách coi trời bằng vung như cô ta, cô càng nhân nhượng thì cô ta sẽ càng lấn tới! Quả nhiên sắc mặt của Tô Dĩ Anh thật phong phú, tựa như nuốt phải quả trứng thối!

Diệp Hàm Huyền chỉ vào nốt ruồi son đỏ chót trên bả vai của mình, nhàn nhạt nói, "Mọi người nhìn cho kĩ đây là cái gì! Tôi có một thắc mắc nhỏ, Giang Tuy à, tại sao ở trên video kia, tại sao nữ diễn viên trong đó lại không có nhỉ?"

Giang Tuy bắt động tại chỗ, trên khuôn mặt không giấu được vẻ khiếp sợ, không được, nếu mọi chuyện bị lộ Kính gia sẽ không tha cho y, người đằng sau cũng không tha cho y. Kì thực Giang Tuy này chỉ là con cò thí cho người ta, giả dụ vụ này thành công, vì danh dự gia tộc, Kính gia cũng sẽ không tha cho y!

"Tôi... Tôi..."

"Ồ....Đừng nói là mày có lòng hảo tâm nhờ người photoshop cho bức ảnh đấy nhé?" Kính Thiên Minh khoanh tay đứng đó, chậm rãi nhả từng chữ, đem theo sát khí không che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thế này mới gọi là video 18+ full HD thực sự!

Kính Thiên Minh vừa dứt lời, toàn bộ đám đông chìm vào yên tĩnh.

Video kia hết sức tự nhiên chân thật, lại sống động như thế? Nào có dấu hiệu của photoshop. Ảnh thì thôi đi, còn video muốn chỉnh sửa cũng không hề dễ dàng.

Cô gái trong video kia đáng người gần như giống Diệp Hàm Huyền. Máy quay lại đặt ở góc bên phải, nên chỉ quay được góc nghiêng khuôn mặt cô ta, giống Diệp Hàm Huyền đến bảy phần! Góc nghiêng chính là thứ dễ đánh lừa thị giác con người nhất! Lại nói kĩ thuật trang điểm bây giờ, có gì là không thể? Độ phân giải của video vô cùng tốt, tạo hiệu ứng chân thật đến bất ngờ.

Diệp Hàm Huyền thờ dài, nếu cô không tinh mắt phát hiện không có nốt ruồi son trên cánh tay mịn màng của người kia, khéo cô còn tưởng mình bị đa nhân cách, ban đêm lên đi hồng hạnh vượt tường ấy chứ!

"Ây, không ngờ có điều kì diệu vậy luôn nha! Nhìn xem, video này chân thực đến thế, không ngờ là hàng fake."

"Người này chơi cũng ác thật luôn! Tôi xem tin thật luôn ý!"

"Hồ cha nha, hồ cha nha! Vậy thì đã chứng minh mọi bằng chứng đều nguy hại rồi!"

Giang Tuy mặt trắng bệch không một chút máu, y cố gắng bám lấy vách đá cuối cùng bên bờ vực thẳm, liều mạng hét to, "Các người đừng nghe cô ta nói bậy! Video này có thể không thật, nhưng video lúc trước cô ta vào quán bar chơi trai thì thế, đây rõ ràng là ả đàn bà dê...."

Chữ "tiện" chưa được y nói ra khỏi miệng thì đã không có cơ hội nói tiếp, không, phải nói là không bao giờ có cơ hội nói tiếp! Không biết Kính Thiên Minh đã thần không biết quỷ không hay tiến sát Giang Tuy từ lúc nào, liên tục giáng cho y cú đập thật mạnh.

Thanh âm "Bốp...bốp..." liên thanh khiến người xung quanh không thể không hít một hơi thật sâu. Vị Kính Thiên Minh này quả thật quá đáng sợ đi! Hôm nay họ mới được chứng kiến tận mắt- đúng là trăm nghe không bằng một thấy!

"Tao sẽ làm cho mày ngấm miệng nãi nãi! Kẻ nào dám động tới vợ tao, sống không bằng chết!" Âm thanh lạnh lẽo, uy nghiêm cuồng ngạo khiến người, ngữ điệu giống như chúa tể nhìn xuống một con kiến hôi!

"C...ứ...u...m...ạ...n...g...."

Giang Tuy muốn hét lên "cứu mạng" chỉ tiếc lực đạo từ chân của Kính Thiên Minh quá nặng, trực tiếp làm tổn thương phổi của y, sau cùng y không chịu được mà ho ra một búng máu rồi lăn quay ra ngất!

Trước khi mất đi ý thức, Giang Tuy biết y đã động sai người! Không! Đây không phải là người! Mà là ma quỷ!!!!

Hai người vệ sĩ áo đen chạy nhanh vào, cúi đầu chào Kính Thiên Minh. Đang định hỏi Giang Tuy ra ngoài thì thấy sắc mặt không vui của lão đại nhà mình! Chẳng lẽ bọn họ đã làm sai? Theo tính cách của lão đại, kẻ này nhẹ nhất cũng là mạng về Thiên gia rồi cắt lưỡi, lão đại có gì không hài lòng?

Một người nhất thời ý thức được lão đại nhà mình gần đây sùng phụng nhân lên trời! Khụ...khụ...họ...hình như chưa cúi đầu chào phu nhân! Nghĩ thế một người huỳnh mạnh vào cánh tay người còn lại ra hiệu, người kia biết ý, nhanh chóng cúi đầu chào Diệp Hàm Huyền rồi lui ra ngoài.

"Nhanh mạng vào cho tôi một đôi giày mới."

Kính Thiên Minh ghét bỏ nói. Rồi nhanh chóng chạy vào phía phu nhân nhà mình khoe công lĩnh thưởng!

"Vợ có muốn xem video 18+ full HD thực sự không?" Anh ghé sát vào tai cô thì thầm.

Hơi nóng từ anh phả nhẹ vào mái tai cô khiến khuôn mặt trái xoan của cô hiện lên vài tầng đỏ ửng.

"Nói video 18+ thân nhiên như thế? Anh có phải hay không thường xuyên xem?" Diệp Hàm Huyền bĩu môi nói, mùi dấm chua nồng đậm.

Chợt cô lại nhận thấy có gì đó sai sai, vội xua tay bào chữa, "Khụ...khụ...Ý tôi là..."

"Là như này, hử?"

Chiếc cằm nhỏ tinh xảo của cô nằm gọn trong bàn tay anh. Kính Thiên Minh cao gần m9 lặn, mà cô thì chỉ vèn vèn m67, ở tư thế này khiến cô phải ngẩng cao đầu mới nhìn được anh.

Con mẹ nó, sao tên chồng ngốc này ngày càng đẹp trai ý nhỉ?

Một khuôn mặt tuấn mỹ điển đào chúng sinh, mày kiếm rậm và dài, đôi con ngươi hoa đào ẩn hiện ý cười, sống mũi cao thẳng ngạo nghễ, đôi môi khẽ nhếch trông vô cùng yêu mị.

....Xem mấy bộ phim tổng tài thôi mà tên ngốc này cũng có khả năng lĩnh hội tốt ấy chứ nhỉ?

Quần chúng xung quanh thấy một màn uyên ương ân ái thế này sẽ sớm bị nhét cho một bụng đầy thức ăn chó! Nhất là những câu fà, trong lòng thầm roi lệ, oán thán ngập trời: đừng rài cầu lương nữa!!!

Kính Thiên Minh một tay bóp cằm Diệp Hàm Huyền, một tay ra hiệu bắt đầu.

Tiếng nhạc của quán bar ỉn ỏi vang lên không báo trước, khiến một số người không chịu được mà nhức đầu. Ba từ để miêu tả thôi, đó là: Hồn loạn! Dâm đẳng. Máu chó!?!

Diệp Hàm Huyền không nhận được tò mò, vội hất tay Kính Thiên Minh ra, không quên bắn cho Kính Thiên Minh một ánh mắt cảnh cáo! Diễn sâu cũng phải có mức độ thôi!

Vừa nhìn sang màn hình Diệp Hàm Huyền có cảm giác cằm của mình sắp rớt tới nơi.

Đậu xanh!!!!

Đậu xanh!!!!

Đậu xanh!!!!

Đó là tiếng lòng Diệp Hàm Huyền lúc này. Con mẹ nó, cô đã sớm biết Tần Gia Dung không phải loại con gái đức hạnh, từ tể gì rồi, không ngờ cô vẫn phải ngẩng đầu ngược nhìn "bản lĩnh" của cô ta!

Chờ đã, không phải 1 vs 1 mà là Np đấy! Một gái- sáu trai...

Ôi moé, sức chiến đấu của Tần Gia Dung này quả thực không hề tầm thường! Còn là những tư thế kia...

Tần Gia Dung quý xuống hầu hạ từng người đàn ông. Có bao nhiêu dâm đẳng, có bao nhiêu thấp hèn. Dường như cô ta đang chìm đắm trong khoái lạc, khuôn mặt mê ly phát ra những âm thanh rên rỉ...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cô ta không bằng cái lông chân của vợ tôi!

Mãi đến lâu sau khi đoạn video kết thúc, mọi người mới lấy lại tinh thần! Cmm, đây chính là tin động trời nhất trong năm!

"Ah...Thật không thể tin được. Lần này tuy nói là đại hội gia tộc Kính Gia, mà hình như hai vị thiên kim Kính Gia đều gây bão mất rồi, một vị đã được giải oan, không biết lần này sao...."

"Tôi thấy lần này không có khả năng đâu! Nhìn góc quay trực diện lần này xem...Aaaaa, hình tượng Dung nữ thần thanh cao bấy lâu trong lòng tôi sụp đổ rồi...!!!"

"Ách...Tần gia thật có "phúc"!"

Tần Gia Dung dù đã cố gắng khắc chế bản thân nhưng khuôn mặt không kiềm chế được mà lúc xanh, lúc tím, vô cùng vặn vẹo. Lại nghe lời bàn tán ác ý của mọi người xung quanh, cô ta lại sôi máu, cả cơ thể bất lực dựa vào người Kính Gia Ngọc. Bàn tay dù cố nắm chặt nhưng vẫn run từng trận.

Tại sao Minh ca lại có trong tay đoạn video của cô khi ở nước ngoài truy lạc? Có phải hay không anh ấy vốn yêu cô, nhưng khi biết chuyện này lại sinh ra chán ghét, đem tình cảm dành cho mình chuyển sang cho Diệp Hàm Huyền? Nếu vậy quả thật tiện nghi cho con khốn đó!

Không được! Tần Gia Dung không thể buông tay! Cô ta còn mê luyến danh vọng, tình yêu và tiền tài! Không thể cứ thế mà chịu thua Diệp Hàm Huyền!

Diệp Hàm Huyền không phải may mắn sinh ra là con ruột của cha và mẹ thôi sao? Có gì tốt đẹp? Nhưng tại sao mọi thứ ưu tú nó đều được thừa hưởng....

Tần Gia Dung mau chóng khôi phục tinh thần, bị thương nhìn về phía Kính Thiên Minh nói, "Minh ca...Em biết..."

Em biết anh làm tất cả điều này vì Tiểu Diệp. Em biết anh muốn đem đến niềm vui đến cho em ấy! Lấy nước mắt của em, đổi thành nụ cười của cô ấy- anh có vui không?"

Ồ!?! Chỉ cần nói một câu là muốn hất hết bát nước bẩn sang người cô? Với tội danh hãm hại chị gái hử? Diệp Hàm Huyền tự hỏi Tần Gia Dung không biết bao giờ mới thôi trò múa rìu qua mắt thợ này đây!

"Minh, đoạn video vừa rồi anh lấy từ đâu? Có đáng tin không? Dù rằng trước đây em có giận dữ chị, nhưng là khi đó em còn trẻ con, e tin chị mà, chị gái em không phải người như vậy đâu! Phải không, chị, chị?"

Diệp Hàm Huyền bàng hoàng nhìn Kính Thiên Minh, đáy mắt có chút tức giận vì anh gây tổn hại đến chị gái cô!

Haha! Tần Gia Dung à? Cô tưởng chỉ mình cô biết diễn kịch thôi sao? Tôi sẽ phụng bồi cô tới cùng! Hơn nữa sẽ làm cô ghen uất tới chết!

Tần Gia Dung có chút không tiếp nhận được "thái độ thân thiện" này của Diệp Hàm Huyền. Tại sao con khốn này không đối xử với cô như mọi khi chứ? Tại sao không tát cô đi? Lần đầu tiên trong đời Tần Gia Dung mong mình bị tát- hơn nữa còn từ kẻ thù truyền kiếp Diệp Hàm Huyền!

Tần Gia Dung chỉ có thể gượng cười, gật đầu, "Không phải chị!"

"Huyền Nhi, anh tới muộn!"

Ngay lúc mọi người còn đang ngầy ngốc vẫn chưa hiểu kết thúc của việc này thế nào thì một đạo thanh âm ôn hoà như gió xuân vang lên.

Tần Cảnh Dật một tay diu Tần phu nhân bước vào, mà ở bên cạnh anh, một cô gái trẻ khác diu Tần lão gia bước vào....

Diệp Hàm Huyền day day cái trán trơn bóng của mình, ây gu, hôm nay cũng thật lắm náo nhiệt đi!

Dật ca của cô, vẫn anh tuấn như thường a~

Kia một thân y phục quân đội đen tuyền, kia một khuôn mặt như đao tước, như kiếm gọt. Tần Cảnh Dật mỗi bước đi đều uy nghiêm, tựa như từ giây phút đầu tiên xuất hiện, đã khiến thế gian vạn vật lu mờ. Đặc biệt nhất chính là đôi mắt phượng hẹp dài làm cho người ta như nhìn thấy bầu trời bao la, màn đêm vô tận! Đẹp mà độc!

Cô gái đi cùng anh cũng không hề tầm thường. Diệp Hàm Huyền tắc lưỡi, một dung nhan trong trẻo lạnh lùng, chiếc váy dạ hội màu trắng càng làm tăng thêm vẻ tao nhã của cô gái. Chợt có làn gió vô tình thoảng qua, đuôi váy dài khẽ động, như u lan nở rộ giữa đêm trăng rằm

Mà cô gái này trông có chút quen quen, hình như cô đã từng thấy ở đâu đó, mà rốt cuộc nghĩ mãi cũng không ra.

Kính Thiên Minh ở bên cạnh cau mày không vui. Trông thấy vợ yêu đánh giá hết người này tới người khác thì thập phần không vui. Nhất là ánh mắt hoa si đó! Hừm! Ông đây còn chưa đủ đẹp hay sao? Nhìn tên Tần tiện nhân kia thì thôi đi, dù sao hắn cũng là anh trai của cô ấy, nhìn Thiên Ân làm cái quần gì chứ? Cùng là phụ nữ cũng không được...

Nhắc tới việc này, Kính Thiên Minh trong lòng lại nảy sinh chút bất an! Vợ anh lạnh lùng với trai đẹp như thế...

Anh bao lần dùng sắc dụ dỗ mà không thành công, có phải hay không vợ yêu có xu hướng sai lệch giới tính! Nghĩ tới đây ánh mắt Kính Thiên Minh nhìn Bạch Thiên Ân u ám vài phần.

Diệp Hàm Huyền đang định chạy tới chào hỏi Tần Cảnh Dật, dù sao cũng đã lâu hai người không gặp, thì một bàn tay to lớn nắm chặt lấy tay cô, hơn nữa lực đạo còn không hề nhẹ.

"Em lại đó không phải phá hư chuyện tốt của Dật ca nhà em sao? Anh ta cấm dục lâu như thế, hôm nay mới dẫn người yêu về ra mắt, em chạy ra ôm lấy anh ta, chẳng phải sẽ khiến cô gái đó ghen sao? Nhờ người ta chán ghét Dật ca nhà em thì....."

Giọng nói của anh rất nhẹ, rất êm tai. Diệp Hàm Huyền chậm rãi tiếp thu từng thông tin anh đem đến!

Ôi..

Dật ca, Dật ca có...khụ...khụ...có đôi tượng yêu đương rồi á?

Dù lời tên chồng ngốc kia nói có phần ác ý, nhưng quả thực Dật ca cảm phục bao lâu nay, thậm chí có một thời gian cô còn nghi ngờ xu hướng giới tính của anh ý....

Thật không ngờ....

Mà giờ cô ra sẽ khiến bạn gái của Dật ca ghen sao? Cô ấy sẽ không nhỏ nhen vậy đâu nhỉ? Mà tính chiếm hữu của nữ nhân cũng rất cao đó nha! Vì thế Diệp Hàm Huyền quyết định đứng tại chỗ, không ra chào hỏi Dật ca nữa!

Tần Cảnh Dật mặt đen đen như đất nòi! Vài tháng không gặp, cô em gái nhỏ bướng bỉnh của anh từ khi nào nghe lời thằng em rể khôn kiếp giả nai, giả ngốc ấy chứ? Nghĩ đến đây Tần Cảnh Dật nghiêng răng ken két, ý nghĩ muốn vạch trần lớp mặt nạ kia ngày càng mãnh liệt.....

Tần Gia Dung đứng bên kia khi thấy Tần lão gia, Tần phu nhân đến thì khẽ thở nhẹ, dù sao cô cũng là đại tiểu thư cao quý của Tần gia, có sự bảo hộ của cha mẹ, cô không tin Dật có thể làm mất mặt gia tộc!

Nhưng kể từ lúc vào đây, Dật không hề nhìn cô- dù chỉ một lần, điều này khiến cô có chút sợ hãi..

"Ba, mẹ, anh...mọi người đã đến!" Tần Gia Dung không biết lấy đâu ra hơi sức, chạy thật nhanh về phía ba người. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương, lại ủy khuất vô cùng, khiến cho người mới đến không hiểu có chuyện gì xảy ra! Nhất là phu phụ Tần gia, con gái cưng của họ hay là bị ai bắt nạt?

.....Còn.....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59-2: Cô ta không bằng cái lông chân của vợ tôi! 2

"Dung Nhi, xem này, khóc đến độ sưng hết nước mắt rồi! Lại đây nào..." Tần lão gia cung chiều sùng sịnh nói.

Xem tình hình này ông đã đoán ra phần nào! Chuyện này không thoát khỏi liên quan đến Diệp Hàm Huyền! Tần lão gia hí mắt lạnh lùng nhìn Diệp Hàm Huyền.

"Ô...ô...Cha...." Tần Gia Dung chạy đến, vùi đầu vào lòng ông, khóc quên trời đất...Có lẽ ưu điểm lớn nhất của Tần Gia Dung chính là kỹ năng khóc- mà không gây cho người khác cảm xúc chán ghét, chỉ thấy thương hại. Đây chính là hiệu quả Tần Gia Dung muốn! Vì đạt được mục đích, tự tôn hay tự trọng gì cô ta đều không màng.

Tần phu nhân dường như đang suy nghĩ gì đó, lông mày nhíu chặt lại, cũng không có lên tiếng...

"Em đứng xa anh quá...."

Tần Cảnh Dật nhân cơ hội kéo Bạch Thiên Ân về phía mình, cột nhà đùa. Bạch Thiên Ân không vui khi có người động chạm với mình, đang định thô lỗ hất tay thằng cha Tần tiện nhân này ra thì ai đó dường như đã đoán trước, khẽ ghé sát tai cô thì thầm, "Bác sĩ nói mắt anh mới hồi phục. Không thể tiếp nhận đá kích quá lớn! A Ân đây là muốn chà đạp anh?"

Bạch Thiên Ân xanh mặt trừng mắt nhìn Tần Cảnh Dật. Nói thật, cô chưa từng gặp qua người nào đê tiện tới mức này! Vì cứu cô mà anh ta bị thương, ừ thì cô báo ân bằng cách chăm sóc cho đến khi anh ta khoẻ cũng là bình thường đi! Anh ta mù? Mù cái cóc khô! Rõ ràng mắt đã khôi phục thị giác mà còn lừa cô!

Cái gì mà...

"Cô cứ tầm tợ nhiên! Mắt tôi có bình thường cũng không thèm nhìn đâu!"

Cái gì mà....

"Mắt tôi hồng chẳng qua do thời tiết hơi nóng. Cô có khoả thân trước mặt tôi, tôi cũng không thèm né!"

Giờ lại chành chọc rằng mắt anh ta chưa khôi phục! Hừm! Chờ sau lần cô đóng giả bạn gái anh ta thành công này, cô coi như trả đủ ân cho anh ta! Xem anh ta còn lỳ gì đe dọa cô nữa!!!

Kính Thiên Minh cùng Diệp Hàm Huyền hai người chứng kiến một màn kia. Kính Thiên Minh hất cằm, "Vợ xem rồi học tập đi nhé!"

"Anh chán ngủ giường rồi? Nên tối nay muốn ra sofa ngủ?"

"Hic...Vợ quá đáng! Đã một tháng rồi chồng còn không được ngủ chung với vợ..."

Diệp Hàm Huyền tỉnh bơ, mặc kệ tên chồng ngốc! Từ sau đêm hôm đó, Diệp Hàm Huyền đã cho người kê thêm một giường ngủ. Ai biết được đằng sau bộ dáng cừu non là một con cáo già chứ! Tất nhiên phải phòng bị rồi! Ban đầu cô định đá hấn sang phòng khác, mà hấn sống chết không chịu đi, thế này sinh ra cảnh một phòng hai giường như bây giờ.

Tần Gia Dung dường như đang nói gì đó với Tần lão gia, ánh mắt ông nhìn cô càng lúc càng lạnh...

Ây gu, cái đức hạnh này của Tần Gia Dung, không phải cô là người rõ nhất sao? Tần Gia Dung à, đợi thêm chút nữa đi! Tôi sẽ cho cô một bước từ thiên đường lao thẳng xuống địa ngục- sẽ không lâu đâu...

Quả nhiên một lúc sau, Tần lão gia cầm tay Tần Gia Dung, hai cha con "tình thâm" lại phía này.

"Kính lão gia, đã lâu không gặp."

"Tần lão gia khách khí rồi! Ông đến là vinh dự của Kính gia chúng tôi."

Hai người hàn huyên chuyện cũ hồi lâu, ông ông tôi tôi, người hỏi người trả lời- giống như một đôi bạn lâu năm không gặp. Kể từ lúc Tần gia đến, những vị quan khách ở đây đương nhiên không dám ho he bình luận tiếng nào, bớt được lời nào hay lời đấy, trọng yếu là không đắc tội Tần gia kia!

Ai bảo người ta nắm trong tay quân đội, người ta có quyền?

"Kính lão gia à, ông có đứa nhỏ thật tốt!" Tần lão gia nghiêm giọng, không vui không giận nói.

Kính lão gia sao có thể nghe không ra ý tứ của ông ta, thân nhiên hỏi lại, "Ah? Ý ông là nói về hai đứa nhỏ này? Nếu ông không yên tâm thì tôi có thể đảm bảo, con gái ông ở Kính gia tuyệt đối không chịu chút uỷ khuất nào! Đứa nhỏ nhà tôi còn sùng con bé lên trời ấy, chẳng cần người cha này đây..."

Diệp Hàm Huyền đứng bên cạnh phải cho người cha chồng này của mình một nghìn like! Ông cũng biết diễn kịch giả ngu đi, biết Tần lão gia chính là nhắc vụ video khi nãy, ông liền đánh lái sang cô và Kính Thiên Minh...

Tần lão gia có chút khó đỡ! Người này là đang giả ngu với ông, quả nhiên vẫn mang thù chuyện xưa!

"Kính lão gia à! Ông hiểu sai ý tôi thì phải, tôi tới là để tâm sự đôi chút với con trai ông!"

Kính lão gia chỉ "Ồ..." một câu không rõ ý tứ rồi cũng không nói gì thêm nữa, đại ý với Kính Thiên Minh: mày gây họa tự chịu!

"Không biết nhạc phụ đại nhân đại giá quang lâm có gì nói với con rể?" Kính Thiên Minh bộ dáng gọi đòn nói! Ông già này dù có là cha của vợ yêu đi chăng nữa, nhưng vẫn luôn đối xử không tốt với cô ấy, vì cái lòng gì anh phải tôn trọng ông ta? Gọi hai chữ "nhạc phụ" đã là tôn trọng ông ta lắm rồi!

"Một người là thiên kim tiểu thư thiện lương, dịu dàng. Một đứa là con của tiểu tam ti tiện, bẩn thỉu. Nếu là cậu thì cậu sẽ chọn ai?" Tần lão gia nheo mắt nguy hiểm nói, tựa như chỉ cần trả lời sai ý ông là sẽ vạn kiếp bất phục!

"Ồ..."

Kính Thiên Minh học điệu bộ Kính lão gia ban nãy, xong chỉ Tần Gia Dung ngạc nhiên nói, "Ý của nhạc phụ đại nhân là cô ta? Tần Gia Dung á? Cô ta không bằng cái lông chân của vợ con!"

Chưa kịp để Tần lão gia tức giận, Tần Cảnh Dật đã nhanh như một con gió, tiến lại gần ông từ lúc nào, ánh mắt hàm ý nhìn ông, "Con thấy cha ngày càng hồ đồ rồi! Cha xem cái này đi..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Phượng hoàng chân chính của Tần Gia!

Tần Cảnh Dật gạt đầu ra hiệu, một người vệ sĩ cúi đầu thành kính dâng trước mặt Tần lão gia một tập hồ sơ.

"Đây là cái gì? Nếu là việc riêng thì về nhà bàn..." Tần lão gia bắt giắc cau mày nói.

Tần Gia Dung khi nhìn tập hồ sơ máu trắng kia, đáy lòng dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt. Dật ca luôn thiên vị Diệp Hàm Huyền, thứ anh ta đưa vào lúc này chắc chắn gây bất lợi cho cô. Tần Gia Dung đang tính toán giải quyết việc này như thế nào thì Tần Cảnh Dật đã đoán trước được suy nghĩ bần

thiu của Tần Gia Dung, anh kiên nhẫn nói,

"Nếu cha không xem lúc này, con đảm bảo người sẽ phải hối hận cả đời!"

Tần phu nhân cũng tò mò, không biết thứ gì quan trọng tới nỗi thằng bé này đích thân nhấn mạnh như thế.....

Không lẽ những ý tứ gần đây Dật Nhi ám chỉ với bà...

Tần phu nhân là người thông minh, bà đã sớm xâu chuỗi những lời Dật Nhi nói,

"Con thấy Huyền Nhi khi cười lên đôi mắt to tròn lấp lánh tia sáng, vô cùng giống mẹ."

"Mẹ à, mẹ thử nghĩ lại hai mươi năm năm trước, vào hôm mẹ sinh em gái, có điểm gì kì quái không?"

"Sau khi em gái được sinh ra, mẹ có nhìn em lấy một lần? Hay là ngất đi rồi sáng hôm sau mới trông thấy?"

Kì quái một điều là Dật Nhi của bà luôn miệng nói hai từ "em gái", Dung Nhi là em gái ruột của nó, tại sao cứ luôn nhấn mạnh hai từ em gái này?

Một suy nghĩ lướt nhanh qua đầu bà, không thể nào! Tần phu nhân lắc đầu, điều này tuyệt đối không thể xảy ra!

Con người là thế, khi trong lòng đã nảy sinh chút nghi ngờ, sẽ bất an, không tự chủ được mà tìm cách kiểm chứng nghi ngờ ấy! Dung Nhi, mẹ biết làm điều này là có lỗi với con- nhưng không sợ vạ nhất- chỉ sợ nhất vạ...

Bà cũng đã cho người đem mẫu tóc của Dung Nhi đi xét nghiệm ADN với bà, rất nhanh sẽ chứng minh là bà đa nghi, Dung Nhi chính là kết tinh tình yêu của bà và Chi Lăng. Nhưng không hiểu sao khi nhìn nụ cười chói mắt kia, khí chất ung dung tao nhã của người con gái kia, Diệp Hàm Huyền! Trong lòng bà lại lo sợ- sợ đó mới chính là con gái ruột của mình!

Lại nói Tần lão gia, ông không hài lòng với thái độ tỏ ra thần bí của đứa con trai này, có gì trực tiếp nói thẳng không được sao? Còn hồ sơ gì nữa! Ông còn phải trừng trị kẻ làm tổn hại đến Dung Nhi rồi đòi lại công bằng cho con bé nữa!

Tần lão gia mở tập hồ sơ ra, trang đầu tiên là một bức ảnh trắng đen, vì chụp đã lâu nên phía mép bức ảnh đã sòn, xung quanh dính băng dính mới không bị rách.

Người phụ nữ trong bức ảnh sắc mặt tái nhợt, lại đang mặc quần áo của bệnh nhân, trên tay lại ôm một đứa bé, không khó để đoán ra cô ta là phụ nữ vừa mới sinh. Điều làm Tần lão gia bất ngờ đây không phải là đây không phải là Diệp Phi Phi sao? Quan trọng là thằng bé này vô duyên vô cớ đưa bức ảnh về người đàn bà kia cho ông là có ý tứ gì?

Tần lão gia nheo mắt suy ngẫm, trong đây ắt hẳn phải có huyền cơ! Ông lại nhìn kĩ phía sau lưng Diệp Phi Phi, dù ảnh có chút mờ nhưng số phòng 5401 đập thẳng vào mắt ông! Đây không phải là phòng mà Nhiên Nhi đem đó sinh hạ ra Dung Nhi sao?

Tại sao Diệp Phi Phi lại ở đây....? Hay là bà ta chỉ trùng hợp đi qua? Nhắc lại thì ngày sinh của Dung Nhi và Diệp Hàm Huyền cùng ngày, có khi chỉ là trùng hợp....

Mà Tần phu nhân khi thấy bức ảnh kia thì suy đoán của bà đã được chứng thực vài phần, cả cơ thể dường như cạn kiệt sức lực, may có Bạch Thiên Ân đứng bên cạnh chống đỡ nên bà mới miễn cưỡng đứng vững.

Tần Gia Dung đứng bên cạnh Tần lão gia, tất nhiên là người đầu tiên trông thấy bức ảnh kia. Khuôn mặt cô ta đã sớm không còn chút giọt máu, tại sao Dật lại đưa bức ảnh này cho cho? Tại sao lại là ảnh của bà ta? Tại sao lại là người đàn bà thấp hèn kia?

Cô hận! Hận bà ta! Hận người phụ nữ mang trong mình dòng máu thấp kém đó- cũng hận cả Tần phu nhân, một người phụ nữ cao quý, thanh nhã như thế, tại sao lại không là mẹ ruột cô ta- mà lại là mẹ ruột Diệp Hàm Huyền!

Tần Gia Dung kiềm chế ý muốn đem tập hồ sơ kia xé nát, thậm chí một mồi lửa hoá thành tro bụi- chỉ để che dấu đi

thân phận thấp kém của cô ta!

Nhưng cô ta không biết rằng, phượng hoàng vốn là phượng hoàng! Dù có bị người ta che dấu nhưng hoá diễm trên đôi cánh của nó không bao giờ tắt được, một ngày nào đó nhất định sẽ niép bàn trùng sinh, phơi phục đáng về vốn có của mình.

Mà cô ta vốn dĩ chỉ là con gà rừng cố gắng đem bộ lông rực rỡ chói lóa của phượng hoàng để dát lên người mình! Hàng giả cũng mãi là hàng giả!

"Cái này là sao?" Tần lão gia nghi hoặc hỏi.

Mọi người xung quanh đều không hiểu trên bức ảnh kia chứa đựng bí mật kinh thiên động địa gì lại khiến mặt Tần lão gia đổi sắc.

"Cha mở sang trang tiếp theo đi!" Tần Cảnh Dật tựa hồ đã đoán trước được phản ứng của ông, đôi mắt thản nhiên không một gợn sóng nói.

Tần lão gia đôi tay không tự chủ được có chút run rẩy mở sang trang kế.

Vẫn là một bức ảnh đen trắng, chụp một đứa bé trong nằm trong nôi. Cô bé có đôi mắt to tròn linh động, má lúm đồng tiền bên trái nở rộ khi cô bé mỉm cười. Tàn lão gia chưa từng gặp qua bộ dáng của Diệp Hàm Huyền hồi nhỏ, ông tất nhiên không biết đứa bé này là ai! Chỉ là nhìn thấy tấm ảnh nhỏ đặt bên cạnh nôi của đứa bé, dòng chữ "Tàn" quen thuộc kích thích thị giác người nhìn....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đồ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Diệp Tiểu Dung, cô không có tư cách mang họ Tàn!

Đầu Tàn lão gia kêu lên vài tiếng "lộp bộp....."

Năm đó khi ông trở về bệnh viện chính là vào ngay phòng bệnh thăm Nhiên Nhi, người ta nói phụ nữ khi sinh là bước một chân vào quan tài, ngay khi vợ ông thập tử nhất sinh thì ông không có mặt. Mãi đến tận sau này, Tàn lão gia vẫn hối hận vì đêm hôm đó không ở bên cạnh người bạn đời của mình.

Sau đó bác sĩ nói Nhiên Nhi vẫn ổn, ông mới yên tâm chạy sang phòng hậu sản thăm đứa nhỏ của mình. Lúc Tàn Cảnh Dật ra đời không nhận được sự sủng ái của cha mình. Bởi lẽ Tàn Chi Lăng quan niệm con trai chính là tình địch lớn nhất trong cuộc đời người đàn ông, ông luôn mong muốn Nhiên Nhi có thể sinh hạ cho ông một tiểu công chúa- giống như Nhiên Nhi hồi bé.

Khi nhìn thấy bảo bối bé bỏng trong nôi, tuy rằng con bé có chút không giống Nhiên Nhi lúc nhỏ, nhưng đây chính là tâm can của ông và Nhiên Nhi, Tàn lão gia sao có thể không sủng con bé lên trời.

Ở bệnh viện quy định trên nôi của mỗi đứa bé đều ghi họ đặc thù, hơn nữa giám sát rất nghiêm ngặt, tất không thể có sự gian trá ở đây! Mà Tàn lão gia cũng không thể ngờ được...

Ông bàng hoàng quay sang nhìn Tàn Cảnh Dật, xúc động hỏi, "Đây là như thế nào?"

Tàn Cảnh Dật hơi hơi cười, nhìn thẳng vào mắt ông nói, "Cha không phải đã biết rồi sao? Cần gì phải hỏi con?"

So với thái độ của Tàn lão gia, Tàn phu nhân còn choáng kinh hơn, không thể nào...Điều bất hạnh bà suy đoán lại ứng nghiệm...

"Phụt...." Tàn phu nhân phun ra một ngụm máu tươi, u ất dồn nén ở phế quản khiến bà không trụ nổi. Nghĩ đến những việc bà đã làm với con gái ruột của mình....

"Nhiên Nhi..."

"Mẹ...."

"Mẹ...."

"Phu nhân...."

Bốn người Tàn lão gia, Tàn Cảnh Dật, Tàn Gia Dung, Diệp Hàm Huyền đồng thanh nói.

Tàn Gia Dung vốn muốn tiến lên đỡ bà thì bị Tàn Cảnh Dật ngăn lại, hơn nữa anh còn thô lỗ đẩy cô ta ra. Tàn Gia Dung dù biết chuyện cô không phải con ruột của Tàn phu nhân đã bại lộ- nhưng cô ta không thể để người nhà Tàn gia biết Diệp Hàm Huyền mới chính là con ruột của họ! Cô không được hưởng thi Diệp Hàm Huyền cũng đừng hòng.

"Anh, sao anh lại đẩy em ra? Mẹ luôn yêu thương em nhất mà. Phải không cha?"

Tàn Gia Dung ứa nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng trông thương tâm vô cùng, quay sang nhìn Tàn lão gia.

Tàn lão gia phức tạp nhìn Tàn Gia Dung. Đáy lòng quặn đau khi thấy con bé khóc. Nhưng mà con bé không phải con ruột của ông với Nhiên Nhi, vậy đứa nhỏ của ông đi đâu rồi? Tàn lão gia lòng như lửa đốt, ngàn vạn lần cầu mong đứa bé mạnh khỏe mà lớn lên.

"Cha, có chuyện gì vậy? Cha đừng giấu Dung Nhi mà? Hay là Dung Nhi làm gì sai?"

Tàn lão gia lắc đầu thở dài, cố gắng kiềm chế nỗi đau nói, "Không phải lỗi của con. Đều là ta sơ suất. Đều là lỗi của mình ta."

Tàn Cảnh Dật đứng bên cạnh nhếch mép cười khinh, không ngờ đến nước này dù biết con rắn độc này không phải con ruột mình, cha vẫn bênh cô ta như vậy, anh trầm giọng nói, "Cô không cần diễn kịch nữa! Từ giờ phút này tên của cô là Diệp Tiểu Dung! Cô căn bản không có tư cách mang họ Tàn!"

Một câu nói âm độc như giáng sét vào đỉnh đầu mọi người ở đây! Thanh âm của Tàn Cảnh Dật mang theo khí lực lớn, vang vọng khắp cả căn phòng,

tựa hồ cố tình để tất cả mọi người nghe thấy.

"Đại hội gia tộc của Kính gia thành sân chơi của Tần gia mất rồi!"

"Đùa chứ? Tần thượng tướng là đang nói với em gái ruột của anh ta, Tần đại tiểu thư Tần Gia Dung phải không?"

"Đồ con heo này, bây giờ phải gọi là Diệp Tiểu Dung, không nghe Tần thượng tướng vừa nói sao?"

"Ồi má, không lẽ là do chuyện truy lạc của cô ta nên bị đuổi khỏi Tần gia sao?"

"Tôi nghĩ còn có huyền cơ bên trong cơ. Tần thượng tướng đã đưa thứ gì đó cho Tần lão gia xem mà, Tần gia thế hệ này chỉ có độc nhất một con gái, bao che vô cùng, đâu phải vì chuyện này mà đuổi khỏi gia tộc được?"

"Sao tôi cứ thấy họ Diệp có gì đó quen quen?"

Tần lão gia cau mày ý tứ nhìn Tần Cảnh Dật, ông chưa kịp nói thì Tần Gia Dung đã ngã quỵ xuống đất, lắc đầu nói, "Dật, mọi người không phải vẫn luôn cưng chiều em nhất hay sao? Tại sao chỉ vì việc nhỏ đấy mà anh lại đối xử với em như vậy? Em là Tần Gia Dung mà, cha, mẹ, giúp con..."

Tần Cảnh Dật ngay cả nhìn Tần Gia Dung cũng khinh thường, khinh miệt nói, "Diệp Tiểu Dung à, cô hạ màn được rồi đấy! À thôi, cô cứ tiếp tục giả ngu đi, tôi nói cho mọi người cùng nghe. Cô vốn không phải con của cha và mẹ sinh ra mà là do một tay Diệp Phi Phi sinh. Tần đại tiểu thư? Cái danh này cô cũng xứng mang sao?"

Tần Gia Dung bày ra khuôn mặt ngạc nhiên không thể tin được, lắc đầu mạnh, "Không thể nào, Dật, anh nói gì vậy? Em biết anh luôn có thành kiến với em. Nhưng em là em gái anh mà, tại sao lại đối xử với em như thế? Tại sao? Diệp Hàm Huyền mới là do Diệp Phi Phi sinh cơ mà...."

Đối với thông tin này, Diệp Hàm Huyền sốc cũng không kém. Tần Gia Dung sao lại là con gái của mẹ cô được? Vậy cô là ai? Hay là cô ta và cô là chị em sinh đôi khác trứng? Nhìn sắc mặt của Dật rất nghiêm túc, không có khả năng anh ấy ngụy tạo ra việc này!

"Bình tĩnh, đừng hoảng. Rất nhanh sẽ có đáp án." Kính Thiên Minh luôn bày ra bộ dáng xem kịch vui, cong môi trấn án Diệp Hàm Huyền. Anh chưa từng để tâm thân phận của vợ yêu là gì! Nhưng những thứ mà Tần Gia Dung cướp của cô ấy, sẽ phải quy về chủ cũ! Tần lão gia chắc hẳn không ngờ người ông trước nay đều nuôi ong tay áo, còn đi tự ngược đãi chính con gái ruột thịt của mình!

Tần Cảnh Dật tựa hồ không kiên nhẫn nổi với hạng người như Tần Gia Dung, cặp mắt bá khí kia xẹt qua một tia u ám, kết hợp với đầu lông mày đang nhăn lại, chứng tỏ anh vô cùng tức giận, "Mày còn mở miệng mà không biết ngược? Em gái tao sao? Mày nói thêm tên tao một lần nữa xem! Mày chỉ là con gà rừng đội lốt phượng hoàng! Hai mươi năm năm trước, mày và Huyền Nhi của tao bị đánh tráo! Dựa vào cái gì mà em gái tao phải chịu sự hắt hủi, phi báng từ mọi người, mà mày một đứa hàng giả nghiêm nhiên chiếm mọi sự sủng ái của cha mẹ?"

Tần Cảnh Dật vốn kiệm lời, đây là câu nói dài nhất mà anh nói từ trước tới đây! Từng câu nói đều mang theo sự phẫn nộ, còn kèm theo sự chua xót! Nếu như anh sớm phát hiện ra thì Huyền Nhi của anh đã không phải chịu nhiều uất ức như thế....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Lớn lên làm con dâu cô nhé!

Cái gì mà đánh tráo? Dật ca đây là đang nói cô và Tần Gia Dung sao? Không lẽ Tần Gia Dung là con gái của mẹ, còn cô mới là con gái của Tần phu nhân và Tần lão gia?

Không thể nào! Mọi chuyện sao có thể phức tạp như vậy? Dù một người có IQ cao như Diệp Hàm Huyền cũng nhất thời không thể tiếp nhận được thông tin này!

Nhưng không thể không phủ nhận trái tim cô đã bắt đầu lung lay. Dòng chảy thời gian chậm rãi quay về thời điểm hơn hai mươi năm trước, khi Diệp Hàm Huyền bắt đầu có kí ức...

Bé gái có đôi mắt to tròn, đôi môi hồng chúm chím, trông đáng yêu vô cùng, vừa nhìn thấy mẹ, cô bé đã chạy ra ulla vào lòng mẹ, "Mami, mami, con búp bê này là Dật ca tặng cho con đó! Có đẹp không mami?"

"Chát..."

Một cái tát đem theo hết sức lực của người mẹ đã giáng vào khuôn mặt nhỏ xinh của cô bé- lúc này đây đã đỏ ửng vì rát. Cô bé không hiểu mình đã làm gì sai, đôi mắt long lanh ập nước mắt, uất ức nhìn mẹ của mình, cố gắng không để nước mắt rơi ra.

"Mẹ...mẹ xin lỗi...Là mẹ nhất thời xúc động, Tiểu Huyền ngoan, đừng khóc mà...Mami sẽ buồn lắm!"

"Mami đừng buồn! Có Tiểu Huyền ở đây mà! Tiểu Huyền sẽ ngoan, sẽ nghe lời mami..."

Diệp Phi Phi chưa xốt nhìn Diệp Hàm Huyền, nói, "Được rồi! Lần này là dịp tốt nên con mới được bước chân vào cổng Tàn gia! Phải nhớ con không thuộc về nơi này, không được thân cận với người ở đây, cũng không được nhận đồ của họ có biết chưa?"

Cô bé chu môi, âm thanh lí nhí như tiếng muỗi nói, "Nhưng...Dạ ca đối xử với con rất tốt...."

"Vậy được! Con đến tìm thằng bé đó đi! Để xem nó có nuôi con không!"

Vừa nói Diệp Phi Phi ngay lập tức đóng cửa lại, để bé gái năm tuổi ở ngoài cửa giữa mùa đông giá rét...

"Mẹ ơi! Mẹ....Mẹ mở cửa cho Tiểu Huyền vào nhà đi! Tiểu Huyền sai rồi..."

"Tiểu Huyền sợ bóng tối lắm!!!"

Nhưng dù cô bé có kêu thét thế nào thì mẹ cô bé vẫn không ra ngoài, cô bé tự nói với lòng mình: mẹ rất thương cô bé, chỉ là mẹ ngu quên nên không nghe thấy cô bé gọi thôi!

Vì thế cô bé đành phải tìm sang những nhà hàng xóm xung quanh, nhờ họ cho trú một đêm. Ngặt nỗi đây là nông thôn, lại vào mùa đông nên nhà nào cũng đóng cửa đi ngủ sớm. Cô bé lết đôi chân mệt mỏi đến trước một ngôi nhà có gốc hoa lê- nơi mà sau này được cô bé và anh trai nhỏ đặt một cái tên "sang chảnh"- Lê viên.

"Có ai không.....?" Cả buổi không ăn gì khiến cô bé thấm mệt, cô cố hết sức gọi thật lớn, trong nhà có đèn sáng, hi vọng ở đây có người ở.

Ngay lúc cô bé cảm giác đôi mắt mình sắp tối sầm thì cửa căn nhà hé mở, ánh sáng ấm áp lan toả dần, một cô rất chi là xinh đẹp đứng đó, còn mỉm cười dịu dàng nhìn cô bé, sau đó phá cười hoa lệ, "Haha! Tiểu Minh Từ, tiểu tử thôi! Con xem chẳng phải ta vừa mong có một tiểu công chúa đáng yêu, ông trời liền hô biến cho ta nè! Hắc hắc, ở hiền gặp lành mà! Mau mau, cô bé, mau vào nhà khỏi lạnh, có gì từ từ nói."

Cô bé cười tươi nhìn người phụ nữ, ngoan ngoan gật đầu, "Vâng..."

"Chẳng phải mami vẫn mong một tiểu công chúa đáng yêu để cho ông đây ra rìa sao? Xem kia, một nha đầu mặt mũi lấm lem như ma ý..." Cậu nhóc đôi mắt nguy hiểm đề phòng cô bé, lo sợ mami sẽ bị "kẻ địch" này cướp đi, bĩu môi thật dài nói.

Cô bé vừa bước vào căn phòng đã thấy một cậu bé đứng đó, khoanh tay ưỡn ngực, bộ dáng hung dữ như muốn "ăn tươi nuốt sống" cô bé không bằng, cô bé rất sợ...vội bám chặt vào vạt áo cô dịu dàng kia, không dám nhìn cậu bé nữa!

"Này, tiểu Minh Từ, ai cho tên nhóc nhà mi dọa bảo bối của ta sợ hả?"

Cậu bé xì một hơi rõ dài, khinh thường nói, "Một nha đầu nhát gan lại hay khóc có gì thú vị đâu chứ?"

"Tiểu Minh Từ! À à, mami nhớ rồi, có con bé Dung gì đó rất mến mộ tên nhóc nhà mi nhỉ? Haizz, nhỏ tuổi đã chọc hoa đào, chờ lão ba nhà mi biết lỗi đến đây đón nữ vương ta đây về, ta sẽ gửi mi sang bên đó chơi với con bé đó vào hôm mới được!"

Cậu bé lập tức đã thay đổi sắc mặt, còn đầu bộ dáng huyênh hoang, coi trời bằng vung khi nãy, chớp chớp đôi mắt đáng yêu vô cùng, ngọt ngào nói, "Mami là nữ vương đại nhân, như thiên lôi sai đâu con đánh đó. Con mới không thích con bé xấu xí, lòng dạ hẹp hòi kia! Con chỉ yêu mình mami thôi!!!"

Lần đầu tiên trong đời cô bé nhận thức được hoá ra con người cũng có nhiều bộ mặt phong phú như thế, ày...tiểu ca này không hung dữ nên thì trông càng dễ thương đó nhỉ?

"Ừm...Có thật là sai đâu đánh đó không? Vậy nhanh nhanh, đi vào nhà tắm chuẩn bị nước nóng mau!"

"Mami, con không phải người...."

Chữ "hầu" còn chưa được nói ra, nhận thấy nụ cười ngày càng sáng lạn trên khuôn mặt bà mẹ mình, cậu bé nhận thức được sự nguy hiểm, vì thế đành ngậm miệng đi chuẩn bị nước tắm.

Triệu Ngọc Hình mỉm cười hài lòng, mau chóng lôi cô bé ngồi xuống, hỏi, "Này, cô bé, cháu tên là gì? Sao lại ở đây? Nói đi đừng sợ, tiểu tử thôi đó, nó không có ý xấu gì đâu!"

Diệp Hàm Huyền gật nhẹ, điềm đạm nói, "Cháu gọi là Tiểu Huyền, cô...cô cho cháu ở nhờ một đêm được không? Sáng mai cháu sẽ đi sớm..."

Triệu Ngọc Hình hí mắt cười nhìn cô bé, không biết con gái nhà ai lại có bộ dáng đáng yêu thế này, lớn lên nhất định sẽ rất xinh đẹp, hơn nữa đôi mắt trong veo tinh khiết thế này, khẳng định là một đứa nhỏ lương thiện, hiểu chuyện- rất thích hợp với thằng nhóc kia!

"Cô bé ngoan, cháu cứ yên tâm ở lại đây đi! Cô ở đây chán lắm, không có ai tâm sự...." Triệu Ngọc Hình cúi đầu, thở ngắn than dài nói.

"Không phải cô có tiểu ca kia bên cạnh sao?" Cô bé trở mặt ngay thơ hỏi.

"Cô muốn có con gái cơ, haizz...Để cô tắm cho cháu trước đã nhé!"

Diệp Hàm Huyền khuôn mặt có chút hồng, cô bé sẽ được cô cô xinh đẹp này tắm cho sao?

"Dạ...."

"Đi theo cô nào!"

Hai người một lớn một nhỏ dắt tay nhau vào nhà tắm, bộ dáng hài hoà vô cùng. Cậu bé cau mày không vui, mẹ cậu còn chưa từng sùng nịnh cậu như thế!

"Áy gu...Thằng nhóc này, còn không mau biến ra ngoài chuẩn bị đồ? Có phải thấy con gái nhà người ta bộ dáng dễ nhìn nên muốn xem trộm?" Triệu Ngọc Hinh vốn đang định coi đồ cho Diệp Hàm Huyền, lại nhận ra có một bóng đèn đứng đó!

Cậu bé xấu hổ ho khan, nổi giận đùng đùng bước ra khỏi nhà tắm, vừa đi vừa lẩm bẩm, "Ma lem đó còn lâu con mới thèm!"

....Chỉ là vành tai nhỏ của cậu đã đỏ hồng lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62-2: Lớn lên làm con dâu cô nhé! 2

"Omg...Ta đã sớm thấy con đáng yêu rồi! Không ngờ tắm rửa sạch sẽ lại khả ái đến nhường này! Ôi cục cưng bảo bối tâm can của ta!"

Triệu Ngọc Hinh âu yếm vuốt má cô bé, lại chợt nhận ra có một vết sưng đỏ hồng trên làn da nhẵn mịn của cô bé. Bà không vui nói, "Mau, mau, ta bôi thuốc cho con. Nếu để lại sẹo trên khuôn mặt này thì ta sẽ đau tim chết mất..."

Đôi mắt cô bé lấp lánh tia sáng vì được người khác quan tâm, "Dạ...Con cảm ơn cô."

....

"Có đau không bảo bối?"

"Dạ, không ạ." Cô bé không phải không đau mà là vết thương này quá nhỏ- so với trước kia cô bé từng chịu.

"Hừmmm...Xong rồi! Có đau thì cứ nói ra nhé! Con người chứ có phải người máy đâu mà. Từ giờ cô sẽ bảo vệ con, hứa đấy!"

Từ giờ cô sẽ bảo vệ con? Cô xinh đẹp này sẽ bảo vệ cô bé sao? Tâm trạng của cô bé vừa vui vẻ lên đôi chút lại rầu rĩ- nhưng mà cô bé không xứng được mọi người yêu thương, bảo vệ. Mẹ cô bé đã phá hoại hạnh phúc gia đình người khác- cô bé sẽ phải gánh chịu tội lỗi thay mẹ mình. Cô sợ sau khi nói ra, cô xinh đẹp này sẽ ghét bỏ cô bé, vì thế cô bé rơi vào trầm mặc.

"Con có tâm trạng gì sao? Người ta nói có thực mới vực được đạo. Để cô dẫn con đi ăn trước đã nhé!"

"Dạ...."

Cô bé đứng trước căn phòng bếp, dù không quá lớn nhưng lại rất tiện nghi- đặc biệt nó mang lại cho cô bé cảm giác ấm áp vô cùng, và đặc biệt trên bàn kia đầy ắp thức ăn ngon.

"Oa...." Cô bé không kìm được mắt chữ O mồm chữ A nói.

"Xi, đồ nhà quê!"

Cậu bé ngay khi trông thấy cô bé mặc chiếc đầm trắng, lại có chiếc nơ màu hồng thắt ngang lưng, cả đôi mắt to tròn kia nữa...trông như một con búp bê biết nói. Vì để che dấu biểu cảm ngạc nhiên, thất thố của mình, cậu bé đành đọc mồm đọc miệng chữ cô bé.

Tất nhiên điều này không qua được "hoả nhãn kim tinh" của bà mẹ nào đó, Triệu Ngọc Hinh che miệng cười trộm, con trai bà, bà còn lạ hay sao? Xem kia, xem kia, nuôi con dâu từ nhỏ cũng là ý tưởng không tồi đâu nhỉ?

Thế là một người một suy nghĩ cùng ngồi vào bàn ăn.

"Ăn món sườn xào chua ngọt này đi bảo bối!"

"Dạ..." Cô bé đưa miếng sườn chua ngọt hấp dẫn bỏ vào miệng, ngon quá....

"Ngon không?"

"Ngon lắm ạ! Con cảm ơn cô."

Triệu Ngọc Hình ánh mắt hàm ý nhìn cậu bé, nói, "Con phải cảm ơn vị tiểu ca này của con mới đúng! Là một tay tiểu tử thối này làm đấy!"

Cô bé mở to đôi mắt nhìn cậu bé, lúc đầu có chút không tin, sau chuyển sang sùng bái, hét lên, "Tiểu ca ca, tiểu ca ca giỏi quá!!!"

Cậu bé trong lòng vui sướng và có thành tựu vô cùng khi được người khác khen. Lần đầu tiên trong đời cậu bé biết ơn bà mẹ "vô lương" nào đó đã bắt cậu học cách dọn dẹp, nấu nướng từ lúc bốn tuổi!

"Tiểu ca ca tên là Tiểu Minh Tử đúng không ạ?"

Cậu bé gật đầu không nói gì, xem như là ngầm đồng ý.

"Có ý nghĩ gì không ạ?"

"Minh là ánh sáng, Tử là con. Kết hợp lại thành đứa con của ánh sáng đó!" Trước sự nhiệt tình của cô bé, cậu bé không đành lòng mà mở miệng giải thích.

"Oaaa....Hay quá! Hay quá! Bảo sao em thấy quen quen..."

"Quen...?" Cậu bé nhún mày hỏi lại, có chút tò mò.

Triệu Ngọc Hình ngồi bên cạnh thấy hai đứa trẻ có chút thân thiết, mở cờ trong bụng, vội nói, "Con cứ nói đi!"

"Một tháng trước em có xem phim truyền hình Trung Quốc đó. Em ấn tượng nhất là câu nói của hoàng thượng cơ."

"Nói gì...?"

Cô bé vuốt cằm nghĩ nghĩ gì đó, rồi nói, "Đúng rồi! Ngài ý nói thế này này, "Ô, Tiểu Minh Tử của trẫm, bàn tay trắng nõn nà thế này cung biết bao nhiêu, cả đôi môi đỏ hồng quyền rũ này nữa... Trẫm chỉ muốn hung hăng chà đạp."

Dường như cô bé không nhận ra không khí có gì đó sai sai, chỉ thấy sống lưng có chút lạnh lẽo, vẫn vô tư nói tiếp, "Hihi, mà em thấy anh rất giống Tiểu Minh Tử đó ý!!! Da trắng này, môi đỏ này...."

"Phụt....Hahaha...Haha...." Cô bé còn chưa kịp nói xong thì nước cam trong miệng Triệu Ngọc Hình đã bắn sạch ra ngoài, không nhận được mà cười một tràng dài, thật sự thì nhận cười quá là khó đi!

Cô bé còn chưa kịp hiểu gì thì đã thấy cậu bé bức tức bước ra khỏi phòng. Cô bé khó hiểu quay sang hỏi cô xinh đẹp, "Cô ơi, cháu nói gì sai sao?"

"Không, không hề!"

Triệu Ngọc Hình vội xua tay phủ định, haha, thằng nhóc kia từ bé đã độc mồm độc miệng, hại bà chịu không ít khổ, xem ra giờ đã có khác tính rồi! Nếu bà đoán không sai thì bộ phim con bé này xem chắc là phim đam nữ gì đó, kể về mối tình của vị hoàng thượng đoạn tụ, và một tên thái giám mặt hoa da phấn nào đó- quan trọng tiểu thái giám kia tên Tiểu Minh Tử!

"Vậy tiểu ca ca có giận con không ạ?"

"Không, không! Tiểu ca ca con đi học bài đó, không đến lớp sẽ bị cô giáo phạt nè! Con về sau cứ tiếp tục phát huy nhé!" Triệu Ngọc Hình tròn mắt nói dối con nít. Tên nhóc thối nhà bà không biết tại sao lại thông minh tới mức không phải là người, bị cô giáo phạt ư? Nó không chọc điên cô giáo là phúc rồi...

"À, ừm, Tiểu Huyền này, lớn lên con làm con dâu cô nhé!"

"Dạ? Con dâu là gì ạ? Dâu tằm đó hả cô?"

Triệu Ngọc Hình khoe miệng có chút cơ rút, con bé này có phải quá đơn thuần hay không, vậy cũng tốt...

"À haha, cũng kiểu như là con làm con gái ta đó!"

"Thật sao ạ?"

"Ừm, con có thích tiểu ca ca kia không?"

Cô bé bắt ngờ với câu hỏi của cô xinh đẹp, rầu rĩ nói, "Nhưng tiểu ca ca có vẻ không thích con!"

"Ngốc ạ! Thế nên con mới cần làm con dâu ta! Chỉ cần con là con của ta thì có thể ở bên cạnh tiểu ca ca của con rồi!"

Triệu Ngọc Hình giảo hoạt nói, dụ dỗ con nít xem ra khá đơn giản nha! Cũng may tên nhóc nhà mình có chút giá trị nhan sắc.

"Thật sao ạ? Con đồng ý!!!!" Cô bé kích động nói, đôi mắt tràn ngập sự vui sướng.

"Hihi...Móc ngoéo tay nè!"

Triệu Ngọc Hình đưa tay ra, móc với ngón tay nhỏ bé, mồm mím của cô bé, hai người đồng thanh nói,

"Móc ngoéo, móc ngoéo suốt đời không thay đổi...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cắm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Anh trai nhỏ, chim cũng nhỏ!

"Tiểu Huyền, Tiểu Huyền..."

Thanh âm ấm áp vang lên khiến cô bé tỉnh giấc, cô bé mơ màng dụi dụi mắt, khẽ nói, "Cô..."

"Không được nha! Phải gọi ta là mami!"

Cô bé cứ nghĩ chuyện hôm qua chỉ là giấc mơ, hôm nay khi tỉnh dậy cô xinh đẹp cùng với tiểu ca ca sẽ biến mất...

"Mami..." Cô bé không quen với cách xưng hô này nên có chút ngập ngừng nói.

"Ừm! Ngoan lắm bảo bối, để sáng nay mami đích thân chuẩn bị bữa sáng cho con nhé! Con tự vệ sinh cá nhân được chứ?"

"Dạ, được ạ!"

Triệu Ngọc Hình gạt đầu hải lòng, trước khi xuống lầu còn không quên nói với cô bé, "Mami chuẩn bị bữa sáng hơi lâu nha! Nếu con xong sớm thì xuống gốc cây lê dưới nhà chăm chim với tiểu ca ca của con nhé!"

.....

Diệp Hàm Huyền chậm rãi bước xuống dưới lầu. Nhớ lời cô xinh đẹp, à không mami nói, cô bé mở cửa, chạy đến gốc cây lê trước nhà.

Mami nói không sai nha! Tiểu ca ca quả nhiên đang đứng dưới gốc cây lê, còn đang loay hoay làm gì đó.

"Tiểu ca ca...." Cô bé hí hửng chạy lại, có chút xấu hổ nên hai bàn tay cứ đan xen chặt vào nhau.

Cậu bé đang mải miết chăm con chim non mà cậu mới bắt được trên cây tuần trước, thì thấy cô bé đi ra! Vốn định hỏi han cô bé vài câu, mà ba chữ "tiểu ca ca" kia như vết nhọt đâm sâu trong lòng cậu bé! Cậu còn chưa quên cái tên Tiểu Minh Từ kia đâu!

"Tiểu ca ca, anh giận em sao?"

"Tiểu ca ca, anh giận em đúng không?"

"Tiểu ca ca, nói gì đi mà...." Cô bé chu môi năn nỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn do vừa mới tỉnh dậy, còn đem theo chút mơ màng.

"Không được gọi là tiểu ca ca nữa! Ừmmm..Gọi là anh trai nhỏ đi!" Cậu bé không chịu được cô bé lải nhải bên tai, đành bắt đắc dĩ ra điều kiện!

"Oaaaaa....."

Cô bé sung sướng kêu lên. Vội ôm chầm lấy cậu bé, phấn khích nói, "Tiểu...À, anh trai nhỏ, anh trai nhỏ tốt quá!!!"

Cậu bé từ nhỏ đã không thích người khác động tay động chân với mình, nhất là sinh vật khác giới như này, nhưng không hiểu sao bé gái khả ái, mềm mại dụi cái đầu nhỏ vào bụng vào bé- cậu lại không nảy sinh cảm giác chán ghét.

Mãi lúc sau cô bé mới nhận ra mình có hành vi phấn khích quá đà, vội xoa xoa chóp mũi, xấu hổ buông cậu bé ra.

"Hi...hi...Anh trai nhỏ cuối cùng cũng chịu chơi với em. Anh đang làm gì đó?"

Cậu bé còn đang ngây người vì trước ngực không còn cảm giác ấm áp ban nãy nữa, lại nghe giọng nói ngọt ngào kia- càng khiến tâm cậu bé mềm nhũn, dịu giọng nói, "Chú chim non vừa mới mất mẹ tuần trước, anh đang chăm nó, chờ nó lớn lên."

"Oaaaaa....Anh trai nhỏ giỏi quá!"

"Ừm, có muốn đút cho nó ăn không?"

"Em làm được sao?" Cô bé không tin hỏi lại.

Cậu bé trầm mặc một lúc, sau mím môi nói, "Anh dạy em làm."

Triệu Ngọc Hình mới làm xong bữa sáng, từ xa trông thấy hai đứa nhỏ thân thiết như thế, trong lòng trào dâng cảm giác mãnh liệt! Ày, ai bảo tên nhóc kia khó tính như ông cụ non? Lạnh lùng, cộc cằn chứ? Hừmmmmmm....

Nếu lão chồng của bà ở đây, trán sẽ nổi lên từng vạch đen mà nói: Chọc mù mắt anh đi! Đây có phải tiểu tử nhà chúng ta không? Cũng biết thương hoa tiếc ngọc cơ à?

Triệu Ngọc Hình đi vòng ra phía cửa sau, lén lút lấp sau bụi cỏ, nụ cười vô si nghe ngóng hai đứa nhỏ nói chuyện.

"Anh này, ở đây tên là gì vậy?"

"Không có tên. Do ba mẹ cãi nhau nên mẹ đem anh trốn tới đây một thời gian thôi!"

"Vậy ư? Hay là em đặt tên được không?"

"Ừm."

"Ồ đây có gốc hoa lê, cô giáo em nói mùa xuân hoa lê sẽ nở trắng xoá một vùng trời, rất đẹp luôn! Hay đặt là Lê viên đi, có được không anh?"

"Ừm, bảo bối ngoan, thông minh lắm!"

Bà mẹ nào đó lấp sau bụi cây, có chút không tin vào lỗ tai mình, thằng nhóc kia đã gọi con gái nhà người ta là bảo bối sao? Với lại nó vốn coi trời bằng vung, những đứa trẻ đồng trang lứa luôn bị nó khinh bỉ về chỉ số IQ, nay lại đi khen cô bé thông minh?

"Mùa xuân em muốn ngắm hoa lê."

"Ừm, tất cả hoa lê sẽ để cho em ngắm."

Chợt cô bé hình như có chuyện vui, cười trộm một tiếng, đôi mắt cong cong như hình trăng non, như đem hết sao trời dính lên đó!

Cậu bé thoáng bối rối, hỏi, "Em cười gì thế?"

"Em thấy anh và bé chim này rất giống nhau a~"

"Có gì giống?" Cậu bé mong chờ hỏi tiếp.

"Anh trai nhỏ, chim cũng nhỏ."

"Hahahahaha...Ôi buồn cười chết tôi rồi!!! Haha...."

Cô bé vừa nói xong, thì nghe thấy bụi cây phía bên kia phát ra tiếng động- hình như có chút quen tai!

Cậu bé khuôn mặt đen xì như đất nồi! Cố gắng kiềm chế không ném cô bé ra khỏi nhà, giữ chút phong độ nói,

"Em nói sai rồi! Phải là anh trai nhỏ, chim lớn!"

"Không được!" Cô bé lập tức lắc đầu phủ định.

"Tại sao?"

"Bởi vì cô giáo em dặn là không được nói dối, nói dối là hư! Hay là thế này đi, chờ anh trai lớn, chim nhỏ cũng lớn lên, em sẽ nói là anh trai lớn, chim lớn nhé?!"

Nhìn khuôn mặt ngây thơ, khả ái kia nói mấy lời này, cậu bé thật muốn hét lên rằng: không lẽ em định giữa đám đông hét lên cái này à? Mẹ nó, sự đa nghĩa của ngôn ngữ đôi khi cũng thật đáng sợ....

Sau khi dùng xong bữa sáng, cô bé dù không muốn những vấn phải chào tạm biệt mẹ con cậu bé ra về. Hai mẹ con nào đó đều không muốn rời xa cô bé đáng yêu này, sống chết không cho cô bé đi!

Mãi đến khi cô bé hứa ngày mai sẽ đến chơi tiếp, hai người mới chịu.

"Chờ đã, bảo bối, em còn quên thứ gì đó?"

"Hả???"

Cậu bé cố gắng giữ bình tĩnh, khẽ ho khan nói, "Chuyện tối hôm qua giữa mẹ và em, anh vô tình nghe thấy rồi! Thế này đi, nể tình em ngoan ngoãn như vậy, anh miễn cưỡng đồng ý cho em làm con dâu mẹ anh!"

"Oaaaa...Anh trai nhỏ là số một."

Cô bé dù rất vui vì tương lai có thể ở bên anh trai nhỏ, những vẫn kiên quyết về nhà ngay, cô không muốn mẹ lo lắng.

Bàn tay bé nhỏ của cô chợt bị cậu bé nắm chặt lại, "Vậy thì em sẽ là vợ anh rồi! Người ta nói khi tạm biệt, vợ sẽ thom lên má chồng hai cái!"

Cô bé đơ phỗng đứng đó, thom sao? Cái này cô có biết! Nhưng mà cô không có bố, đương nhiên không biết vợ chồng là gì, chỉ ngậy ngó thom lên má cậu bé hai cái.

"Chụt...."

"Chụt...."

"Dù là một cái nắm tay, anh cũng nguyện nắm tay em cả đời, Tiểu Huyền!"

Một cái, một cái nắm tay cũng nguyện nắm cả đời sao.....

Một cái, một cái nắm tay cũng nguyện nắm cả đời sao.....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Mỗi tình đầu của Diệp Hàm Huyền

"Con ranh này! Tao đã bảo mày rồi mà! Phu nhân ở bên trên sinh lòng thương xót mới cho hai người chúng ta lên Đế Đô sống, lại cho mày học với đại tiểu thư, sao mày lại không biết nặng nhẹ vậy chứ?"

Diệp Hàm Huyền lúc này đã mười bốn tuổi, một búi tóc đuôi ngựa nhỏ nhắn trên đỉnh đầu, khuôn mặt phấn nộn, đôi mắt vẫn to tròn xinh đẹp, chỉ là tia sáng trong đôi mắt đã không còn linh động như xưa, mà có phần u buồn.

"Mẹ, con không làm gì sai! Càng không làm gì có lỗi với chị."

Diệp Phi Phi càng tức giận khi con nhóc này dám cãi lời mình, mặt lạnh nói,

"Chị gái mày vốn muốn giữ chức Chủ tịch Hội học sinh ở trường, mày tham gia ứng cử tranh làm gì? Có phải mày dùng thủ đoạn hèn hạ nào đấy để đắc cử không?"

Diệp Hàm Huyền ra sức lắc đầu phủ nhận, luôn miệng nói, "Con không có...."

"Hừ! Quý mới tin mày! Hôm nay là đại hội gia tộc Tần gia, về nhà tao sẽ xử mày sau!"

Diệp Phi Phi cay độc nói, đoạn bỏ Diệp Hàm Huyền lại khu vườn hoang phía sau Tần gia, đường đi lòng vòng như mê cung.

Đội con ranh này tìm được đường ra thì tiệc cũng tàn rồi....

Không thể để nó xuất hiện nhiều trước mặt người Tần gia được!

Cả ngày lang thang trong khu vườn quái quỷ này, Diệp Hàm Huyền vẫn không thể tìm được đường ra. Mưa đã bắt đầu lớn dần, trời cũng sắp tối, cô sợ....

Vì thế Diệp Hàm Huyền chạy càng nhanh, không quan tâm tới việc mưa đã ướt hết người.

Một tia sáng chói loá xé rách bầu trời, vài giây sau kéo theo tiếng sét...

"Đừng...."

"Ah..."

Lối đi quá trơn, lại hoảng sợ, Diệp Hàm Huyền ngã quỵ xuống đất. Trông cô lúc này lấm lem vô cùng, chỉ là cô rất kiên cường, cô sẽ không bao giờ khóc!

Cô lại không dám trốn dưới gốc cây quá lớn, khả năng sét đánh vào đó rất cao, cô còn chưa muốn chết!

Diệp Hàm Huyền loay hoay tìm cách băng bó vết thương trên đầu gối, vốn do mấy người bạn của chị "ban tặng" cô chưa có thời gian xử lí, bây giờ lại một lần này va vào vết thương.

Cũ mới chồng chất nhau, không mau chóng xử lí thì sẽ nhiễm trùng mất. Cô lại không có vài băng, đành phải xé tạm vạt áo.

"Cái gì đây? Một con mèo nhỏ lấm lem?"

Giọng nói thanh lãnh vang lên đỉnh đầu khiến Diệp Hàm Huyền không tự chủ được mà ngẩng đầu lên nhìn.

Một thiếu niên rất cao, rất cao...

Một tay che ô, một tay đút túi quần...

Anh đứng trên, cao cao tại thượng mà nhìn xuống em,

Anh lạnh lùng như băng,

Anh xa cách như mây trời,

Anh như thiên sứ cứu rỗi cuộc đời,

Anh là ánh sáng chiếu rọi, xua tan đi mây mù trong em...

"Ngu ngốc, để tôi băng bó giúp cô!" Người thiếu niên bình thường gặp người bị nạn sẽ nhắm mắt bỏ đi- chỉ là đáng vẻ này....rất giống Tiểu Huyền của anh năm xưa....khiến tim anh không tự chủ được mà nhói đau!

Tiểu Huyền, tròn mười năm rồi! Chúng ta không gặp! Hoa lê đã nở rồi tàn mười năm rồi! Mà em giờ đang ở nơi đâu?

"Lóng ngóng gì nữa? Còn không đưa miếng vải cho tôi!"

"Không có thuốc trùng à đồ ngu ngốc này?"

Kính Thiên Minh vốn định mắng chửi, lại vô tình trông thấy khuôn mặt cô. Đôi mắt to tròn linh động- có chút giống với Tiểu Huyền năm xưa, chỉ là đây không phải Tiểu Huyền của anh sẽ không u uất thế này! Con bé luôn mỉm cười thật tươi...

Nghĩ đến cô gái này có đôi mắt giống Tiểu Huyền, đáy lòng Kính Thiên Minh sinh ra chút cảm giác bức tức, xiết chặt vài băng.

"Hức...Đau lắm đấy nhé! Ba mẹ anh không dạy anh biết thương hoa tiếc ngọc là gì à?" Diệp Hàm Huyền lúc này không kìm nổi nước mắt, tui thân khóc. Tại sao ai cũng muốn bắt nạt cô chứ?

Kính Thiên Minh phức tạp nhìn cô gái khóc, tựa hồ rất đau đi, nước mắt cứ thế lăn rơi xuống. Tự dung trái tim anh cũng co thắt lại. Cố gắng không thất thố, anh cười lớn, lại hài hước nói,

"Tôi còn tưởng cô không biết đau cơ! Ai ngờ lại là quý mít ướt. Vết thương này ước chừng từ sáng, giờ đã tối mịt, thật không biết chăm sóc bản thân!"

Trong đêm tối khuôn mặt của thiếu nữ lấm lem bùn đất, vốn dĩ không nhìn ra hình dáng, nhưng không che giấu được vẻ đẹp của cô, có chút rầu rĩ nói, "Mẹ chỉ thương chị, vốn không thương tôi."

Kính Thiên Minh không hiểu sao đáy lòng có chút bất an, cảm thán nói, "Haizz, một thiếu nữ nổi loạn. Cô phải tự trân trọng chính bản thân mình, như vậy mới nhận được sự trân trọng của người khác."

"Và lại, cô không biết trân trọng chính bản thân mình thì đừng mong người khác trân trọng cô!"

Kính Thiên Minh không hiểu tại sao mình nói những lời này, băng bó cẩn thận xong cho cô rồi quay thẳng lưng bỏ đi...

Chỉ là anh không biết, đôi mắt của cô từ giây phút đó lại loé lên tia sáng của sự sống, của hi vọng.....

Từ giây phút đó, hình bóng của anh đã khảm sâu vào trong trái tim cô- dù rằng cô không biết anh là ai, không biết mặt, không biết tên....

Nhưng cô chắc chắn đó chính là mối tình đầu của cô, là ánh sáng mặt trời mà cô vẫn luôn kiếm tìm! Cứ ngỡ cả đời không bao giờ gặp lại, gần mà như xa, xa mà lại gần!

Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt....

Kính Thiên Minh...

.....

"Không thể nào!!!" Tần lão gia khuôn mặt méo mó vì bất ngờ. Từng câu Tần Cảnh Dật nói như mũi kim xuyên thẳng vào trái tim ông.

Tần Gia Dung bấm môi, thê lương nói, "Em không tin, em không tin. Từ bé luôn là cha mẹ nuôi lớn, yêu thương chở che em. Em sao có thể là con của người khác!"

Tần Cảnh Dật đã khôi phục sắc mặt, khề day trán, A Ân của anh nói không sai! Một nhất chính là nói chuyện với mấy con bò không hiểu tiếng người. Vì thế Tần Cảnh Dật không kiên nhẫn móc chiếc điện thoại từ trong túi ra.

"Just, tôi cho cậu một phút lập tức xuất hiện."

Bên kia điện thoại lập tức vang lên tiếng mắng người, Tần Cảnh Dật mặt không đổi sắc, nói, "Còn 57 giây."

Tần Cảnh Dật cười lạnh nhìn Tần Gia Dung, dường như xuyên qua cô ta nhìn thẳng đến Cyril. Nghĩ anh là quả hồng mềm? Muốn tự tay bóp thế nào thì bóp sao? Kết quả giám nghiệm ADN trong tay anh mà muốn sửa thế nào thì sửa sao?

Anh chẳng qua chỉ muốn diễn trò một chút- một lưới giăng cả lũ khôn hại gia đình anh thôi! Chỉ là Huyền Nhi của anh phải chịu chút áy náy!

Mà không sao...

Rất nhanh đám người kia phải trả giá cho những việc mình đã làm- gấp bội!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cám Dụ Dối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Sở thần kinh đại náo! Kết quả ADN!

Trong lúc chờ đợi người tên "Just" trong điện thoại đi tới, bầu không khí trong đại sảnh Kính Gia im ắng tới đáng sợ.

Nhưng gia chủ là Kính lão gia và vị sát tinh Kính Thiên Minh kia không lên tiếng, họ là khách đâu dám ho he gì?

Và lại kịch hay thế kia họ sao có thể không háng?

"Dật, chúng ta vào phòng riêng nói chuyện!" Tần lão gia nghiêm mặt nói.

Tần Cảnh Dật nhún vai, tỏ vẻ ngạc nhiên nói, "Con không hiểu ý cha! Tại sao phải vào phòng riêng nhĩ? Chỉ bằng hôm nay ở đây công bố sự thật cho mọi người cùng biết đi!"

Anh đương nhiên biết người cha của mình cô bao che cô ta! Cha già nên lú lẫn rồi! Anh tại sao phải bao che nó? Không chỉ thế Tần Cảnh Dật còn muốn kinh thiên động địa mà làm! Tốt nhất là để tất cả mọi người trên đất nước này biết thiên kim Tần gia rốt cuộc là ai!

Huyền Nhi của anh, tuyệt không thể chịu thêm bất cứ uy khuất nào nữa!

Kính Thiên Minh nắm chặt bàn tay nhỏ không xương của Diệp Hàm Huyền, anh hiểu cảm giác ngũ vị tạp trần lúc này trong lòng cô. Anh sẽ không bao giờ buông tay cô nữa!

Hai mươi năm trước đã bỏ lỡ một lần!

Mười năm trước lại bỏ lỡ thêm lần nữa!

Đã là quá đủ rồi!

"Nhạc phụ đại nhân không cần ngại. Mặc dù đây là đại hội gia tộc của Kính gia, nhưng con chẳng phải con rể của ngài sao?"

Kính Thiên Minh cười hoa lệ nói, hai chữ "nhạc phụ đại nhân" và "con rể" đặc biệt được anh nhấn mạnh! Anh là đang muốn ngầm ám chỉ với ông ta, đừng quên ai mới là con ruột! Người cha ruột ghẻ lạnh bao năm, dù vợ yêu chưa từng thể hiện cảm xúc ra bên ngoài nhưng anh vẫn cảm nhận được. Sao có thể không chạnh lòng?

Tần lão gia vốn định nói thêm gì đó, thì Tần phu nhân nhìn ông ra hiệu, ý bảo cứ để bọn trẻ xử lí.

"Mời ngài, thượng tướng của chúng tôi đợi đã lâu."

Một người áo đen mặc y phục quân đội nói, tiếng y không quá lớn, nhưng cũng không quá nhỏ, hơn nữa căn phòng lúc này thập phần yên lặng, nên mọi thanh âm đều truyền vào tai mọi người.

Ai đó khoe miệng khê giật giật, còn chưa hết ba phút mà lâu cái khi gì? Xem ra người bạn chí cốt của anh ngày càng xấu tính rồi! Mà chính bản thân anh cũng có chút mong chờ- không biết oan gia trúc mã gặp lại mình, sẽ có phản ứng gì?

"Tối rồi? Tối..."

Lời còn chưa dứt, phía ngoài tiếng bước chân đã truyền đến. Chỉ trong chớp lát, một người đàn ông mặc vest tiến vào, khuôn mặt tuấn mĩ, khí chất bất phàm, dung nhan của y khiến cho thiên địa thất sắc.

Mỗi cái gợn chân nhắc tay cũng cao quý vô cùng, khiến cho người ta không thể rời mắt được.

Y mặc vest trắng, trên tay lại cầm bó hoa hồng Bungary, lại càng chói mắt. Hoa kia cũng đẹp cũng không thể nào lẫn át được chủ nhân của nó, ngược lại trở thành phông nền cho y độc diễn.

"Ôm...Hôm nay ra đường tôi dẫm phải cái vận gì thế này? Trong đây toàn là soái ca kia...."

"Đó là bạn của Tần thượng tướng thì phải, chúng ta có nên bắt chuyện không....?"

"Tôi cứ thấy anh ta quen quen thế nào ý..."

Diệp Hàm Huyền day trán, cuộc đời tươi đẹp của cô sắp đi tong rồi! Không phải Dật ca nói hấn sẽ định cư luôn ở nước ngoài nghiên cứu công trình khoa học gì gì đó sao? Sao lại quay về rồi...

Chưa kịp để mọi người hoàn hồn, "vị soái ca" mới tới đã mỉm cười bước về phía Diệp Hàm Huyền, động tác ôn nhu quý xuông dâng bó hoa lên trước ngực cô, nói, "Cục cưng, hoa hồng tươi sớm như tâm can của anh, tất cả đều dành cho em."

"Ừc....."

Diệp Hàm Huyền nghe câu này- một trận buồn nôn trào dâng trong cổ cô, phải khó khăn lắm mới có thể kiềm chế. Con mẹ nó, còn hàng này phát điên gì thế? Vừa về nước là tung hoành mà cho cô? Anh ta với cô từ trước đến giờ đều ghét nhau tới nỗi người sống thì ta chết, ta chết thì người sống...

Con hàng này gọi cô là cục cưng ư? Lại còn tâm can gì đó, lạnh cả sống lưng...

Mọi người đều ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, người nhìn ta, ta nhìn người, với ánh mắt:

Ta cần lời giải thích~

Ta cần phiên dịch~

Riêng Kính Thiên Minh thì mặt lạnh như tro, thậm chí còn hơn tro tàn! Ha! Tốt lắm!

Rất tốt!

Hay cho một Tần Cảnh Dật! Chuyện anh ta giả mù bị Thiên Ân phát giác nên cũng muốn kéo anh chết theo, mà hai người đã giao ước không được làm lộ chuyện của đối phương, nên anh ta kiểm tình địch cho mình!

Ai đó nhìn bó hoa hồng Bungary đỏ chói kia- thấy gai mắt vô cùng! Không phải cả tháng nay đều có người tặng thứ này cho vợ anh sao? Được lắm!

Anh đang cho người tìm, gờ tự vác xác đến gặp anh- cái này gọi là thiên đường có lối không đi, địa ngục không lối cứ thích đâm vào!

Kính Thiên Minh cười tà tà, đứng ra chắn ngang trước mặt Diệp Hàm Huyền, "âu yếm" nói,

"Hoa hồng đẹp, vợ à, mang chỗ hoa hồng này về, thả vào bồn tắm cho em cũng không tệ nha!"

Diệp Hàm Huyền cảm giác mình đang đứng trước một tảng băng! Chết tiệt, cái bình dấm chua thối này lại phát điên rồi! Cả con hàng Sở thần kinh kia

nữa! Anh ta không thể nào yêu thích cô được! Vậy hoa hồng này là ý gì? Càng nghĩ lại càng đau đầu!

"Cảm ơn về món quà cưới muộn này, vợ chồng đồng thể, đồng tâm, chỗ hoa này tôi nhận thay vợ mình! Anh nhận việc của ai thì mau đi làm đi!" Kinh Thiên Minh thô lỗ giật mạnh lấy bó hoa, nghiêng răng nghiêng lợi nhả từng chữ!

Anh chính là danh chính ngôn thuận, sao phải xoắn nhĩ?

Sở Kinh Dục mặt mày sa sầm, vốn tạo ra tình thế khó xử này để ép cô ấy nhận hoa của mình- không ngờ giữa đường có tên điên này chen ngang!

Diệp Hàm Huyền được giải khỏi thế bí, khê thờ phào. Biết ngay tên này không có ý tốt gì mà, rõ ràng là muốn phá đám cô. May có lão chồng, cô cười lạnh nhìn Sở Kinh Dục ân ý nói, "Sở thần kinh, cảm ơn "lòng tốt" của anh!"

Hai chữ "lòng tốt" được cô đặc biệt nhấn mạnh.

Sở Kinh Dục mặt khó coi như dằm phải phân, không còn tâm trạng đôi co với hai người, quay người đi về phía Tàn Cảnh Dật.

"Của cậu đây!"

"Tốt!" Tàn Cảnh Dật gật đầu, đưa tay nhận lấy tập hồ sơ, không chần chừ đưa luôn cho Tàn lão gia,

"Cha xem cái này đi!"

Chuyện này Tàn lão gia trong lòng đã xác định đến già nữa, chỉ là ông vẫn đem theo hi vọng- sự thật nghiệt ngã kia sẽ không xảy ra.

Tàn lão gia tuy gần sáu mươi tuổi, nhưng do làm việc ở quân đội nhiều năm, tập luyện nhiều, nên ông vẫn còn rất trẻ, bàn tay chỉ có lớp ló vài nếp nhăn, giờ đây run rẩy như ngọn sóng trong lòng ông.

Tàn Gia Dung muốn, rất muốn nhào lên xé nát tập hồ sơ kia! Cô ta đương nhiên đoán được thứ kia chắc chắn không tốt đẹp gì! Nhưng lí trí cuối cùng còn sót giữ chân cô ta lại! Không được, dù mọi chuyện có bị lộ thì cũng phải tìm con đường sống cho bản thân...

Đôi mắt Tàn Gia Dung xẹt qua tia âm hiểm...

"KẾT QUẢ XÉT NGHIỆM ADN

Theo đề nghị của ông: Tàn Cảnh Dật, bệnh viện tư Luân Đôn (Anh Quốc) tiến hành xét nghiệm ADN cho những người sau:

Bà: Thuý Yên Nhiên, giới tính: nữ, ngày sinh X-X-19XX.

Bà: Tàn Gia Dung, giới tính: nữ, ngày sinh X-X-20XX.

Kết quả phân tích như sau:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Thông qua bảng kết quả ADN trên, chứng minh mẫu ADN của Bà Thuý Yên Nhiên và mẫu ADN của Bà Tàn Gia Dung KHÔNG CÓ HUYẾT THỐNG-MẸ CON

....."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tần Gia Huyền là em gái tôi!

Dòng chữ "KHÔNG CÓ HUYẾT THỐNG MẸ CON" được in đậm, đập thẳng vào thị giác của Tần lão gia! Từ giây phút đó, trái tim ông cũng như ngừng đập!

Đứa con gái bao năm qua ông vẫn luôn cưng chiều, sủng ái hơn tính mạng của mình- lại không phải đứa con gái do người phụ nữ duy nhất ông yêu sinh ra! Tần lão gia chết lặng, ngẩng đầu lên nhìn trời, muốn hỏi: tại sao ông trời lại đối xử với ông như thế? Tại sao?

Cơ thể ông càng run lên kịch liệt, nếu như- nếu như đúng như lời đứa con trai của ông nói- vậy Diệp Hàm Huyền chính là con gái thân sinh của ông và Nhiên Nhi!

Đứa con gái bao năm qua ông vẫn luôn ghê lạnh, dùng lời lẽ cay nghiệt chửi mắng- lại là đứa con gái do Nhiên Nhi sinh ra...

Tần lão gia nghĩ đến những việc làm không bằng cảm thú của mình. Có lần vì Diệp Hàm Huyền làm tổn thương Dung Nhi của ông, ông đã có ý định cho người trừ khử nó....

Nếu như....

Nếu như ông thật sự làm vậy, và Huyền...Nhi thật sự không còn trên cõi đời này nữa? Ông phải làm sao?

Tần phu nhân đã sớm biết trước đáp án, chỉ là khi nhìn thấy dòng chữ kia- tim bà đau gấp vạn lần! Tại sao ư? Đứa con gái bà luôn yêu thương không phải con ruột của mình...

Trên thế giới này, có gì bi ai hơn con đứng trước mặt mẹ- mà mẹ lại chẳng nhận ra con, thậm chí còn tát con một cái đau điếng! Cái tát năm năm trước Tần phu nhân vẫn nhớ như in trong lòng....

Tần Gia Dung cười gằn, cố gắng che đi vẻ vụn vỡ trên khuôn mặt. Tại sao Tần Cảnh Dật lại có trong tay tờ giấy xét nghiệm ADN này? Chẳng phải Cyril đã thu xếp ổn thỏa, cho người mua chuộc kẻ làm xét nghiệm ADN rồi sao?

Dường như Tần Cảnh Dật nhìn ra suy nghĩ đáng khinh trong đầu Tần Gia Dung, cười khinh nói, "Tôi đã sớm biết các người giờ trò! Tôi đương nhiên nguyện ý cùng các người diễn một màn kịch nhỏ! Diệp Tiểu Dung à, bây giờ đây là cái tên chính thức của cô, nhớ kỹ tên mình!"

Tần Gia Dung tròn mắt, lắc đầu, uỵch, "Anh nói gì vậy? Em yêu thương cha mẹ như thế? Dù em không phải con ruột của mẹ, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến tình cảm của em dành cho mẹ! Anh, anh sao có thể ép em đổi tên? Tên của em do cha mẹ đặt, không có có quyền thay đổi? Em...cũng là em gái của anh mà.....Cha, mẹ...."

Tần lão gia và Tần phu nhân hai người đều chìm trong suy nghĩ riêng của mình, không còn tâm trạng đi giúp Tần Gia Dung...

"Ha? Tôi không có quyền? Cả đất nước này ai dám nói tôi không có quyền? Tên đệm "Gia" tôn quý, bao đời nay chỉ dành cho con gái Tần Gia, cô căn bản không xứng! Còn em gái tôi đây à....?"

Tần Cảnh Dật cố ý kéo dài câu nói rồi chậm rãi bước về phía Diệp Hàm Huyền, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, mỉm cười nhìn cô nói,

"Huyền Nhi à? Từ giờ phút này em không còn tên Diệp Hàm Huyền nữa! Những thứ là của em sớm muộn sẽ trở về với em!

Tần Cảnh Dật tới ở đây trình trọng tuyên bố: Em gái duy nhất của tôi- Tần Gia Huyền!"

Nói đoạn anh bổ sung thêm, "Trước đây do có việc ngoài ý muốn, em gái chúng tôi đã bị đánh tráo với người khác. Từ giờ dòng họ Tần đời này, chỉ có duy nhất Tần Gia Huyền là con gái."

Duy nhất....

Duy nhất....

Duy nhất....

Hai chữ này đập thẳng vào đại não Tần Gia Dung. Tần Gia Dung rốt cuộc không kiềm chế được sự thù hận trong lòng, cô ta cầm cao dao sắc ở chiếc bàn ăn gần đây, như điên nhào về phía Diệp Hàm Huyền.

Mọi người chưa kịp tiếp thu hết lượng thông tin Tần Cảnh Dật tung ra, lại bắt gặp cảnh tượng chấn kinh này.

Diệp Hàm Huyền lúc này đây tâm trạng hỗn loạn có, phức tạp có, bàng hoàng có, đau đớn có....Sau cùng- là phần nộ!

Cô chắc chắn một điều, Tần Gia Dung đã sớm biết cô ta không phải con đẻ của Tần phu nhân! Vậy cái chết của mẹ....

Cứ ngỡ Diệp Hàm Huyền sẽ tránh một kích dao của Tần Gia Dung đâm đến, không ngờ cô dùng tay của mình, giữ chặt lấy lưỡi dao sắc bén.

"Tách...Tách...Tách...."

"Tách...."

Từng giọt máu đỏ rơi rơi xuống, va chạm với nền nhà cẩm thạch tạo lên những âm thanh chói tai.

Ai nấy đều sững sờ với hành động của Diệp Hàm Huyền! Má ơi! Cẩm tay không bẻ dao, đây chẳng phải không muốn sống còn gì?

Kính Thiên Minh vốn nghĩ vợ anh sẽ đâm hoặc đá Tần Gia Dung một trận, với năng lực của Huyền Nhi, anh không mấy may chút nghĩ ngờ. Thật không ngờ cô ấy- lại dùng tay không đỡ dao!

"Đây là chuyện của tôi! Đừng ai xen vào!" Diệp Hàm Huyền đôi mắt đỏ ngầu, ngập tràn tơ máu, cùng với hồng y cô mặc, như quý tula đòi mạng.

Kính Thiên Minh, Tần Cảnh Dật vốn muốn đứng lên một cước đạp bay Tần Gia Dung, cơ mà với thái độ kiên quyết kia của Diệp Hàm Huyền, hai người chỉ đành đứng yên, nhìn nhau thở dài bất đắc dĩ.

Tần Gia Dung mặt tái nhợt, lúc này khi nhìn thấy màu đỏ của máu ngập khắp lưỡi dao, cô ta lại nảy sinh cảm giác sợ hãi....

"Mày có giỏi thì giết tao thử xem!" Diệp Hàm Huyền cười lãnh khốc nói, cô dùng sức đẩy ngược con dao, từng bước từng bước dồn Tần Gia Dung vào chân tường.

Tần Gia Dung sợ hãi theo bản năng lùi lại phía sau. Cô ta đương nhiên là muốn giết Diệp Hàm Huyền- hơn nữa còn muốn con khốn này chết không toàn thây....

Nhưng mà không thể giết người trước mặt nhiều người thế này được! Không cần đi tù, Tần Cảnh Dật sẽ không tha cho ta! Trước đây anh ta đã bao che con khốn này thế, đừng nói đến bây giờ!

"Không..."

"Mày...đừng lại đây..."

Tần Gia Dung mắt thấy máu trên lưỡi dao ngày càng nhiều. Theo bước chân của hai người, còn tạo thành những vệt máu đỏ thẫm trên sàn nhà, trông đáng sợ vô cùng.

"Đây là ân oán cá nhân của tôi và cô ta! Đừng ai xen vào!"

Thấy đám người Kính Thiên Minh, Tần Cảnh Dật có ý hành động, Diệp Hàm Huyền quát mắt nói, một tay đưa con dao lên bụng mình, cười lớn nói, "Có giỏi thì mày giết tao xem nào? Chẳng phải mày rất ghét tao sao?"

"Không...Không...." Tần Gia Dung lắp bắp nói, cô ta chắc chắn Diệp Hàm Huyền đang có ý gài bản thân vào bẫy.

Có ý giết người, phạt tù ít nhất mười năm, chưa kể còn có Tần Cảnh Dật nhúng tay vào...

"Chẳng phải mày cũng từng giết mẹ tao như thế này ư?"

Đôi mắt Tần Gia Dung run lên từng trận, việc này cô ta làm rất kín...

Làm sao Diệp Hàm Huyền có thể biết được? Không thể nào, không thể nào....

"Không đúng, không đúng, tao không làm gì hết..."

"Vậy hả....?"

Diệp Hàm Huyền cố ý kéo dài chữ "hả", đoạn cầm con dao đâm vào phía bụng mình, một chút máu tươi đã bắt đầu rỉ ra...

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66-2: (Sửa ảnh) Tranh Minh Hoạ nhân vật (p1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

1. Nữ chính Diệp Hàm Huyền.

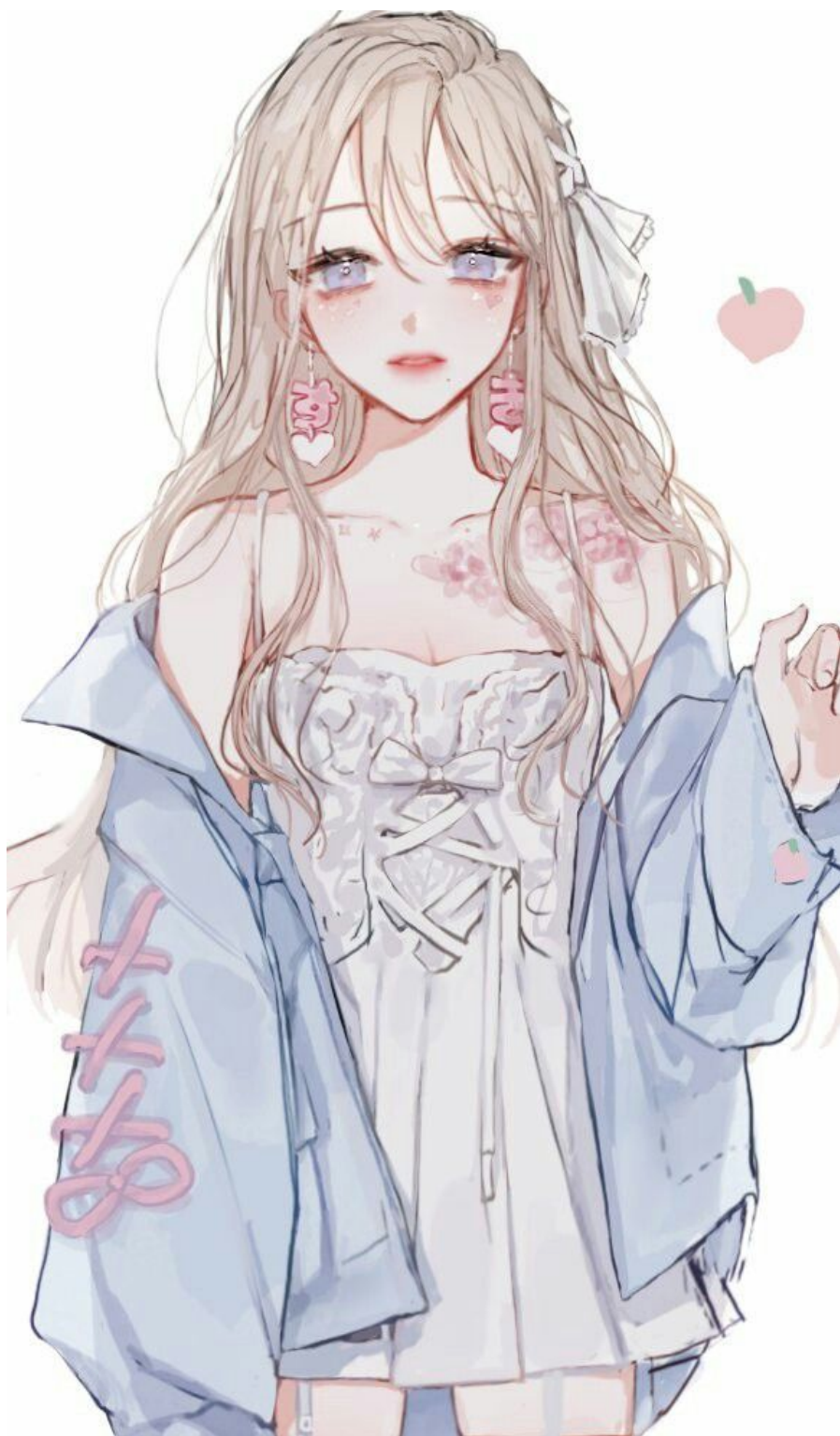
Khi bé:

Khi học trung học (lần hai gặp Minh ca)

Năm Huyền tý 25 tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Là tao đã giết Diệp Phi Phi!

Năm năm trước.

"Dung Nhi, mẹ xin lỗi. Bao năm qua là Tiểu Huyền vẫn ở bên cạnh mẹ. Dù rằng mười mấy năm đầu mẹ đối xử không tốt với nó, thậm chí còn mắng chửi, đánh đập nó! Mà con bé vẫn luôn yêu quý, kính trọng mẹ. Không biết từ khi nào- mẹ đã coi con bé như con ruột của chính mình. Nhìn vào đôi mắt trong suốt, ngây thơ của con bé, mẹ không thể nào lừa dối nó được nữa! Là hai mươi năm trước mẹ làm chuyện hồ đồ. Mẹ sẽ đi xin lỗi Tàn lão gia, Tàn phu nhân, đem tất cả sự thật nói cho họ. Con được họ nuôi dưỡng từ nhỏ, họ sẽ không bạc đãi con đâu! Mẹ sẽ ăn chay niệm phật suốt quãng đời còn lại cầu phúc cho các con!"

Thiên thần bé bỏng của mẹ, mẹ yêu con.

Diệp Phi Phi."

Tàn Gia Dung nhận được tin nhắn từ số điện thoại của Diệp Phi Phi, vốn định đi shopping cùng mấy người bạn, vội vã đánh xe ngược hướng quay về Tàn gia.

Diệp Phi Phi mang theo thở dài một hơi khoan khoái, sự thật trong đáy lòng- cuối cùng bà đã có thể đem tất cả phơi bày ra ánh sáng- kể cả người kia từ đầu đến cuối bày mưu lén lút cho bà làm theo.

Bà khẽ lẩm bẩm,

"Tiểu Huyền à, chờ đến khi con làm nhiệm vụ xong, mẹ thật sự sẽ mát con, mẹ sẽ buồn lắm! Nhưng mẹ không hối hận, vì sẽ có nhiều người yêu con hơn tình cảm hẹp hòi, ích kỷ này của mẹ. Nếu mẹ sớm nói ra, con sẽ không phải chịu nhiều đau khổ đến thế..."

Diệp Phi Phi đang định bước vào, thì tiếng "Kít...." xe làm bà giật mình đứng lại.

Tần Gia Dung khuôn mặt dữ tợn, vặn vẹo mở cửa ô tô bước ra, không kịp để Diệp Phi Phi phản ứng đã lôi tay bà, đẩy vào trong xe.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong mười giây, ngay cả Diệp Phi Phi cũng không tưởng được. Đến khi bà sực tỉnh thì chiếc siêu xe đã lao vun vút trên đường lớn.

"Dung Nhi, con- muốn làm gì...? Mẹ là mẹ của con...."

"Bà im miệng cho tôi! Bà không có tư cách xưng mẹ con với tôi! Đồ gái điếm rẻ tiền!"

Khuôn mặt Diệp Phi Phi hiện lên vẻ đau đớn, kèm theo đó là thất vọng.

Đau đớn vì con gái ruột không chịu nhận mình.

Thất vọng vì con gái bà trở lên bất hiếu như thế...

"Dung Nhi, mẹ sai rồi! Mẹ biết, mẹ không có tư cách van xin con tha thứ, mẹ chỉ mong con bình an sống hết quãng đời còn lại...."

Tần Gia Dung giật dử, nhún thẳng ga, xe lao với tốc độ ánh sáng trên con đường.

"Bà ngậm miệng lại cho tôi! Nếu muốn tôi bình an sống thì tốt nhất đem theo con khốn Diệp Hàm Huyền đó cút đi một nơi thật xa mà sống, đừng bao giờ quay về Tần Gia nữa!"

Xe đi với tốc độ quá nhanh, thỉnh thoảng lại có những khúc cua, khiến Diệp Phi Phi cảm giác nôn nao, thấp giọng nói, "Dung Nhi à, mẹ cầu xin con, dừng xe lại đi! Mẹ sẽ nói tất cả với Tần gia, mọi tội nghiệp mẹ sẽ gánh hết. Năm xưa là mẹ sai, đem con và Tiểu Huyền đánh tráo với nhau. Con bé mới là hậu duệ đích thực của Tần gia...."

"Kít...."

Tiếng thắng xe gấp vang lên. Cả người Diệp Phi Phi không cài thắt lưng xe, theo quán tính đâm thẳng vào phía trước, đầu đập vào cửa kính thật mạnh.

"Ah...." Diệp Phi Phi kêu lên, đầu óc choáng váng một mảng tối.

Tần Gia Dung không để tâm vết máu trên đầu Diệp Phi Phi, lập tức ra ngoài xe, mở cửa phía bà, lôi bà khỏi xe.

Đây là quãng đường vắng ít người qua lại, một bên là biển, một bên là rừng. Tiếng sóng dồn dập vào đề biển, dưới ánh chiều tà tạo cho người ta cảm giác ghê rợn....

"Bà đi theo tôi! Nhanh lên!"

Tần Gia Dung cộc cằn lôi Diệp Phi Phi đang choáng váng như một con nhái- mà quên mất một điều- đây là người mẹ thân sinh của cô ta!

"Chậm thôi Dung Nhi, đầu mẹ đau quá..." Diệp Phi Phi vừa đi vừa thờ hồn hèn nói.

"Được rồi! Dừng ở đây đi!"

Tần Gia Dung đột ngột dừng chân, buông Diệp Phi Phi ra, cả cơ thể bà không trọng lượng ngã nhào xuống mặt đất đen.

"Con...con muốn làm gì? Mau, mau, mau đưa mẹ về Tần gia!"

"Đến giờ phút này bà còn không lo cho cái mạng già của mình à? Tại sao bà phải giúp con khốn chó chết ấy chứ? Tôi- mới là con ruột của bà này!" Tần Gia Dung gào lên như một con thú hoang.

Rồi đột nhiên cô ta chuyển giọng cười khinh, "Đứng rồi! Chắc bà lại muốn lạt mềm buộc chặt dùng chiêu này gài tôi đúng không? Nói đi, bà muốn bao nhiêu tiền? Tôi đều có thể cho, với điều kiện CÂM và CÚT!"

Diệp Phi Phi cổ họng đắng chát! Xem đi! Đây là đứa con tốt bà sinh ra!

"Haha...Nghịch chương, nghịch chương! Quá báo, đúng là ông trời trừng phạt ta!"

"Bà nói nhầm gì vậy? Mau ra một con số đi! Tối nay tôi còn phải đi ăn với cha mẹ." Tần Gia Dung thấy thái độ của bà thì đáy lòng có phần hoảng sợ, nhưng vẫn trấn an nói.

"Haha, tiền? Con tưởng ta cần tiền của con sao? Con làm rồi! Ta càng không thể để con đi sai nữa! Ta quyết định rồi! Phải nói chuyện này cho Tần gia!"

Diệp Phi Phi trầm giọng nói, khuôn mặt bà nghiêm túc đến đáng sợ. Bà cố gắng chống đỡ thân mình, ngồi dậy, từng bước, từng bước lết ra khỏi khu rừng.

"Con không đưa ta đi, ta có chân có tay, ta tự đi!"

Tần Gia Dung mắt thấy bà đi càng ngày càng xa, nghĩ đến cuộc sống vinh hoa phú quý bấy lâu của cô ta sẽ biến mất, cô ta sẽ sống ở chốn hời hám, bẩn thỉu, bị mọi người dè bêu là đứa con hoang.

"Không được! Diệp Phi Phi, đứng lại!"

Tần Gia Dung bùng tỉnh, lấy từ trong túi xách ra một con dao sắc bén, đuổi nhanh theo Diệp Phi Phi.

"Ah...Đừng lại đây!"

Diệp Phi Phi dù đã cố gắng hết sức chạy nhưng vẫn không nhanh bằng Tần Gia Dung, thấy con dao sắp đâm về phía mình, theo quán tính đưa tay ra đỡ.

"Bà mau đem sự thật năm xưa cắt khỏi đây! Tôi sẽ tha cho cái mạng già của bà!" Tần Gia Dung cay nghiệt nói, lúc này trong mắt cô ta chỉ có hư vinh, thù hận, vốn xem nhẹ tính mạng của Diệp Phi Phi.

"Con...Con mau buông dao ra, mẹ...mẹ là mẹ của con! Năm xưa mẹ đã sai, bây giờ sẽ không để con lại sai nữa..."

"Nếu bà đã vô tình thì đừng trách tôi vô nghĩa...."

Tần Gia Dung nghiêng răng nói, đâm mạnh con dao về phía bụng Diệp Phi Phi....

"Ah...."

Con dao từ bụng ập tới khiến Diệp Phi Phi đột nhiên thông suốt rất nhiều, bà hồi tưởng lại những việc mình đã làm....

Hoá ra bà chỉ là quân cờ trong tay kẻ khác....

Chỉ là quân cờ mù quáng đắm chìm trong tình yêu của y- rồi bị chính nó thiêu rụi..

"Mẹ yêu con Dung Nhi...." Diệp Phi Phi chuyển hướng, đẩy chiếc dao đâm càng mạnh vào bụng mình, thoáng chốc máu tươi đã chảy lênh láng khắp một vùng đất...

"Bà muốn chết!Bà điên rồi!" Tần Gia Dung la toáng lên.

"Đừng động...Tôi chờ bà đi bệnh viện...Đừng động...."

Tần Gia Dung lương tâm trời dậy- nhưng đã muộn! Diệp Phi Phi dùng chút sức lực cuối cùng của mình, rút thẳng con dao ra ngoài! Máu cũng theo đó mà ra....

"Ahh.....Bà..bà...."

"Dung Nhi, hãy để ta dùng sinh mệnh này, dập tắt đi hận thù trong con...."

Vừa nói, thân thể của bà ngã xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn ánh sáng trời mờ mờ mới mọc, khẽ lẩm bầm gì đó, rồi bất động, mắt cũng không nhắm nổi...

.....

"Mày, là mày giết mẹ!"

Tần Gia Dung cười như ma quỷ vang vọng khắp căn phòng. "Phải, là tao đấy! Tao đã giết Diệp Phi Phi, bà ta đáng chết!"

.....Còn....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Ai nói mày là người Tần gia?

"Mày là đồ cầm thú! Dù có vô tình đi chăng nữa cũng là chính tay mày giết mẹ!"

Tần Gia Dung vì bị Diệp Hàm Huyền kích động, đã hoàn toàn mất lí trí, đại người ra một lúc rồi gào lên, "Tao là cổ tình giết bà ta đấy! Bằng thân phận

tiểu tam của bà ta- cũng xứng làm mẹ tao sao? Tao đã sớm biết hết cả rồi! Không những thế tao còn muốn giết cả tiện nhân nhà mày!"

Tần Gia Dung định đâm dao thêm sâu nữa, ý muốn qua lực phù ngũ tạng của Diệp Hàm Huyền.

Chỉ là Diệp Hàm Huyền đã đạt được mục đích của mình, Tần Gia Dung muốn chạm vào cô thêm lần nữa, đừng mơ tưởng! Diệp Hàm Huyền giờ chân phải, dùng lực đập mạnh vào bụng Tần Gia Dung.

"Ah....."

Cơ thể Tần Gia Dung như con điều đứt dây, bắn xa ra ngoài, vừa hay đụng trúng bàn tiệc.

"Keng...."

Cùng lúc đó Diệp Hàm Huyền buông thõng con dao đầy máu tanh xuống. Cô không để ý cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay truyền tới, chậm rãi bước về phía Tần Gia Dung.

Diệp Hàm Huyền nhếch mép cười lạnh, từ trên cao nhìn xuống Tần Gia Dung đang xụi lơ nằm chổng mông, từ trong túi sách cô lấy ra chiếc điện thoại đã được bật từ sẵn, ngón trỏ thon dài khẽ ấn.

"Có giỏi thì mày giết tao xem nào? Chẳng phải mày rất ghét tao sao?"

"Không...Không...."

"Chẳng phải mày cũng từng giết mẹ tao như thế này ư?"

"Không đúng, không đúng, tao không làm gì hết..."

"Vậy hà....? Mày, là mày giết mẹ!"

"Phải, là tao đấy! Tao đã giết Diệp Phi Phi, bà ta đáng chết!"

"Mày là đồ cầm thú! Dù có vô tình đi chăng nữa cũng là chính tay mày giết mẹ!"

"Tao là cố tình giết bà ta đấy! Bằng thân phận tiểu tam của bà ta- cũng xứng làm mẹ tao sao? Tao đã sớm biết hết rồi! Không những thế tao còn muốn giết cả con tiện nhân nhà mày!"

Diệp Hàm Huyền đã điều chỉnh âm lượng đến mức cao nhất, đoạn ghi âm rơi vào tai từng người trong căn phòng, ai nấy đều trợn mắt khó tin, có người suýt rớt cằm.

Khi này đoạn đối thoại giữa Diệp Hàm Huyền và Tần Gia Dung chỉ có một góc người đứng gần đó nghe được, họ còn không dám tin là thật. Bây giờ thanh âm vang lên rõ ràng như thế...

"Con khốn nạn, đồ tiện nhân! Mày, mày, mày lừa tao!"

Tần Gia Dung điên cuồng hét lên! Cô ta không ngờ đây là âm mưu do chính tay Diệp Hàm Huyền bày ra- mà cô ta không can tâm nhất chính là một lần nữa thua trong tay Diệp Hàm Huyền.

Diệp Hàm Huyền đáy mắt nồng đậm sự khinh miệt, khuôn mặt vênh vảo gọi đòn nhả chậm từng chữ,

"Là tao cố tình đưa mày vào trùng đấy! Sau khi trở về tao đã truy tìm tung tích về vụ án của mẹ rồi! Tai nạn ngoài ý muốn ư? Tao cứ thắc mắc mãi, thì ra có người giúp mày...."

Cơ thể Tần lão gia cùng lúc đó run lên. Sau khi nghe xong đoạn ghi âm kia ông đã suýt ngất xỉu, bấy lâu năm ông vẫn nuôi con rắn độc trong nhà- để nó đi cắn chính con gái ruột của mình! Ông vội hoảng loạn nói,

"Huyền Nhi, là lỗi của cha...Ta...Ta...."

Hai chữ "xin lỗi" cứ uất nghẹn ở cổ họng ông mãi thôi, không sao thốt được thành lời.

Diệp Hàm Huyền đáy lòng quặn đau, cố gắng trấn tĩnh nói,

"Với tính cách của Tần lão gia, một đời anh minh chính trực, chắc chắn sẽ không bao che cho mày tội danh cố ý giết người. Quả nhiên trong hồ sơ vụ án ghi, mẹ tao tử vong trên núi, do một đám đạo tặc giết. Mẹ tao thì có thể có thù oán gì với lũ đạo tặc?"

Diệp Hàm Huyền càng nói càng lạnh, thanh âm sắc bén như xuyên tim thấu phổi Tần Gia Dung, "Tao tiếp tục cho người tập hợp những vụ án lớn nhỏ xảy ra trong năm ở địa điểm đó! Quả nhiên có con gián là mày chui từ đâu ra! Mày bị đám đạo tặc bắt cóc uy hiếp sao? Mà cũng trùng hợp nhỉ? Đúng ngày mẹ tao tử vong! Đúng địa điểm mẹ tao mất!"

"Haizzz...Chắc mày có kẻ phía sau dọn dẹp hiện trường trước rồi! Tao điều tra mãi cũng không có manh mối gì thêm! Giết mẹ mình chắc bao năm qua mày ngủ cũng chẳng ngon giấc đâu nhỉ? Tao tính để hôm nào đấy có cơ hội rồi mới làm! Ai ngờ hôm nay xảy ra nhiều việc kinh động như thế, lòng mày đã lung lay, tất nhiên sẽ sập bẫy tao giăng trước!"

"Cho nên phải nói mày là đồ ngu! Chuẩn bị đi tù một gông đi con khốn! Tao đã nói rồi mà! Những chuyện mày đã làm- tao nhất định bắt mày phải trả giá!"

Có người không nhìn được mà mắng chửi Tần Gia Dung.

"Ồi, cả đời tôi chưa từng thấy kiểu người như này luôn! Một con gà rừng tự nhận mình là phượng hoàng đã đánh, lại còn giết mẹ ruột của mình!"

"Con người á? Súc sinh thì có!"

"Chọc mù mắt ta đi lão thiên ơi!"

"Tội nghiệp cô con gái ruột kia, bao năm..."

Tần Gia Dung phát điên cười ồm lên, "Haha...Vậy thì sao chứ? Dù có thế nào trong người tao cũng mang dòng máu Tần Gia! Mày chỉ may mắn là được Thủy Yên Nhiên sinh ra thôi, tại sao mày luôn ưu tú hơn tao? Tao không can tâm! Tao hận, hận mày, hận cả Tần Gia, hận Diệp Phi Phi..."

Đối với suy nghĩ vẩn vơ, điên cuồng này, mọi người đều quý thua! Càng không thể tin được bề ngoài là một đại tiểu thư ôn hậu, dịu dàng, tâm hồn bên trong lại mục nát, bẩn thỉu đến thế!

Tần phu nhân đã chết lặng người, môi mấp máy gì đó nhưng không phát ra thành tiếng. Đôi mắt bà tràn ngập sự phẫn nộ nhìn Tần Gia Dung. Tần lão gia đau đầu thở dài, tại sao ông lại không để ý sớm điều này- kì thực đôi mắt của Huyền Nhi rất quật cường, giống y như đức Nhiên Nhi!

Mà ông thân là người cha, lại chưa từng ở bên, che chở cho con bé, là chỗ dựa vững chắc của con bé. Thậm chí bao phen ông lảng mạ, si nhục- con bé chưa từng khóc....Khi này con bé gọi ông bằng cái tên "Tần lão gia" xa lạ...

Thoáng chốc phu phụ Tần Gia như già đi mười tuổi, tóc bạc trắng cả mảng đầu.

"Ồ đây có tội phạm giết người, cậu mau đưa cô ta về Sở cảnh sát đi." Tần Cảnh Dật hát cầm, ra hiệu cho một viên cảnh sát trẻ.

"Tuân lệnh."

"Em là người Tần gia, sao có thể đi tù? Dật, Dật, anh tha cho em đi..." Tần Gia Dung khóc lóc van xin. cô ta luôn đinh ninh chỉ cần mang trong mình dòng máu Tần Gia, sẽ là tấm kim bài miễn tử!

"Ai nói mày là người của Tần gia chúng tao? Suýt nữa quên còn một bản xét nghiệm ADN nữa, cha, người mau mở ra xem đi!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Kế trong kế! Truy bắt Cyril!

Tần Cảnh Dật tà tà nói, anh đương nhiên không quên! Đây là cổ đòn Tần Gia Dung vào bờ vực thảm! Khi cô ta sắp rơi xuống vực, chỉ còn bám víu một cành cây, anh sẽ không ngần ngại mà chặt đứt cành cây đó!

Từ từ dày vò cô ta- sống không bằng chết!

"KẾT QUẢ XÉT NGHIỆM ADN

Theo đề nghị của ông: Tần Cảnh Dật, bệnh viện tư Luân Đôn (Anh Quốc) tiến hành xét nghiệm ADN cho những người sau:

Ông: Tần Chi Lăng, giới tính: nam, ngày sinh X-X-19XX.

Bà: Tần Gia Dung, giới tính: nữ, ngày sinh X-X-20XX.

Kết quả phân tích như sau:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Thông qua bảng kết quả ADN trên, chứng minh mẫu ADN của Ông Tần Chi Lăng và mẫu ADN của Bà Tần Gia Dung KHÔNG CÓ HUYẾT THỐNG-CHA CON

....."

Tờ giấy kết quả trên tay Tần lão gia rơi xuống đất, hơi thở của ông hoảng loạn, pháp phồng liên hồi, toàn thân ông run lên kịch liệt.

"Không có quan hệ huyết thống, không có quan hệ huyết thống..."

Tần lão gia tự hỏi ông sống hai mấy năm qua rốt cuộc có ý nghĩa gì? Để tổn thương thân nhân của ông?

Trong mắt Tần Gia Dung lúc nào chỉ còn lại ngọn lửa thù hận! Đến cả việc cô ta không phải con ruột Tần Gia cũng bị một tay Tần Cảnh Dật bóc trần, tại sao? Tại sao ông trời luôn ngược đãi cô?

Tại sao ông trời luôn đứng về phía con khốn Diệp Hàm Huyền?

Tần Gia Dung cười gằn, lúc này cô ta không cần kiêng nể một ai nữa, "Haha! Tần Chi Lăng à? Ông cả đời luôn tự cho mình là thông minh sao? Vẫn không phải là bị tôi dắt mũi bao nhiêu năm qua sao? Đối xử với con gái ruột của mình không bằng cảm thù! Haha, sáng khoái lắm!"

Cô ta lại ôm bụng cười khoái trá, "Haha, Diệp Hàm Huyền à? Mày biết tại sao năm năm trước tao thoát tội không? Là vì người cha đẻ của mày đấy! Ông ta còn ngu hơn bò, tao chỉ nhờ người sắp xếp thành vụ bắt cóc, rồi gọi người đòi tiền chuộc Tần gia. Ông ta lập tức lao đến cứu tao! Tao giả vờ bị cưỡng hiếp, ông ta tất nhiên tin sái cổ!

Vì để giữ gìn danh tiết cho tao, ông ta đã cho người phong toả kín tin tức ngay hôm đó! Mày có thấy vui không? Cha mày, mẹ mày, đều yêu thương chiều chuộng tao! Còn mày bao năm chỉ là con cóc ghè! Tần Chi Lăng? Thủy Yên Nhiên à? Các người tưởng con gái các người tốt đẹp lắm sao? Năm năm trước nó còn bị...ư...ư..."

Tần Gia Dung còn định nói thêm gì đó thì đã bị người của Kính Thiên Minh đứng đằng sau nhét vào miệng miếng giẻ rách, chỉ có thể "ư...ư" không miệng.

Kính Thiên Minh tuy cười nhưng trong đôi mắt đã tràn đầy tia sáng lạnh, "Những lời bản thủ như thế sẽ ảnh hưởng đến khách quý của Kính gia. Mang cô ta ra ngoài!"

Tần Gia Dung bị người ta lôi đi như một con chó, cô ta cắn phần rú lên gì đó, nhưng chỉ là những tiếng ư ư ghê tai.

"Ah..."

Người vệ sĩ của Kính Thiên Minh la toáng lên, bàn chân của y bị gót giày cao gót dẫm mạnh lên.

Tần Gia Dung nhân cơ hội y thả lỏng mình, vội vùng vẫy thoát ra, chỉ cần cô ta có cơ hội ra tới cổng lớn, người của Cyril chờ sẵn ở đó nhất định sẽ cứu cô ta!

Với thể lực của Cyril, muốn đưa cô ta ra nước ngoài thật dễ như trở bàn tay! Chỉ cần ra nước ngoài, Kính gia, Tần gia dù có thể lực mạnh tới đâu, cũng không thể vươn tới tận châu Mỹ.

Tần Gia Dung gắng sức bỏ chạy, chỉ là cô ta không ngờ người vệ sĩ kia nắm được vạt áo của Tần Gia Dung, lôi lại. Cả người Tần Gia Dung không trọng lượng, ngã nhào vào ô cửa kính gần đó.

"Choang..."

"Ah..."

Hai thanh âm cùng vang lên đồng thời. Đến khi mọi người hoàn hồn, có người còn không kịp định thần, thì thấy Tần Gia Dung khuôn mặt loang lổ vết máu, mảnh sành của gương vỡ cắm vào mặt cô ta! Trông đáng sợ vô cùng.

"Quý...Má ơi, có quý..."

Người vừa chạy tới là một cô gái trẻ, trông thấy Tần Gia Dung, hoảng sợ quá vội la toáng lên!

Tần Gia Dung hung dữ nhìn cô ta, nhìn con điên này còn xấu hơn cô ta gấp vạn lần, cô ta mới là quý! Xong Tần Gia Dung vô tình nhìn vào mảnh gương vỡ, tiếng thét kinh động cả căn phòng,

"Aaaaaaaa...Không thể nào...."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Đô!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69-2: Kế trong kế! Truy bắt Cyril! 2

Đôi mắt Tần Gia Dung vốn dịu dàng, giờ phút này trợn ngược lên, xong lẫn ra ngất, để mặc người lúi đi.

Nhìn Tần Gia Dung bị người đưa đi, đáy mắt Diệp Hàm Huyền ánh lên tia sáng phức tạp. Cô không đồng cảm dù chỉ một chút đối với Tần Gia Dung.

Gieo nhân nào, gặt quả đấy, mọi việc cô ta tự làm tự chịu.

Chỉ vì lòng tham ích kỷ của mình, cô ta đã gây bao tội ác táng tận lương tâm, thậm chí với chính mẹ ruột của mình.

Diệp Hàm Huyền tin chắc Dật sẽ trừng trị cô ta thích đáng, Tần Gia Dung đã mất tất cả địa vị, tiền tài- những thứ mà cô ta trân trọng!

Cô sẽ hít một hơi thật sâu, việc này xem như kết thúc...

Cô đã trả thù được cho mẹ, báo đáp công ơn nuôi dưỡng của bà. Dù mẹ luôn rất lạnh nhạt với cô- nhưng Diệp Hàm Huyền cảm nhận được, bà ấy là thật lòng thương cô!

Nhưng mà tại sao cô lại không thấy dễ chịu chút nào....

Mẹ vẫn hay là chết, còn Hạo cũng vì cô mà chết...

"Vợ, em mệt sao? Vết thương này có đau không?"

Ngay lúc Diệp Hàm Huyền mệt mỏi nhất, cô tưởng mình sẽ ngã một cách khó coi, thì cả cơ thể cô được tựa vào một lồng ngực vững chãi, không những thứ còn rất ấm áp...

Thì ra lâu nay cô luôn vô tâm không để ý, bất cứ lúc nào anh ấy vẫn luôn là mặt trời của cô, soi đường chỉ lối, sưởi ấm cho cô...

Anh ấy bên cô âm thầm lặng lẽ,

Anh ấy dùng cách thức vụng về để biểu đạt tình cảm của mình,

Người đàn ông này- cô yêu! Hơn nữa yêu tận xương tủy!

"Có anh ở đây, em không đau, không mệt!"

Kính Thiên Minh ngọt ngào cười, ấm áp như hoa đào mùa xuân, dịu dàng ghé sát tai cô thủ thỉ, "Vợ, chúng ta cùng về nhà nhé!"

Diệp Hàm Huyền có chút say mê nhìn người đàn ông trước mặt mình, vành tai có chút ửng đỏ vui đầu vào trong ngực anh nói, "Đi thôi!" - về anh của chúng ta...

Khoé môi Kính Thiên khẽ nhếch, cười vô lại nhìn cô, "Trước tiên anh phải đưa em đến bệnh viện kiểm tra đã! Nhân tiện kiểm tra xem Huyền Nhi của anh bao giờ sẽ có bảo bối...."

"Anh....."

Cô chưa kịp dứt lời thì Kính Thiên Minh đã mau chóng cởi áo vest bên ngoài của mình ra, thao tác nhanh gọn quần lấy hông cô, rồi bồng cô lên theo kiểu công chúa.

"Anh đưa bà xã đi!"

"Nhưng mà, còn buổi đại hội ngày hôm nay...."

"Cha đã có quyết định của riêng mình, tôi ở đây cũng không có tác dụng gì!"

Không kịp để mọi người phản ứng, Kính Thiên Minh đã bế Diệp Hàm Huyền đi mất- chỉ để lại trong mắt quần chúng ở đây hai bóng dáng yêu nghiệt...

Tần lão gia, Tần phu nhân đứng từ xa bắt lực không nói nên lời, họ có tư cách xưng cha gọi mẹ với con bé sao?

Nhưng đáy lòng người cha mẹ như họ lại thấy an tâm vô cùng, từng cử chỉ tỉ mỉ, săn sóc của cậu con rể kia đều quan tâm con gái họ vô cùng, còn để ý đến chi tiết khi bế lên thì váy sẽ lộ, dùng áo của mình vừa vắn che đi.

Sở Kính Dục phức tạp nhìn theo, mãi đến khi Tần Cảnh Dật đập vào vai anh, anh mới giật mình tỉnh mộng.

"Đi bắt gián thôi! Cậu đóng kịch uống công như thế, không lẽ muốn con gián lọt lưới?"

Tần Cảnh Dật thân nhiên nói, tựa như mọi việc đều đã nằm trong kế hoạch của anh.

"Tất nhiên rồi! Lão già Cyril này làm tôi mất bao đêm ăn không ngon ngủ không yên!"

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hoá ra anh chỉ ngốc mà không mất trí nhớ ?

Diệp Hàm Huyền vẫn luôn không thích bệnh viện, bắt đắ dĩ lắm cô mới phải đến. Vì thế với vết thương nhỏ lần này, thề sống thề chết không chịu đến bệnh viện.

Kính Thiên Minh đành bắt đắ dĩ cho người đi lấy bông gạc, thuốc sát trùng đã chuẩn bị trước đến. Anh cố gắng bình tâm, quyết định đưa cô đến một nơi- từ lâu đã luôn là điều cấm kị của Kính gia!

"Anh tính đưa em đến một căn phòng rồi băng bó vết thương? Sao không về nhà luôn? Nó đã đông máu rồi mà!"

"Vợ mà ngộ nguẩy khiến anh khó chịu, anh không ngại cùng em tại đây sinh bảo bảo đâu đó...."

Diệp Hàm Huyền xấu hổ ho khan, tên điên này hôm nay đầu bị úng nước à? Luôn miệng bảo bảo...Mắt phượng lườm Kính Thiên Minh nói, "Anh hôm nay cũng diễn kịch không tệ đấy nhé! Giờ còn hai chúng ta thì hạ màn được rồi!"

Kính Thiên Minh nhún vai giả bộ không hiểu, cong môi nói, "A..? Anh chẳng phải là tổng tài bá đạo sùng phu nhân lên trời sao?"

"Bá em gái anh!"

Diệp Hàm Huyền đang định giáo huấn tên ngốc này một trận về "đạo làm chồng" thì trước mặt cô xuất hiện một người đàn ông trung niên, khuôn mặt hiền từ. Diệp Hàm Huyền tinh mắt có thể nhìn thấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán ông. Cô vội nhéo tay, ấn ý bảo Kính Thiên Minh thả cô xuống.

"Tiểu Huyền....May quá, thầy kịp đưa cho con cái này."

Nói đoạn Dục Phàm nhanh chóng tiến về phía hai người, đưa ra một lọ thuốc sát trùng cùng băng vải, được chuẩn bị rất tỉ mỉ.

Diệp Hàm Huyền chưa xét nhìn người thầy bao phen vào sinh ra tử, dịu dặt cô thành người. Ông luôn lo lắng cho cô, thiết nghĩ ông đã đoán được đại hội Kính gia lần này tuyệt đối không êm đẹp, bây giờ lại đưa đồ băng bó vết thương cho cô.

"Thầy, con cảm ơn thầy...."

Dục Phàm trừng mắt oán trách Diệp Hàm Huyền, "Con, tiểu nha đầu này, con sao lại khách sáo với thầy như thế?"

Ông đột nhiên nghĩ đến điều gì đó rồi khẽ thờ dài, "Tiểu Hạo đã đi rồi! Hi vọng của thầy chỉ còn trông chờ vào con thôi...."

Cơ thể Diệp Hàm Huyền khẽ run lên, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ông nói, "Con...."

Dục Phàm cười lớn, ngăn không cho cô nói, "Thầy đã nói không phải lỗi của con rồi mà! Giờ quan trọng nhất là con hạnh phúc, thầy mới yên tâm an hưởng nốt quãng đời còn lại....Cậu phải chăm sóc tốt cho con bé, không ông già đây sẽ lột da cậu! Thầy đi trước đây Tiểu Huyền, còn rất nhiều nơi ngoài kia chờ thầy khám phá...."

Thanh âm hào sảng của ông vang vọng trong không khí, ông kiên cường mà bước đi, Diệp Hàm Huyền khẽ lẩm bẩm: Thầy bảo trọng, con mong sẽ sớm ngày gặp được thầy!

Ông đến nhanh, đi cũng nhanh như một con gió, Kính Thiên Minh mắt tròn mắt dẹt hỏi cô, "Vợ, đây là thầy cũ của vợ sao?"

"Ừm..."

"Có đối xử tốt với vợ không?"

"Rất tốt!"

Kính Thiên Minh trong bụng có chút dấm chua! Anh đã bỏ lỡ quãng thời gian tươi đẹp nhất ở bên cạnh cô ấy- đương nhiên sẽ ghen tị với những người khác!

"Không phải nói muốn băng bó cho tôi sao? Còn không nhanh lên? Sắp chảy hết máu mà chết rồi..."

Hừm! Kính Thiên Minh nghĩ thầm vợ yêu của anh cũng thật biết đánh trống lảng!

Kính Thiên Minh bế cô lên tầng ba, bế cô vào căn phòng phía cuối hành lang, dường như nơi này đã rất lâu không có người ở, bụi giăng kín lối đi- kì quái là cũng không có ai lau dọn, nhất là với một gia tộc lớn như Kính gia!

"Đây là....?"

"Là nơi hồi bé anh từng ở."

Anh một tay bế cô, một tay mở chốt cửa. Ban đầu mở có chút khó khăn, chừng ba phút sau cánh cửa phòng mới mở ra.

"Anh đã rất lâu không vào đây?"

Kính Thiên Minh trầm ngâm, một lúc sau thanh âm có chút thê lương nói, "Ừm...Kể từ lúc anh hơn mười tuổi, mẹ và em gái cùng qua đời sau vụ hỏa hoạn, anh đã không vào đây...."

"À...Hoá ra anh chỉ ngốc mà không mất trí?" Đôi mắt Diệp Hàm Huyền loé lên tia sáng lạ, bất ngờ nói.

Kính Thiên Minh tim không đập nhanh, mặt không đỏ sẫm, bình tĩnh nói, "Chồng không những không mất trí mà còn không ngốc nữa cơ! Ông đây đẹp trai tiêu soái thế này, chẳng nào chán sống dám bảo ông ngốc?"

Câu sau ngữ khí của anh có chút bức tức, hậm hực, khuôn mặt có chút khó coi, bộ dáng này nếu rơi vào mắt người ta, chính là một tên ngốc mà không biết mình ngốc!

Kính Thiên Minh đã tính toán kĩ càng, làm sao hết ngốc mà không bị vợ yêu tính sổ.

Tất nhiên chỉ có cách sau một thời gian nhất định, trở thành con người trước kia của anh, tuy nhiên quá trình này cần phải từ từ, không thể vội vàng ngày một ngày hai mà lỡ hết kế hoạch.

Diệp Hàm Huyền chỉ gạt đầu hoa lệ, cũng không nói gì thêm, ngồi yên vị trên chiếc giường để cho anh băng bó vết thương.

Mặc dù đã lâu ngày không có người ở, khác với hành lang bụi bặm ngoài kia, đồ đạc trong phòng vẫn sạch sẽ, tinh khiết, duy trì không khí trong phòng có chút âm u, có lẽ do thiếu hơi người.

Kính Thiên Minh ôn nhu dùng khăn tiệt trùng lau vết máu cho cô, mỗi khi chạm nhẹ vào vết thương kia, lông mày anh lại nhăn tít lại, hỏi, "Vợ có đau không?"

Mỗi lần như thế Diệp Hàm Huyền chỉ biết tặc lưỡi nói "Không".

Chừng mười lăm phút sau, rốt cuộc Kính Thiên Minh cũng băng bó xong, anh khẽ thở nhẹ. Vài giọt mồ hôi vô tình hữu ý vương trên vầng trán cao rộng của anh, gọi cảm vô cùng.

Diệp Hàm Huyền đưa tay lau mồ hôi giúp anh, khẽ cười trộm, "Em còn không đau? Anh đau gì chứ?"

Kính Thiên Minh lúng túng né tránh ánh mắt của cô, khàn giọng nói, "Anh đi ra ngoài trước, em thay đồ đi."

"Ừm..."

Chờ sau khi cửa phòng khép lại, Diệp Hàm Huyền mới cầm đồ anh chuẩn bị cho, đi thẳng vào phòng tắm.

Làn nước mát lạnh dội thẳng vào da thịt, đem đến cho con người ta cảm giác khoan khoái. Nước trôi đi mang theo thù hận, chấp niệm bao năm qua của Diệp Hàm Huyền.

Từ giờ phút này, cô sẽ không sống vì người khác nữa, sẽ sống vì bản thân cô, vì người đàn ông cô yêu. Đòi người ngăn ngừi, có bao lần được bỏ lỡ? Cô

và anh đã lướt qua nhau hai lần trong quá khứ....

Diệp Hàm Huyền lại giả sử- nếu như, nếu như vào cái ngày mùa đông giá rét hai mươi năm trước, mẹ không nhất quyết bắt cô chuyển nơi ở, có phải hay không cô sẽ chạy sang nhà anh thăm hai người, có phải hay không cô và anh sẽ cùng lớn lên? Rồi sẽ kết hôn trong một đám cưới hạnh phúc?

Nếu như vào cái ngày trời mưa tầm tã ấy, cô kéo tay anh ở lại, có phải hay không anh sẽ che mưa che gió, sẽ dẫn cô đi ngắm hoa lê nở rộ?

Lần nào gặp anh, cô cũng trong bộ dáng chật vật, khó coi nhất.

Lần nào gặp anh, cũng là anh cứu cô.

Nhưng mà hình như anh luôn tươi cười trước mặt cô, dành cho cô những điều tốt đẹp nhất. Đằng sau bóng lưng của anh, sẽ ẩn chứa những điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dối!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Người anh yêu chính là Diệp Hàm Huyền của hiện tại!

Diệp Hàm Huyền chợt nhận ra từ trước tới giờ cô chưa từng hiểu anh thực sự, Kính Thiên Minh à, rốt cuộc anh mang bao lớp mặt nạ trên mặt?

Lại nhớ tới vào đêm tân hôn của hai người, cô ở trong phòng tắm hát nghêu ngao:

"Thịt! Thịt! Thịt! Cho em ăn thịt, em ghét ăn chay~"

"Đừng hỏi tại sao em không yêu anh, vì của anh không đủ kích cỡ~"

Rồi sinh ra hoàn cảnh xấu hổ sau đó, quả thật Diệp Hàm Huyền cũng được một lần ăn "thịt" và chứng thực xem ai đó có "đủ kích cỡ" hay không.

Nghĩ tới vật kia của ai đó, khuôn mặt cô lại nóng ran lên, chết tiệt!!!! Cô không lẽ là nhớ....

.....

Kể từ lần đó, Diệp Hàm Huyền đã rút ra bài học kinh nghiệm xương máu cho bản thân, cô đương nhiên mặc đồ cẩn thận rồi mới ra ngoài.

Lúc nhìn thấy bộ quần áo thể thao nằm ngay ngắn trong chiếc túi nhỏ, Diệp Hàm Huyền dờ khóc dờ cười, cái này cũng quá kín đáo đi!

Vừa bước ra khỏi phòng tắm cô đã ngửi thấy mùi hương thoang nhẹ trong không khí. Hương hoa lê....

Mùi hương quen thuộc của quá khứ tràn ngập trong tâm trí cô, kích thích từng giác quan trên cơ thể. Diệp Hàm Huyền men theo hương hoa, tìm nơi những cánh hoa đang giấu mình.

Cô bước đến chiếc bàn gỗ nhỏ nằm trước cửa sổ, đặt một chiếc bình bằng cẩm thạch màu xanh lục, bên trên chạm khắc hoa văn tinh xảo.

Dưới ánh sáng dịu nhẹ của mặt trăng, chiếc bình càng lung linh, đôi bàn tay bé nhỏ của cô khẽ run rẩy mở nắp bình...

Chớp mắt Diệp Hàm Huyền có thể tưởng tượng ra một khung cảnh mùa xuân trong lành, ấm áp, cánh rừng hoa lê trắng xóa đang đến độ đương hoa.

"Đẹp không vợ....?" Kính Thiên Minh không biết đã ở đây từ lúc, bước đến sau lưng cô, hai tay ôm lấy vòng eo của cô- thật chặt.

Diệp Hàm Huyền mím môi gật đầu, vươn tay ra mở chốt cửa sổ, gió đêm có chút se lạnh thoáng chốc ập vào căn phòng.

Gió tinh nghịch thổi tán loạn mái tóc mai cô, thật giống với lòng cô lúc này, có phần mê mẩn, rồi bời.

"Hoa này...để làm gì đây?"

Diệp Hàm Huyền giọng nói có chút chua chát, cô không ngờ có ngày ăn dấm với chính bản thân. Cô biết hoa lê này là dành cho Tiểu Huyền...

Thanh âm khàn khàn của anh khẽ thoảng qua tai cô, "Để thực hiện lời hứa với tiểu thanh mai hồi nhỏ, đem hoa lê từng năm từng năm tích góp lại, tặng cho em ấy."

"Vậy sao? Anh không sợ nói ra em sẽ ghen sao?"

Kính Thiên Minh trầm mặc một lúc lâu, sắc mặt lúc đen, lúc trắng, như đang suy nghĩ thứ gì đó rất là khó khăn. Anh đương nhiên hi vọng vợ yêu có thể

nhớ lại quá khứ từng trải qua của hai người, nhưng hiện tại mới là quan trọng nhất!

Anh không muốn vợ yêu phải bận tâm, không muốn nảy sinh khoảng cách giữa hai người. Đó là lý do nếu có ai chen chân vào hai người, anh sẽ không từ mọi thủ đoạn mà loại bỏ kẻ đó!

Mà chuyện quá khứ này, một mình anh cất giữ trong tim là đủ!

Diệp Hàm Huyền còn chưa kịp phản ứng gì, Kính Thiên Minh đã cầm chiếc bình hoa về tay mình, không chút lưu luyến dốc ngược bình ra ngoài cửa sổ, hoa lê trắng muốt cứ thế mà bay theo gió....

Cô ngăn người nhìn theo, hoa lê cứ thế mà bay, bị gió cuốn xa dần. Có cánh hoa dường như không nở, xoay tròn một vòng vĩnh biệt trong không trung rồi mới rời đi....

"Anh...."

"Bất kể ra sao, người anh yêu chính là Diệp Hàm Huyền của hiện tại. Kể từ giây phút này, quá khứ anh chấp niệm bao năm qua sẽ bay theo cánh hoa lê kia. Đầu anh có đôi chút mộng mị, nói những lời si ngốc, làm những việc ngốc nghếch, nhưng anh chính là Kính Thiên Minh. Cảm ơn em thời gian qua luôn ở bên anh, không ghét bỏ anh."

Diệp Hàm Huyền ngớ người, đầu óc nổ tung trước màn tỏ tình bất ngờ này của anh. Có chút thông tin cô chưa thể tiếp nhận nổi. Nhưng trái tim bé nhỏ trong lồng ngực không tự chủ được mà đập loạn, tựa như thiếu nữ đang tuổi hoài xuân.

"Anh...Anh...nói linh tinh gì thế?"

Cả người anh dưới ánh trăng lại càng mị hoặc, khẽ cốc nhẹ đầu cô, cười nói, "Ngốc ă! Anh nói là anh yêu em! Anh dù có ngu ngốc cũng hiểu được tấm lòng của em. Anh nguyện mãi làm nư cười, vương trên đôi môi em...Được không?"

"Được..."

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Đỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cả cơ thể em tôi đều đã vào!

Diệp Hàm Huyền trong lòng tự mặc niệm n lần, tuyệt đối không được vì mấy lời ngon ngọt kia mà không kiểm chế được bản thân, đem ai đó đè ra ăn sạch.

"Sến sẩm! Quá sến sẩm đi..."

Cái gì mà nguyện làm nư cười mãi vương trên môi e chứ? Đây là mong cô luôn vui vẻ sao?

Bất chợt cô nhớ tới dòng chữ thâm tình kia của Vũ Minh Hạo: nếu có kiếp sau nguyện làm giọt lệ trên khoé mắt em, mãi không rơi xuống!

Trước đây cô vẫn luôn nghĩ số mình quả thực quá chó má, cầu huyệt. Giờ nghĩ lại, trong cuộc đời cô có hai người đàn ông, một nguyện làm giọt lệ, một nguyện làm nư cười. Há phải cô sẽ luôn hạnh phúc, không bao giờ sầu sao?

Kì thực Diệp Hàm Huyền không hề biết, trong cuộc đời cô còn có một người nữa, ngoài mặt luôn tỏ ra ghét cô, chọc ghẹo cô, hãm hại cô, nhưng lại âm thầm bảo vệ cô từ phía sau, chôn giấu tình cảm dành cho cô thật kĩ. Khác với một Vũ Minh Hạo si tình, một Kính Thiên Minh thâm tình, Sở Kinh Dực lại ngược tình! Tất nhiên đây là những chuyện sau này....

"Vợ, vợ, em nghĩ gì thế? Nghĩ xem lấy gì báo đáp chồng sao?"

Diệp Hàm Huyền nhìn thẳng vào mắt anh, nhe răng cười thô bỉ, nói, "Đang nghĩ anh trai nhỏ năm xưa chim còn nhỏ không?"

Nói xong cô chạy thật nhanh ra khỏi phòng, che đi sự xấu hổ khi nói câu lưu manh đó. Để lại Kính Thiên Minh bật cười lớn, hình như anh và vợ yêu ngày càng có "tướng phu thê" rồi nha!

Trước khi rời khỏi căn phòng, anh quay đầu lại nhìn một bức ảnh xưa cũ đặt gần đầu giường, được chụp cách đây hai mươi năm, một người phụ nữ xinh đẹp đứng sau ôm hai đứa trẻ, bé gái tròn mắt ngây thơ thơm lên má bé trai.

Diệp Hàm Huyền, không lẽ em đã nhớ lại rồi ư?

"Nhanh lên về nhà nào!"

Không kịp để anh nghĩ nhiều, tiếng cô ngoài kia vọng đến như chuông, khiến cho người ta không thể khước từ.

"Ừm...."

.....

Vừa về đến nhà, Kính Thiên Minh đã lao ngay vào phòng bếp, chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn. Khiến cô nàng nào đó ôm cái bụng to ùng lên phòng ngủ.

Ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều việc phát sinh ngoài dự tính của cô, Diệp Hàm Huyền quả thực có chút đau đầu. Cô nằm dài ra giường lắng nghe ca khúc "Tình hải không"- dù đã phát hành ba tháng nay nhưng vẫn đứng đầu bảng xếp hạng âm nhạc, hơn nữa còn lập kỉ lục doanh thu khủng nhất trong lịch sử.

Giọng hát trong veo như ngọc, thanh thúy như tiếng đá rơi vang vọng khắp căn phòng:

"Rượu đầu còn vương trên bờ môi khô

Nỗi nhớ anh gom góp thành tháng năm sinh mệnh của em

Em đã từng nghĩ nếu nước mắt có thể chảy ngược lại khoé mi thì sao?

Chuyện cũ đã qua của chúng ta có thể tái hiện lại lần nữa?

Cần khôn xoay chuyển, vận mệnh liệu có thể đổi thay...

Khung cảnh em mong nhớ từng giây từng chút tràn về,

Chân thực tới mức em rất sợ, sợ đây chỉ là ảo ảnh do em quá nhớ anh,

Biển xanh, sóng biếc mỉm cười nhìn em

Nhìn vào mắt anh quá lâu, em đã bị quyến rũ

Đêm nay là một đêm không trăng không sao

Và không anh...

Con đường phía trước xa xôi quá,

Để em nắm tay anh đi nốt được không?

Đêm nay là một đêm không trăng không sao,

Và không anh...

Em lại đem nỗi nhớ gửi vào bi thương đến anh...

Nếu có thể em nguyện dùng sinh mệnh mình họa lại những tháng ngày tươi đẹp ấy...

Em lại chột nhận ra dù có họa đẹp đến đâu cũng không thể quay lại bên anh

Tại sao trời đất không hiểu chúng ta?

Hai đường thẳng giao nhau một lần rồi mãi xa

Biệt li dễ dàng mà sao tương ngộ khó khăn quá

Khó chờ được ngày tương phùng

Hay để em tiếp tục chìm vào mộng ảo cuồng si..."

Diệp Hàm Huyền ngẩn người hồi lâu, thông điệp mà Nhược Băng muốn biểu đạt tới mọi người thông qua bài hát này, sao cô có thể không hiểu chứ?

Kìa là một đoạn tình cảm trong quá khứ, được tái hiện qua hồi tưởng của cô gái. Cô gái đó và chàng trai yêu nhau, vì một lý do gì đó mà đã chia tay.

Cô gái nhớ đến chàng trai, nhớ về tháng năm hạnh phúc đã qua với ước nguyện thời gian quay trở lại.

Nhưng sai một lần, thành ra sai cả đời, họ đã mãi mãi đánh mất nhau...

Chàng trai đâu rồi?

Mà chỉ còn lại cô gái cô đơn một mình làm bạn với cơn say, với biển, với sóng.

Hãy trân trọng những khoảng khắc ở hiện tại, đừng vương bận quá khứ, cũng đừng để tâm tới tương lai!

Chuyện tình của Nhược Băng với Mạc Tu Nghiêu cô đương nhiên rõ ràng, họ đều là người có tình nhưng lại không đến được với nhau.

Nếu thế thì cô càng phải trân trọng anh, đối xử tốt với anh hơn nữa mới được...

Diệp Hàm Huyền vừa nằm vừa nghĩ, lơ mơ ngủ quên lúc nào không hay. Cô mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó ấm áp ôm chặt lấy thân thể cô, chặt, rất chặt...

"Anh...Anh sao lại ở đây? Mau biến sang giường anh!" Diệp Hàm Huyền chợt tỉnh giấc, mắt phượng lim dim mang theo tia tức giận vì bị người ta phá vỡ giấc ngủ.

Kính Thiên Minh đã thay đồ từ khi nào, mặc một bộ pikachu màu vàng, trông đáng yêu vô cùng.

"Vợ ơi, huhu chồng sợ sấm sét."

Sấm sét?

Sấm sét ở dưới cổng rãnh chui ra à? Bây giờ cô nghe nhạc có thấy cái quỷ gì đâu? Trán ai đó nổi từng trăn gân xanh.

Tên này không lẽ lại đến giờ phát khùng? Diệp Hàm Huyền đang định thẳng chân đá bay lão xuống đất thì một đạo tia chớp xé tan bầu trời, vài chục giây sau kéo theo tiếng sấm.

"Dùngggg....."

Cơ miêng của Diệp Hàm Huyền trước đã có dấu hiệu biến dạng, lúc này càng giật mạnh hơn. Cô tự vỗ mạnh vào đầu, không lẽ miêng cầu của tên chồng ngốc nhà cô linh thiêng đến vậy? Hay là cô đang nằm mơ?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cẩm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72-2: Cả cơ thể em tôi đều đã vào!! 2

"Vậy thì sao?" Diệp Hàm Huyền cố giữ bình tĩnh, mặt lạnh nói.

Kính Thiên Minh bấu môi, chẳng lẽ vợ yêu không hiểu ý anh? Trời mưa, sấm sét lớn, theo lý thường thì...

Kính Thiên Minh dụi dụi đầu vào khuỷu tay cô, cái răng nanh nhỏ nhe ra, đẹp trai chết người!!!! Như chú cún con sùng nịnh chủ.

"Ngoan, ngoan, mau lăn về giường của anh đi!" Diệp Hàm Huyền vươn tay ra xoa đầu anh.

Mái tóc ngắn mà mềm như tơ, từng sợi tóc đùa nghịch trong lòng bàn tay khiến cơ thể cô mềm nhũn như cháo, nhưng vẫn không nhận được mà buông lời ác ý trêu ghẹo anh.

Đáy mắt Kính Thiên Minh lướt nhanh qua tia giả hoạt, không những không thương tâm vì bị coi như một con cún, trái lại còn cảm lấy cái đuôi pikachu màu vàng ở sau lưng, vậy vậy, hỏi,

"Giường với giường đều như nhau vợ nhỉ?"

Diệp Hàm Huyền ho khò khè khi thấy bộ dáng này của anh, không phải cô đen tối đâu, mà nó thực sự, thực sự rất là tình thú, giống kiểu nuôi pet rồi chà đạp ý....

"Vợ....?"

"Ừm..." Diệp Hàm Huyền gật đầu dậy, chỉ mong mau chóng đá hấn khỏi giường, cô còn muốn ngủ...

Kính Thiên Minh cười như vớ phải vàng khiến cô có chút sợ, không lẽ là cô nói gì sai rồi sao? Quả nhiên...

"Vợ, chúng ta cùng lăn giường nào!"

Trước đây Diệp Hàm Huyền phi thường khinh bỉ những kẻ tự lấy đá đập chân mình, không ngờ cô cũng có ngày rơi vào cảnh này...

"Vợ ngại sao?"

"Anh ngâm miệng, lập tức biến sang giường anh!" Diệp Hàm Huyền trợn mắt nói to, cô đương nhiên sẽ không theo vết xe đổ "lăn giường"....

Kính Thiên Minh gật đầu tỏ ý đã hiểu, vô sỉ nói, "Ngại gì chứ? Chỉ là nằm cùng một cái giường, chui chung một cái chăn thôi sao? Cả cơ thể vợ, chồng chẳng phải đều ra vào rồi sao?"

Sắc mặt Diệp Hàm Huyền hết xanh rồi lại đen, hết đen rồi lại trắng, hết trắng lại chuyển sang hồng, tất nhiên cũng chỉ vì nghĩ đến cảnh xuân đêm đó, từ hồng hồng lại chuyển sang đỏ, một phần cũng là lửa giận bốc ngập đầu!

Tên mất nét này, dù hần có ngốc thật hay giả cũng không nên nói mấy lời không biết xấu hổ như thế chứ?

Nghĩ tới đây Diệp Hàm Huyền không thủ hạ lưu tình, một cước đá bay Kính Thiên Minh xuống giường, xong trùm kín chăn.

"Hic, hồng xừ nó chim lớn rồi, vợ ác lắm..."

"....." Diệp Hàm Huyền cầm nín, im lặng là sáng suốt.

"Chồng đau quá vợ ơi..."

"....."

"Vợ, chà đạp đoá hoa tươi đẹp của tổ quốc...."

"....."

"Vợ bạo lực gia đình! Kiện! Kiện! Có ai không?"

"....."

Kính Thiên Minh kêu gào trong tuyệt vọng, dù có nói gì vợ yêu cũng không đáp lấy một lời. Anh không cam tâm! Anh không tin không lên được giường của cô ấy....

"Đêm khuya lạnh lẽo lắm ai ơi...."

Sấm giật chớp loé sao ngủ đây....?

Vợ yêu cậy quyền đá chim nhỏ

Bỏ lại mình tôi ôm chiếc gối buồn thiêu....

Hiuhiu....

Hiuhiu..."

Diệp Hàm Huyền cố gắng bịt chặt tai thật kĩ, để không nghe thấy thanh âm chết bầm ngoài kia....

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Tự xưng thấy nhột nhột...

Kính Thiên dường như cố ý chọc cô phát điên, tiếp tục ngêu ngao hát,

"Đêm khuya lạnh lẽo lắm ai ơi...."

Sấm giật chớp loé sao ngủ đây....?

Vợ yêu cậy quyền đá chim nhỏ

Bỏ lại mình tôi ôm chiếc gối buồn thiêu....

Hiuhiu....

Hiuhiu...

Đêm khuya lạnh lẽo lắm ai oi....

Sấm giạt chớp loé sao ngủ đây....?

Vợ yêu cậ quyền đá....."

"Đá ông nội anh! Ngâm miệng!"

Diệp Hàm Huyền sau cùng cũng phải chào thua, bật người dậy ném thẳng cái gối vào mặt Kính Thiên Minh.

Kính Thiên Minh tỉnh bơ như không nói, "Anh tưởng em ngủ rồi!"

"....." Ngủ? Trong cái tiếng hát man rợn của anh ta?

"Mà chồng lại không thể ngủ được, hát giải sầu, vợ cứ ngủ trước..."

"....." Giải sầu? Giải cái lòng ý! Đây tuyệt đối là cố tình phá hư giấc ngủ của cô. Mà trời có dấu hiệu sắp mưa, xem sấm chớp khi nãy lớn vậy là biết rồi! Cô lại không đành lòng đuổi anh ta sang phòng khác lui thủ một mình....

"Còn mình anh nơi đây đơn côi...."

Kính Thiên Minh còn đang định cao giọng ngân nga hát, thì Diệp Hàm Huyền lập tức cáu giận nói, "Muốn ngủ ở đâu thì ngủ! Ngâm miệng vào cho tôi!"

Kính Thiên Minh đương nhiên là biết điều, trong lòng tràn đầy kinh hãi: yeah, cách mạng đã thành công!

Diệp Hàm Huyền nằm trong chăn mơ hồ nghe thấy tiếng sột soạt gì đó, đang tự hỏi tại sao tên kia không lên ngay lập tức, vén chăn ra thì nhìn thấy cảnh xuân phơi phới...

Cô ngẩn người, dáng người của tên chồng ngọc, con mẹ nó cũng thật quá hoàn hảo đi! Tuy lần trước hai người từng phát sinh quan hệ nhưng cô cũng chưa được nhìn kĩ như lần này.

-Tựa như những vị thần trong thần thoại Hy Lạp, cuồng dã mà yêu nghiệt, khiến cho người ta hận không thể lập tức đè y xuống mà ăn sạch..

Kính Thiên Minh đặc ý nhìn ra tia kinh diễm trong đáy mắt vợ yêu, đây là anh còn chưa cời quần ra đâu đấy!

Cả người Diệp Hàm Huyền khẽ run lên, cảm nhận rõ ràng bàn tay to lớn ấm áp đang từ phía sau ôm choàng lấy eo mình.

"Anh, anh làm cái quái gì vậy?"

Kính Thiên Minh tựa như rất bình thản, rất rất ngây thơ nói,

"Trên sách viết vợ chồng ngủ với nhau thì cời đồ mà. Chồng làm theo thôi! À chồng quên chưa cời quần rồi....!"

Vừa nói Kính Thiên Minh vừa cố tình phả hơi nóng sượt qua tai cô, cả thân thể lại cố áp chặt vào cô.

Diệp Hàm Huyền cảm nhận được có thứ gì đó nóng nóng sau lưng, dù cách một lớp quần áo, cô vẫn có thể cảm nhận rõ ràng.

"Nằm tránh xa ra! Còn cời thêm thứ gì tôi cắt thứ ý!"

Lời vừa nói, Diệp Hàm Huyền liền quăn hết chăn về phía mình, kín từ trên xuống dưới, không chừa lại cho ai đó một mảnh nào. Thích cời trần, cời trướng hả?

Okay, bà đây chiều! Cứ nằm vậy đến sáng mai đi!

Kính Thiên Minh dờ khóc dờ cười, xem ra khi nãy là anh tự luyến. Vợ yêu nào có chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc?

Anh từ túi quần rút ra chiếc điện thoại di động, ấn ấn gì đó rồi lập tức quẳng xuống giường, mím môi chờ đợi.

Chưa kịp để Diệp Hàm Huyền say giấc nồng, một loạt thanh âm "ào...ào....." kéo đến, hơn nữa còn có dấu hiệu ngày càng lớn.

Mưa lớn đem theo hơi nước, dù cuộn tròn trong chiếc chăn ấm, Diệp Hàm Huyền vẫn không nhịn được mà thấy lạnh.

"Hắt xì...."

"Hắt xì...."

Đôi khi Diệp Hàm Huyền lại nghe thấy thanh âm khe khẽ của ai đó, tên ngốc này, rõ ràng là đang kiềm chế, không muốn để cô biết đây! Lạnh thì không biết mở miệng ra nói với cô một câu sao?

"Chấn rộng quá, một mình dùng không hết, anh đắp chung đi, không thừa...."

Kính Thiên Minh cười trộm, xem ra kể bạch liên hoa già vờ đáng thương của anh hết sức thành công đi! Vợ yêu thật đúng là ngoài lạnh trong nóng...

"Không được làm bậy biết chưa?"

"Ở nhà một mình rất buồn....Chồng chỉ muốn có bảo bảo chơi cùng...."

Giọng anh lí nhí như muỗi kêu, một phần vì tiếng mưa ngoài kia, nếu Diệp Hàm Huyền không vênh tai thì quả thực không thể nghe thấy.

Diệp Hàm Huyền không đáp, nghĩ bụng, nếu như sinh một tiểu bảo bối khả ái- cũng không tệ đi?! Nhưng tên khốn này làm chuyện đó thực sự rất đau.....

"Vợ...Người hôm nay đi cùng Dật ca, là ai thế..?" Kính Thiên Minh cuối cùng vẫn là nhìn không nổi, ôm một bụng dấm chua nói.

"Ngủ đi! Anh ăn gì mà nói nhiều thế!!"

"Hắn tặng hoa hồng vợ, chồng.....ghen! Ai cho phép hắn chứ? Vợ kể cho chồng nghe về hắn đi!"

Diệp Hàm Huyền ho khan khò khò, suýt nữa sặc nước miếng mà chết. Cô biết nếu không an ổn tên ngốc này, đêm nay cô cũng đừng mong được giấc ngủ ngon.

"Tên điên đó là bạn thời niên thiếu của Dật ca, hồi nhỏ hắn chuyên gia bắt nạt tôi. Anh biết tôi ghét nhất loại người gì không? Âm hiểm này, tâm đen này, cáo già giả nai tơ này, lừa đảo này....Ngoài mặt lúc nào cũng tỏ vẻ ngây thơ, thân sĩ, soái ca phong độ, tính tình lại vô cùng xấu...."

Diệp Hàm Huyền đem cục tức bao năm qua trong lòng nói một tràng khiến Kính Thiên Minh lạnh cả sống lưng. Anh có phải hỏi sai rồi không?

Không được! Kính Thiên Minh à? Mấy phải bình tĩnh, vợ yêu đang chửi rửa cái thằng cha tên Sở thần kinh nào đó, không phải nói này, hà có gì phải nhột?

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Giả Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73-2: Ảnh minh họa (p2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Minh ca hồi bé! (Bị Huyền tỷ chọc cho khóc đó:3)

Minh ca khi là lão đại! (Chân dài dữ ☐)

Minh ca khi làm tổng tài!

Ảnh anh khoả thân khi tắm □

Mình ca khi lru mạnh:

Minh ca khi giả ngọc: (lúc quyến rũ Huyền tỷ đó)

Có nhiều ảnh đó mn đừng chê nha! Ai có ảnh phù hợp thì ib cho tui với!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mật Tình - Tổng Tài Già Ngốc Cầm Dụ Dỗ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.